

ΠΑΡΕΜΒΟΛΗ

Ιανουάριος-Φεβρουάριος-Μάρτιος • Τεύχος 100 • Τιμή τεύχους: 3,5€

100% έμπνευση...

100 τεύχη ελπίδας!

100% μοίρασμα...

100 τεύχη κοντά μας!

100% πίστη

100% αδελφοσύνη...

Συνέντευξη

με τον Αρχιεπίσκοπο
Τιράνων, Δυρραχίου & Πάσης Αλβανίας,
κ.κ. Αναστάσιο

**συνεντεύξεις
ρεπορτάζ
απόψεις
γκάλοη
Ραδιοκαταγραφές**

...η ραδιοφωνική
συντροφιά της Χ.Φ.Ε.
καταγράφει
την επικαιρότητα!

Κάθε **Σάββατο, 7-8μμ,**
στους **91,2 fm** της
Πειραιϊκής Εκκλησίας!

...εδώ η φωνή
μας ακούγεται
δυνατά!

www.xfe.gr
σταθερά στο μέλλον

Στην ιστοσελίδα θα βρείτε:

- Πατερικά κείμενα
- Νέα - ειδήσεις για την Χ.Φ.Ε.
- Απ-όψεις για ποικίλα θέματα
- Πνευματικά άρθρα
- Κοινωνικά άρθρα
- Επιστημονικά άρθρα
- Συνεντεύξεις
- Αφιερώματα
- Δημοσκοπήσεις
- Βίους Αγίων
- Φωτογραφίες και video δραστηριοτήτων της Χ.Φ.Ε.
- Τραγούδια και ύμνους
- Χρήσιμους συνδέσμους

επικοινωνία
xfe@xfe.gr

+ ηλεκτρονικές
εγγραφές στην
ΠΑΡΕΜΒΥΛΗ

Ισως, τελικά, αυτό που μας δυσκόλεψε περισσότερο κατά την ετοιμασία του εκατοστού τεύχους, να ήταν το σημείωμα της «Σύνταξης». Πώς μέσα σε μία μόνο σελίδα να συμπυκνώσεις τόσα πολλά; Είναι δύσκολο να περιγράψεις τον ενθουσιασμό και το μεράκι, την όρεξη και την έμπνευση, την πίστη και την συντροφικότητα των συντελεστών της «Παρεμβολής» όλα αυτά τα χρόνια. Και είναι ακόμα δυσκολότερο να τα ταιριάξεις με τις στιγμές της διαφωνίας και της έντασης, της απογοήτευσης και της ολιγοπιστίας, της δυσκολίας και του αδιεξόδου που έπαιζαν κλεφτοπόλεμο με τα παραπάνω. Αυτό όμως που είναι αδύνατο να εξηγήσουμε είναι πώς ο Θεός σε κάθε στιγμή της ζωής αυτού του περιοδικού, έδινε απλόχερα την ευλογία Του. Μέσα από την διαφωνία τη σύνθεση, από την ολιγοπιστία την πίστη, από τ' αδιέξοδο τον ενθουσιασμό! Στις στιγμές της απογοήτευσης έστελνε συνεργάτες. Την ένταση της νιότης μας την έπλαθε μεράκι.

Γι' αυτό είναι ζωντανή η «Παρεμβολή». Γιατί είναι αληθινή! Μέσα σ' αυτήν είμαστε εμείς. Νέοι και νέες που αλληλοδιαδέχονται ο ένας τον άλλο δίνοντας τη σκυτά-

λη για τη συνέχεια. «Ιλαροί δότες» που επιθυμούμε να μοιραστούμε με κάθε ελεύθερο άνθρωπο την χαρά που δίνει ο Χριστός σε όποιον θέλει να Τον βάλει στη ζωή του.

Η περιοδική μας Παρεμβολή στο Πανεπιστήμιο και την ευρύτερη νεολαία φιλοδοξεί να γίνει, μια ζωντανή μαρτυρία για το τι είναι Ορθόδοξη πίστη, για το πόσο επίκαιρη είναι αυτή σήμερα, πώς φωτίζει και δίνει αληθινό νόημα στη ζωή. Και βέβαια, ως φοιτητές και πολίτες, αγωνιζόμαστε για να βελτιώσουμε τις συνθήκες της Παιδείας μας, να αναδείξουμε προβλήματα, να μοιραστούμε εμπειρίες, να προτείνουμε λύσεις, ως ενεργά πολιτικά υποκείμενα κι όχι ως ναρκωμένα κομματικά αντικείμενα. Μας απασχολούν οι σπουδές μας, αγαπάμε την επιστήμη, είμαστε κύτταρα της κοινωνίας, γι' αυτό και τα φοιτητικά και κοινωνικά θέματα έχουν σταθερή θέση στην Παρεμβολή μας.

Λένε ότι κάποτε ο Σενέκας, συνάντησε στον δρόμο έναν γέροντα και τον ρώτησε πόσων χρόνων είναι. Εκείνος του απάντησε ότι έχει κλείσει τα ενενήντα. Ο Σενέκας, με σιγουριά του είπε ότι αποκλείεται να είναι πάνω από δεκαπέντε χρόνων. Ο γέροντας γέλασε, περνώντας τον για τρελό. Όμως ο φιλόσοφος επέμεινε και του απέδειξε ότι έχει ζήσει ελάχιστα από τα ενενήντα χρόνια που βάραιναν τις πλάτες του.

Γυρίζοντας το βλέμμα πίσω, ξεφυλλίζοντας τα 100 τεύχη που συμπληρώνει η «Παρεμβολή», φαίνεται μάλλον απίστευτο... Κανείς δε θα περίμενε ότι το όνειρο της πρώτης συντακτικής επιτροπής του 1989 θα είχε συνέχεια, θα ενέπνεε εκατοντάδες ανθρώπους να ασχοληθούν μ' αυτό, ότι θα γινό-

ταν ο φιλόξενος χώρος σύναξης νέων με άποψη, ιδέες και προτάσεις, ότι θα συνέχιζε πάνω από είκοσι χρόνια να μεγαλώνει κι όμως να μένει νέο, χάρη στους εκάστοτε νέους συντάκτες του, γράφοντας τη δική του ιστορία στο φοιτητικό και εκκλησιαστικό τύπο.

Αφιερώνουμε το τεύχος αυτό σε όλους τους συνεργάτες, τους αναγνώστες και τους φίλους της «Παρεμβολής» που εργάστηκαν όλα αυτά τα χρόνια. Όλους όσοι συμμετείχαν και στήριξαν αυτή την έκδοση. Όλους όσοι αγάπησαν και πίστεψαν στη δυναμική αυτού του περιοδικού. Όλους αυτούς, χάρη στους οποίους η «Παρεμβολή» θα απαντούσε στο Σενέκα ότι, ναι, έχει ζήσει 100 ζωντανά, γεμάτα τεύχη και προσβλέπει σε μια ακόμα πιο ενθουσιώδη και δυναμική συνέχεια!

#Σύνταξη

100

Ιδιοκτήτης: Χριστιανική Φοιτητική Ένωση
Ορθόδοξο Χριστιανικό Σωματείο
Καρύτση 14 - 105 61 Αθήνα
Τηλ. - Fax: 210 32.37.154
www.xfe.gr • e-mail: xfe@xfe.gr
www.paremvoli.gr • paremvoli@xfe.gr

Διευθύνεται από συντακτική επιτροπή.
Η Σύνταξη διατηρεί το δικαίωμα να μη δημοσιεύει
ή να συντέμνει τα κείμενα κατά την κρίση της.

Εκδότης - Υπεύθυνος κατά νόμο:
Ελευθέριος Μπαλάκος

Διευθυντής Σύνταξης:
Παναγιώτης Φαραντάτος

Συντακτική επιτροπή:
Παναγιώτης Παπαγεωργίου,
Αναστασία Μπισάνη,
Αγγελική Καϊκάνη

Υπεύθ. Μην/νωσης:
Βασίλης Κυρβασιλίνης

Καλλιτεχνική επιμέλεια:
Καλλιόπη Βγόντζα, Βασίλης Πεσλής

Φωτογραφική επιμέλεια:
Σοφία Μπουγά, Αγάπη Παπαγεωργίου

Εκτύπωση:
«Λυχνία», Υιοί Θ. Βγόντζα
Ανδραβίδας 7, Χαμόμυθο Αχαρνών,
Τηλ. 210 34.10.436

Τιμή τεύχους: 3,5€

Συνδρομή Εξωτερικού: 20€ • Συνδρομή Εσωτερικού: 12€
Αριθμός άδειας: 868 • Κωδικός: 015475

Περιεχόμενα

ΙΑΝ - ΦΕΒ - ΜΑΡ 2012 | Έτος ΚΔ' | Τεύχος: 100

- 1 Σύνταξη
- 2 Περιεχόμενα
- 3 Εισαγωγικό αφιερώματος
- 4 Χαιρετισμοί για το επετειακό τεύχος
- 5 Συνέντευξη με τον Μακαριώτατο
Αρχιεπίσκοπο Τιράνων, Δυρραχίου και
πάσης Αλβανίας, κ. Αναστάσιο
- 10 100 τεύχη Παρεμβολής
- 13 Οδοιπορικό στους τοίχους του
Παιδαγωγικού Αθηνών
- 15 Η τους τεχνολόγους αλόγους
ελέγχουσα
- 17 Εκεί που η Ορθοδοξία δεν είναι
δεδομένη
- 19 Φως στην πόλη του φωτός
- 23 Νεκρός ουδείς
- 24 Μισοτιμής
- 26 Είναι ωραία η θάλασσα γιατί κινείται
πάντα
- 28 Steven Paul Jobs (1955-2011)
- 30 Νεανική συντροφιά της Ξάνθης
- 32 Έναν ζωναρ-άδικο για τη Θράκη μας
- 34 Ανθρώπινες σχέσεις, φυλακή ή
λύτρωση;
- 37 Υπάρχει ζωή μετά τη γέννηση;
- 40 Συμβαίνουν...
- 42 Θέματα πνευματικής ζωής
- 43 Η φωνή των Πατέρων
- 44 Δραστηριότητες
- 46 Βιβλιοπαρουσιάσεις
- 47 Παρεμβολές στην Παρεμβολή
- 48 Extracts in English

ΑΓΑΠΗΤΟΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ

- Μην ξεχνάτε να ανανεώνετε εγκαίρως τη συνδρομή σας. Στην ετικέτα του πλαστικού φακέλου αναγράφεται η ημερομηνία λήξης της συνδρομής, π.χ. εάν γράφει 31/12/08 σημαίνει ότι οφείλεται η συνδρομή των ετών 2009, 2010 και 2011.
- Η ανανέωση της συνδρομής μπορεί να γίνει με τέσσερις τρόπους:
 - α) στα γραφεία της Χ.Φ.Ε στην Αθήνα, οδός Καρύτση 14 (4ος όροφος)
 - β) στα βιβλιοπωλεία «ΖΩΗ»: Αθήνα (Καρύτση 14), Θεσσαλονίκη, Πάτρα, Λάρισα
 - γ) με ταχυδρομική επιταγή στη διεύθυνση του περιοδικού (Καρύτση 14 Τ.Κ. 105 61 Αθήνα)
 - δ) ηλεκτρονικά μέσω διαδικτύου, στην ιστοσελίδα: www.xfe.gr

Γενικά για θέματα μηχανοργάνωσης τηλεφωνείτε
στο 693 4607 276

- Κάθε συνδρομή ισχύει για το ημερολογιακό έτος, δηλ. από 1/1 - 31/12. Αυτό σημαίνει ότι θα αποστέλλονται τα προηγούμενα τεύχη του έτους, εκτός αν υπάρχει διαφορετική δική σας υπόδειξη.
- Εάν για κάποιο λόγο επιθυμείτε να μην λαμβάνετε πλέον την "Παρεμβολή", ενημερώστε μας. Διαφορετικά το τεύχος θα αποστέλλεται και η συνδρομή σας θα εκκρεμεί.
- Εάν αλλάξει η διεύθυνσή σας, ενημερώστε μας εγκαίρως γράφοντάς μας και τα παλιά και τα νέα στοιχεία σας.
- Περιμένουμε τις παρατηρήσεις, τα σχόλια, τις αντιρρήσεις και τις προτάσεις σας για την "Παρεμβολή"!

Η Φωτογραφία του τεύχους

Η αγάπη πάντα εφευρίσκει έναν
τρόπο. Η κακία μια δικαιολογία.

«Όνειρα νιόννφα! Δεν τ' απαρνιέται ο χρόνος
Και στο χνούδι του βρίσκουν την εικόνα τους...»

Οδ. Ελύτης, "Αιθρίες"

Σαν όνειρο ξεκίνησε πριν 100 τεύχη! Και ο χρόνος στάθηκε σύμμαχός της! Έφτασε 100 τεύχη... και με τη βοήθεια του Θεού συνεχίζει! Τόσα χρόνια πια, η Παρεμβολή, έχει βρει την εικόνα της! Και είναι η νεανική οπτική και φρεσκάδα που την κάνει να ξεχωρίζει! Η νεανική ματιά στα γεγονότα... με επίκεντρο πάντα τον Χριστό.

«...Χρόνους μας ταξιδεύει δε βουλιάσαμε
χίλιους καπεταναίους τούς αλλάξαμε

Κατακλυσμούς ποτέ δε λογαριάσαμε
μπήκαμε μέσ' στα όλα και περάσαμε

Κι έχουμε στο κατάρτι μας βιγλάτορα
παντοτινό τον Ήλιο τον Ηλιάτορα!»

Οδ. Ελύτης, "Το Τρελοβάπορο"

Η Παρεμβολή ταξιδεύει. Μάλλον μας ταξιδεύει...

Στο ταξίδι της αυτό είχε σταθερή και πολύτιμη παρέα· το κοινό της, τους αναγνώστες της! Όλους εσάς που αυτή τη στιγμή διαβάσετε αυτό το κείμενο. Όλους εσάς που ανταποκριθήκατε στο κάλεσμα των τελευταίων μηνών της συντακτικής επιτροπής και μας στείλατε τα κείμενά σας, ώστε το 100ό τεύχος της Παρεμβολής, να είναι συμμετοχικό τεύχος αναγνωστών... από σας για σας! Για να γνωριστούμε καλύτερα με τους αναγνώστες, με νεανικές συντροφίες στην Ελλάδα και την Ευρώπη, να ανταλλάξουμε εμπειρίες για τον τρόπο δράσης και σκέψης για όσα συμβαίνουν. Αισίως είχαμε συνεργασία και από την Αμερική. Σας ευχαριστούμε όλους πολύ! Τα κείμενα που λάβαμε ήταν πολλά! Τόσα που μας ανάγκασαν, δεδομένου του περιορισμού των σελίδων, να κρατήσουμε συνεργασίες και για τα επόμενα τεύχη όπου θα τα δημοσιεύουμε κατά διαστήματα. Το φιλόξενο εκατοστό τεύχος, κοσμούν τα κείμενα τριών Αρχιεπισκόπων: τα μηνύματα του Αρχιεπισκόπου Αθηνών και του Αρχιεπισκόπου Αμερικής και η συνέντευξη του Αρχιεπισκόπου Αλβανίας, τους οποίους και ευχαριστούμε πολύ και από τη θέση αυτή για την ξεχωριστή αυτή ευλογία. Καλή ανάγνωση!

100

Χαιρετισμοί για το επετειακό τεύχος του περιοδικού "Παρεμβολή"

ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ κ. κ. **ΙΕΡΩΝΥΜΟΥ Β'**

Χαιρετίζω τὸ ἐπετειακὸ καὶ ἑορταστικὸ ἑκατοστὸ τεύχος τοῦ περιοδικοῦ «ΠΑΡΕΜΒΟΛΗ», ἔντυπο χριστιανικῆς νεανικῆς πνοῆς ἀπὸ τὸ 1989 τῆς ἱστορικῆς ΧΦΕ.

Στὶς συχαρητήριες σκέψεις μου ἐπιθυμῶ νὰ σημειώσω δύο πράγματα. Πρῶτον ὅτι ἡ «Παρεμβολή» εἶναι ἔργο ἀποκλειστικὰ φοιτητικὸ. Τόσο ἡ σύνταξί της ὥς καὶ ἡ γενικότερη ἐπιμέλειά της ἀποτελοῦν ἀπὸ τὸ πρῶτο ἥδη τεύχος ἐπίτευγμα τῶν φοιτητῶν, κατόρθωμα αὐθορμητισμοῦ καὶ ἀγάπης, συνυφασμένο μὲ μιὰ πολὺ ὕψηλὴ ποιότητα.

Δεύτερον τὰ θέματα τοῦ περιοδικοῦ εἶναι λίαν ἀξιόλογα γιὰτὶ θητεύουν στὸν σύγχρονο προβληματισμό, σὲ θέματα πολιτισμοῦ καὶ τέχνης, θεολογικά, πάντοτε νεανικοῦ ἐνδιαφέροντος. Αὐτὴ ἡ θεματολογία καθιέρωσε τὴν «Παρεμβολή» ὡς ἕνα ἔγκριτο καὶ δυναμικὸ περιοδικὸ καὶ στὸν ἐκκλησιαστικὸ μας κῶρο.

Συχαίρω ὅλους ὅσοι ἐργάσθηκαν καὶ ἐργάζονται μὲ ἱεραποστολικὸ ἥθος καὶ καταθέτουν τὰ χαρίσματα τους, ὥστε νὰ ἔχει τὸ περιοδικὸ τὴν ποιότητα ποὺ διαθέτει.

Εὐχομαι στὴν «Παρεμβολή» νὰ συνεχίσει τὴν παρουσία της γιὰ πολλὰ ἀκόμη χρόνια, ὥστε νὰ γεύονται οἱ νέοι μας τοὺς ἀγλαοὺς πνευματικὸς καρποὺς αὐτῆς τῆς προσπάθειας.

Μετ' εὐχῶν διαπύρων
Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ
Ο ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ Β'

ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΜΕΡΙΚΗΣ κ. κ. **ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ**

Ἀγαπητοί μου,
μέλη συνεργάτες καὶ φίλοι τῆς Χριστιανικῆς Φοιτητικῆς Ἐνώσεως,
Χριστὸς Ἀνέστη!

Μὲ ἰδιαίτερη χαρὰ ἐπικοινωνῶ σήμερα μαζί σας, ἀνταποκρινόμενος στὴν πρόσκλησή σας νὰ ἀπευθύνω ἕνα σύντομο μήνυμα μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς ἐκδόσεως τοῦ ἑκατοστοῦ τεύχους τοῦ περιοδικοῦ «Παρεμβολή». Αὐτὸ τὸ ἑκατοστὸ τεύχος ἀποτελεῖ σημαντικώτατο ἐπίτευγμα, διότι καταφέρατε νὰ κρατήσετε σὲ κυκλοφορίᾳ ἕνα πάρα πολὺ περιπονημένο περιοδικό, πάρα πολὺ προσεγμένο ἀπὸ πλευρᾶς ἐμφανίσεως καὶ οὐσίας καὶ κατορθώσατε νὰ κρατήσετε πάντοτε σὲ ἐπικοινωνίᾳ τὸ φοιτητικὸ κόσμον μὲ τὸ μήνυμα τοῦ Εὐαγγελίου.

Στὴν ἐποχὴ μας, στὴ δεκαετία τοῦ 1950, εἴχαμε ἐκδόσει ἕνα μικρὸ περιοδικὸ ὑπὸ τὸν τίτλον: «Ἡ πορεία μας». Ἦταν ἕνα ὀκτασέλιδο ἢ τὸ πολὺ δεκαεξασέλιδο. Ἡ «Πορεία» ἔγινε «Παρεμβολή» καὶ τὸ μονόχρωμον κείμενον τῶν ὀκτῶ ἢ δεκάξι σελίδων, ἔγινε ἕνα πλούσιο σύγχρονον περιοδικὸ τὸ ὁποῖον μπορεῖ νὰ κυκλοφορεῖ ἄνετα καὶ νὰ συναγωνίζεται ἀκόμα καὶ μὲ τὶς καλύτερες περιοδικὰς ἐκδόσεις. Κρατήστε τὴν ποιότητα, εἶναι ἡ ποιότητα ποὺ ἀρμόζει στὸ Εὐαγγέλιον, εἶναι ἡ ποιότητα ποὺ ταιριάζει σὲ σὰς ποὺ εἴστε νέοι ἄνθρωποι, εἶναι ἡ ποιότητα ποὺ ἔχει σχέση μὲ τὴν ἱστορίαν τῆς Χριστιανικῆς Φοιτητικῆς Ἐνώσεως, ἀπὸ τὴν ὁποία πέρασαν καὶ ἀνεδείχθησαν σημαντικώτατα πρόσωπα στὴν ἱστορίαν τῆς συγχρόνου Ἑλλάδος. Κρατήστε τὴ μαρτυρίαν ζωτανὴν μέσῳ τοῦ ἐντύπου λόγου, τοῦ προφορικοῦ λόγου καὶ προπαντὸς τῆς ζωῆς σας. Νὰ θυμᾶστε πάντοτε ὅτι τὸ κείμενον εἶναι ἕνα ὑπόμνημα στὴ ζωτάνια τῆς υπάρξεως, ἡ ὁποία θὰ πρέπει νὰ ἐκπέμπει σὲ ὅλα τὰ κύματα Χριστὸν Ἑσταυρωμένον καὶ Ἀναστάντα.

Καὶ πάλι θερμώτατα συχαρητήρια γιὰ τὸ ἑκατοστὸ τεύχος καὶ ἐγκάρδιες εὐχὰς καὶ θερμὰς προσευχὰς γιὰ τὴν συνέχισιν τόσο τοῦ δημοσιογραφικοῦ ὅσο καὶ τοῦ ἱεραποστολικοῦ ἔργου τῆς Χριστιανικῆς Φοιτητικῆς Ἐνώσεως.
Χριστὸς Ἀνέστη!

Ὁ Ἀναστὰς Κύριος νὰ εἶναι πάντα μαζί σας.

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

**“Ο Θεός δεν έχει πάψει να κάνει θαύματα.
Η ιστορία της Εκκλησίας επιφυλάσσει
πολλές εκπλήξεις.”**

ΠΑΡΕΜΒΟΛΗ
100

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ με τον
**Μακαριώτατο Αρχιεπίσκοπο
Τιράνων, Δυρραχίου
και πάσης Αλβανίας
κ. Αναστάσιο**

Ομότιμο Καθηγητή
τον Πανεπιστημίου Αθηνών,
Επίτιμο μέλος της Ακαδημίας Αθηνών

Στο τραπέζι της Συντακτικής Επιτροπής για τη συνέντευξη του 100ού τεύχους έπεσαν πολλές ιδέες. Αναμφίβολα η έκδοση αυτή είναι επετειακή, δίνει το στίγμα της «Παρεμβολής», κεφαλαιοποιεί μια μαρτυρία, ανοίγει μια προοπτική. Θέλαμε λοιπόν κάποιο πρόσωπο που να έχει λόγο πνευματικό και έκφραση ζωντανή, νεανική. Κάποιον στο πρόσωπο και στο λόγο του οποίου να υπάρχει το βίωμα της ιεραποστολής, το κήρυγμα της αγάπης και η χαρά της Αναστάσεως. Η απόφαση να συνομιλήσουμε με τον Μακαριώτατο Αρχιεπίσκοπο Τιράνων, Δυρραχίου και Πάσης Αλβανίας, κ. Αναστάσιο ήταν μονόδρομος.

Την αμηχανία μας και το δέος που μας διακατείχε λόγω της διεθνούς πνευματικής ακτινοβολίας του Αρχιεπισκόπου, διέλυσε αμέσως η απλότητα και η πατρική αγάπη με την οποία μας αγκάλιασε, στέργοντας στο αίτημά μας παρά το πολύ βεβαρημένο πρόγραμμά του. Τον ευχαριστούμε θερμά για την ιδιαίτερη τιμή και ευλογία αυτής της συνέντευξης.

Η Σύνταξη

A. Νέοι και Εκκλησία σ' έναν μεταβαλλόμενο κόσμο

Αρχιεπίσκοπος Αναστάσιος: Κατ' αρχήν, όσοι έχουμε μια ειδικότερη εκκλησιαστική ευθύνη -επίσκοποι, ιερείς, θεολόγοι- επιβάλλεται να μελετούμε προσεκτικά τις ανησυχίες των νέων· να προσπαθούμε να τις κατανοούμε. Η αδιαφορία, την οποία περιγράψατε, είναι μια περιρρέουσα ατμόσφαιρα στη σύγχρονη κοινωνία. Στο βάθος, πολλοί δεν απορρίπτουν, αλλά συνήθως αγνοούν τη δύναμη και το εύρος της χριστιανικής αλήθειας. Συνεπώς, πριν απ' όλα, επιβάλλεται η ορθή προσφορά στους νέους, με σεβασμό στην ελευθερία τους. Το βασικό μήνυμα του Ευαγγελίου δεν είναι ορισμένες ηθικές διδασκαλίες αλλά η μεγάλη Είδηση: ότι ο ίδιος ο Θεός ενανθρώπησε, τίμησε με έναν μοναδικό τρόπο τον άνθρωπο, για να τον οδηγήσει σε μια συνεχή μεταμόρφωση προς τα άνω. Στον νέο που αναζητεί, θα υπενθύμιζα ότι πολλά πράγματα έχουν αμφισβητηθεί στο πέρασμα των αιώνων. Αναντίρρητα όμως παραμένουν η αγάπη και η ελευθερία. Η μία συμπληρώνει την άλλη. Και στις δύο περιπτώσεις, ο λόγος του Θεού δίνει έμπνευση και δύναμη πραγματώσεως.

Αναφερθήκατε όμως στην Εκκλησία και στους νέους σαν να είναι η πρώτη υποκείμενο και οι δεύτεροι αντικείμενο. Αλλά, οι νέοι που πιστεύουν είναι πολύτιμα κύτταρα της Εκκλησίας, και αυτοί έχουν το χρέος να μεταφέρουν τη ζωτικότητα και τη δύναμη, που τους έχει προσφερθεί μέσα στο σώμα της Εκκλησίας, σε άλλους νέους ανθρώπους που ακόμα τα στερούνται. Πολλές ανανεωτικές προσπάθειες μέσα στην Ορθόδοξη Εκκλησία έχουν ξεκινήσει από ομάδες ανθρώπων που συγκινήθηκαν στα νεανικά τους χρόνια από το μήνυμα του Λόγου.

“Παρεμβολή”: Ο νέος άνθρωπος σήμερα έχει, κατά μέσο όρο, μια χαλαρή σχέση με την πίστη. Δεν την απορρίπτει αλλά αδιαφορεί, εν πολλοίς, για το μήνυμα του Ευαγγελίου. Τι θα απαντούσατε σε ένα νέο που έχει επιφυλάξεις να δεχθεί τον ευαγγελικό λόγο της Εκκλησίας σήμερα;

Το συγκρότημα του νέου Καθεδρικού ναού των Τιράνων “Ανάσταση του Χριστού”, του Συννοδικού και Πολιτιστικού Κέντρου.

“Π”: Το 2012 βρίσκει την Ελλάδα σε μια κατάσταση πολιτικής, οικονομικής, κοινωνικής και αξιακής ρευστότητας· ανεργία ύφεση, ανασφάλεια. Τι θα λέγατε σε έναν νέο που νιώθει αγανάκτηση μπροστά στην αβεβαιότητα που εισπράττει και πώς θα αξιολογούσατε την κρίση που δοκιμάζει την Ελλάδα;

“Π”: Γιατί ο νέος να ακολουθήσει τον Χριστό και να συσταυρωθεί μαζί Του (Γαλ. 2:20); Δεν κουβαλάει ήδη αρκετούς σταυρούς σήμερα; Γιατί να αφήσει την άνεσή του και να επιλέξει μια ζωή που θα του προσφέρει θλίψη εν τω κόσμω; (Ιω. 16:33)

“Π”: Η χριστιανική ζωή είναι μια ζωή μετανοίας. Είναι εφικτή για τον άνθρωπο του «εδώ και τώρα» μια τέτοια προοπτική;

“Π”: Η Εκκλησία ζει πάντα στο φως και τη ζωή της Αναστάσεως του Χριστού. Ποιες προϋποθέσεις χρειάζονται για να γίνει κανείς μέτοχος της χαράς αυτού του γεγονότος;

Α.Α.: Στο νέο θα έλεγα ότι έχει δίκιο να θυμώνει για όσα απαράδεκτα διαπιστώνει. Για την ασυνέπεια λόγων και έργων των μεγάλων, για τη χλιδή των ολίγων και την ανέχεια των πολλών. Αλλά μετά την οργή, πρέπει νηφάλια να καθήσει να σκεφθεί ότι το δικό του χρέος είναι να μη συμβιβασθεί με την κρατούσα νοοτροπία της ανεντιμότητας, της πλεονεξίας, της σκληροκαρδίας, της ασυνέπειας. Ότι οφείλει να αντισταθεί και να αγωνισθεί για μια καλύτερη κοινωνία.

Προσωπικά, θέλω να ελπίζω ότι η σημερινή κρίση μπορεί να γίνει μια πολύτιμη ευκαιρία ανανήψεως και νέας πορείας. Μας έχει απαγκιστρώσει από την ψευδαίσθηση μιας εικονικής ευημερίας, που στηρίζεται στα δανεικά και στην ήσσονα προσπάθεια. Θα απαιτηθεί όμως σοβαρή αυτοκριτική. Από όλους μας. Βεβαίως, δεν έχουν όλοι το ίδιο μερίδιο ευθύνης. Εντούτοις, αν ψάξουμε με διεισδυτική ματιά, οι περισσότεροι θα ανακαλύψουμε λάθη και παραλείψεις. Δεν αντισταθήκαμε στη διάχυτη ασυδοσία και παραβατικότητα. Η γενικόλογη όμως αυτοκριτική δεν αρκεί. Απαιτείται μετάνοια, αλλαγή τρόπου σκέψεως και συμπεριφοράς. Να αντισταθούμε σε συνήθειες που υπονομεύουν την κοινωνική συνοχή: τις μικροαπάτες και τα ψέμματα, τη μικρή ή μεγάλη φοροδιαφυγή, το κυνήγι του ατομικού συμφέροντος αδιαφορώντας για την κοινωνική δικαιοσύνη.

Η κρίση είναι δυνατό να γίνει μια ιδιαίτερη ευκαιρία να ξαναβρούμε ό,τι καλύτερο μας κληρονόμησε το Ορθόδοξο DNA του λαού μας: την αντοχή, την ομοψυχία, τη συναίσθηση του χρέους για το κοινωνικό σύνολο, την αισιοδοξία, το χαμόγελο. Και προ παντός, τη δύναμη της πίστεως στον Θεό, τη συμπόνια και την αλληλεγγύη. Οι ευκαιρίες είναι πολλές και οι χριστιανοί νέοι οφείλουν να τις αξιοποιήσουν δημιουργικά.

Α.Α.: Το να ακολουθήσει ο νέος τον Χριστό είναι το πιο σοφό που μπορεί να κάνει. Κοινωνεί με Εκείνον που είναι η αγάπη, που εγγυάται την εσωτερική ελευθερία. Που έχει τον πρώτο και τον τελευταίο λόγο μέσα στην ιστορία. Αυτόν που είναι “ό ἦν καὶ ὁ ὢν καὶ ὁ ἐρχόμενος”. Η ζωή αποκτά νόημα και ορίζοντα αιωνιότητας. Βεβαίως, όλα αυτά προϋποθέτουν μια βαθύτερη επίγνωση και κοινωνία μαζί Του. Η περιβόητη “άνεση” είναι τελικά παραίτηση αξιοποιήσεως των κρυμμένων δυνατοτήτων που έχει ο νέος. Η χριστιανική ζωή ασφαλώς έχει και θλίψεις. Δεν είναι φυγή σε φανταστικά κρησφύγετα. Αλλά και ποια ζωή δεν έχει θλίψεις; Η διαφορά έγκειται στο ότι η χριστιανική ζωή έχει θλίψεις που έχουν νόημα, που συνυφαίνονται με θάρρος και νίκη· και μια βαθιά αγαλλίαση («Εν θλίψει πολλῇ, μετὰ χαρᾶς πνεύματος ἁγίου»). Η θλίψη αποτελεί το πέρασμα, τη γέφυρα. Δεν είναι το τέρμα, το τέλμα.

Β. Η προοπτική της μετανοίας

Α.Α.: Η μετάνοια είναι καρπός ελευθερίας και γενναιότητας. Προσπάθεια να δει κανείς την αλήθεια με καθαρό μάτι, με αποφασιστικότητα. Συνεχής ανανεωτική, μεταμορφωτική πορεία. Ιδιαίτερα, αυτά ισχύουν στη σημερινή εποχή, που όλο και περισσότερο αντιλαμβανόμαστε ότι έχουμε χάσει τον δρόμο και πορευόμαστε, υπνωτισμένοι, σε λάθος κατεύθυνση. Αυτοκριτική που δεν οδηγεί σε μετάνοια είναι άγονη.

Α.Α.: Να αυξάνει, συνεχώς, την πίστη του και την αγάπη του προς τον Χριστό, την επίγνωση της παρουσίας Του. Να δεχθεί και να ζήσει το Ευαγγέλιο ολόκληρο. Όχι αποσπασματικά, ξεχωρίζοντας σημεία που φαίνονται εύκολα. Ο Κύριος υπογράμμισε: “ὁ ἔχων τὰς ἐντολάς μου καὶ τηρῶν αὐτάς, ἐκεῖνός ἐστιν ὁ ἀγαπῶν με· ὁ δὲ ἀγαπῶν με ἀγαπηθήσεται ὑπὸ τοῦ

πατρός μου, καί ἐγώ ἀγαπήσω αὐτόν καί ἐμφανίσω αὐτῷ ἑμαυτόν” (Ιω. 14:21). Δεν μπορείς να απαιτείς κατ’ ευθείαν να σε αγκαλιάσει το φως της Αναστάσεως αγνοώντας τα προηγούμενα στάδια: την εκούσια αποδοχή της θυσίας του σταυρού εν αγάπῃ.

Α.Α.: Όσο και σε κάθε εποχή. Κάθε εποχή και κάθε τόπος είχε και έχει τις δυσκολίες του· και πολλές μάλιστα ιδιαίτερα σκληρές. (Αναλογισθείτε την περίοδο των διωγμών, της Οθωμανικής κατακτήσεως, κ.ά.). Οι αντιξοότητες ήταν πάντοτε πολλές. Αλλά και ο Χριστός δεν έπαψε να είναι παρών στη ζωή μας. Συνδεδεμένοι σταθερά μαζί Του, νιώθουμε αυτό που έλεγε ο Παύλος: “Πάντα ἰσχύω ἐν τῷ ἐνδυναμοῦντι με Χριστῷ”. Το κρίσιμο θέμα παραμένει εάν θα πάρουμε στα σοβαρά στη ζωή μας τον Χριστό, το μυστήριο της ενανθρωπήσεώς Του, της διαρκούς παρουσίας Του μέσα στο ανθρώπινο γίγνεσθαι.

Γ. Αλβανία: από το σκοτάδι στο φως!

Α.Α.: Η αποστολή στην Αλβανία ήταν κάτι που ήρθε απροσδόκιστα. Δεν το είχα μέχρι τότε καν σκεφθεί. Σε μια ιστορική καμπή, μου το ζήτησε η Εκκλησία, συγκεκριμένα μέσω του Οικουμενικού Πατριαρχείου που έχει την ευθύνη για τις εμπερίστατες Εκκλησίες. Το σαφές αυτό κάλεσμα οδήγησε στην ελευθερία από τα δικά μου σχέδια και προγράμματα, για να αποδεχθώ μια δύσκολη και αμφιβόλου εκβάσεως αποστολή: την ανασύσταση από τα ερείπια της Ορθοδόξου Αυτοκεφάλου Εκκλησίας της Αλβανίας. Εξ ορισμού αυτό ήταν συνδεδεμένο με αβεβαιότητα και κίνδυνο. Δεν θα τελείωνε γρήγορα και εύκολα. Έπρεπε να είναι κανείς αποφασισμένος να καταθέσει ζωή. Ο λόγος του Κυρίου έγινε πιο υπαρξιακός. “Εάν μή ὁ κόκκος τοῦ σίτου πεσὼν εἰς τὴν γῆν ἀποθάνῃ, αὐτὸς μόνος μένει· ἐάν δέ ἀποθάνῃ, πολὺν καρπὸν φέρει” (Ιω. 12:24). Εξάλλου, ήξερα και βεβαιώθηκα από την άμεση εμπειρία, ότι ο απλός λαός στην Αλβανία, ανεξαρτήτως καταγωγής, ήταν ο πιο αδικημένος πνευματικά. Διότι επί δεκαετίες τού είχαν απαγορεύσει να πιστεύει, να αναζητεί την αλήθεια, να γνωρίσει τον Θεό. Τέτοιο βάθος και ένταση αδικίας δεν συνάντησα στην Αφρική. Επιτακτική επίσης αυτά τα χρόνια υπήρξε η ανάγκη ορισμένων να εργασθούμε για την αλληλοκατανόηση, τον αλληλοσεβασμό και την ειρηνική συνύπαρξη των λαών της Βαλκανικής.

Η αγάπη μου για την Αφρική προφανώς δεν σταμάτησε. Δόξα τω Θεώ, στα μονοπάτια που άνοιξε η διακονία μας στις δεκαετίες του '60, του '80 άλλοι πολύ άξιοι αδελφοί συνεχίζουν τη μεταφορά του Ευαγγελίου. Βεβαίως, και η προσωπική μέριμνα για ιεραποστολικές προσπάθειες στην Αφρική δεν σταμάτησε. Ως προκαθήμενος μιας Αυτοκεφάλου Ορθοδόξου Εκκλησίας, μετέχω ενεργώς στις πανορθόδοξες Συνάξεις που αφορούν στην καθόλου ζωή των Ορθοδόξων Εκκλησιών. Όπως επίσης, από άλλες υπεύθυνες θέσεις Διαχριστιανικών Οργανισμών, έχει κανείς τη δυνατότητα να συμβάλει στον ιεραποστολικό αγώνα, τόσο στην Αφρική όσο και στις άλλες ηπείρους.

Α.Α.: Δεν υπάρχει δυνατότητα μετρήσεων του δυσκολωτέρου. Κάθε περίπτωση έχει τις ιδιαιτερότητές της, όπως οι ασθένειες. Στη δεύτερη περίπτωση, ο μεγάλος κίνδυνος είναι να δίνεται η εντύπωση ότι κάτι υπάρχει. Ενώ στην ουσία η πίστη φυτοζωεί, βρίσκεται σε μαρασμό. Και στην άλλη όμως περίπτωση, θα χρειασθεί ζωντανή μαρτυρία πίστεως και χάρη Θεού.

“Π”: Πόσο δύσκολο είναι να είσαι Χριστιανός σήμερα;

“Π”: Μακαριώτατε, το 1991 βρήκατε πάνω από χίλιους ναούς κατεστραμμένους και μόνο 22 ιερείς επιζήσαντες. Το 1997, πριν δεκαπέντε χρόνια, παραλίγο να χάσετε τη ζωή Σας. Τι Σας έκανε να θέλετε να παραμείνετε στην Αλβανία, διακινδυνεύοντας τη ζωή Σας; Δεν σκεφτήκατε ως ενδεχόμενο την επιστροφή στην Αφρική;

Διαγνωστικό Ιατρικό Κέντρο
"Ευαγγελισμός"

“Π”: Πιστεύετε πως είναι δυσκολότερο να εδραιωθεί η πίστη σε μια ψυχή που μεγάλωσε πιστεύοντας πως δεν υπάρχει Θεός και πως όλα ερμηνεύονται με την «πάλη των τάξεων», ή σε μια άλλη που έχει μια ιδέα περί Θεού, όχι πάντα σωστή, πάντως αφυδατωμένη από τον καταναλωτισμό και την ατομικότητα;

“Π”: Φέτος συμπληρώνονται είκοσι χρόνια από την κανονική ανασύσταση της Ορθόδοξης Αυτοκέφαλής Εκκλησίας της Αλβανίας με την εκλογή Σας. Παραλάβετε μία Εκκλησία διαλυμένη από τον διωγμό μέσα σε ένα ερειπωμένο κράτος. Είκοσι χρόνια μετά συναντά κανείς ένα πολυσχιδές έργο με πάνω από 150 νέους ναούς, αναστήλωση 60 πολιτιστικών μνημείων, επισκευή άνω των 160 παλαιών ναών, εκπαίδευση κληρικών και λαϊκών, οργάνωση ορθόδοξης νεολαίας, σχολεία, οικοτροφεία, Ανώτατη Θεολογική Ακαδημία, σύγχρονο ιατρικό Κέντρο, συμβολή στην αγροτική ανάπτυξη, υποδοχή και συντήρηση χιλιάδων προσφύγων του Κοσσυφοπεδίου κ.ά. Ποιο μήνυμα θα δίνετε, ως κομμάτι πλέον μιας χώρας που μετέβη από το σκοτάδι προς το φως;

Α.Α.: Ο Θεός δεν έχει πάψει να κάνει θαύματα. “Τά αδύνατα παρά ανθρώποις δυνατά παρά τῷ Θεῷ ἐστίν” (Ματθ. 10:27). Η υπέρβαση του ανθρωπίνως αδυνάτου, που αποκαλύφθηκε με την Ενανθρώπιση και την Ανάσταση του Χριστού, παραμένει μια διαχρονική δυνατότητα. Η ιστορία της Εκκλησίας επιφυλάσσει πολλές εκπλήξεις. Στη δεκαετία του ‘70 και του ‘80, πάρα πολλοί είχαν ισχυρισθεί ότι η Ορθοδοξία είχε σβήσει στην περιοχή της Αλβανίας. Ακολούθησε η ιεραποστολική προσπάθεια που περιγράψατε και από τις πύλες του Άδου οδηγηθήκαμε σε μια αναστάσιμη πορεία. Αλλά μην εφησυχάζουμε. Το σκοτάδι δεν έχει ακόμα νικηθεί. Και η Εκκλησία πρέπει με την παρουσία της και με την ακτινοβολία της να επαναλαμβάνει την αναστάσιμη πρόσκληση: “Δεῦτε λάβετε φῶς ἐκ τοῦ ἀνεσπέρου φωτός” και να το μεταλαμπαδεύει με πειστικό λόγο και δημιουργικό έργο.

Η κρίση είναι δυνατό να γίνει μια ιδιαίτερη ευκαιρία να ξαναβρούμε ό,τι καλύτερο μας κληρονόμησε το Ορθόδοξο DNA του λαού μας: την αντοχή, την ομοψυχία, τη συναίσθηση του χρέους για το κοινωνικό σύνολο, την αισιοδοξία, το χαμόγελο. Και προ παντός, τη δύναμη της πίστεως στον Θεό, τη συμπόνια και την αλληλεγγύη. Οι ευκαιρίες είναι πολλές και οι χριστιανοί νέοι οφείλουν να τις αξιοποιήσουν δημιουργικά.

“Π”: Μακαριώτατε, έχετε ασχοληθεί ιδιαίτερα με το Ισλάμ. Πώς εκτιμάτε την κατάσταση σήμερα στην Ευρώπη, αναφορικά με την εξάπλωση του μουσουλμανικού στοιχείου και τη συνύπαρξή του με τον Χριστιανισμό πού, αναμφισβήτητα, αποτελεί κομμάτι της ευρωπαϊκής ταυτότητας;

Α.Α.: Χρειάζεται σοβαρή μελέτη και αντιμετώπιση του Ισλάμ. Πρόκειται για μια θρησκεία που επηρεάζει πάνω από ένα δισεκατομμύριο συνανθρώπους μας και παρουσιάζει τις τελευταίες δεκαετίες πολύμορφες αναταράξεις, ακόμη και εσωτερικές συγκρούσεις, σε πολιτικό, κοινωνικό, παγκόσμιο επίπεδο. Το καινούργιο στοιχείο που έχει προστεθεί στην εποχή μας είναι η τρομοκρατία. Επιβάλλεται να επαναλαμβάνουμε ότι κάθε μορφή βίας στο όνομα της θρησκείας “βιάζει”, με όλες τις έννοιες, την ίδια τη θρησκεία.

Η συνύπαρξη των ανθρώπων, παρά την ποικιλία των θρησκευτικών τους “πιστεύω”, είναι στον σύγχρονο κόσμο αναγκαία συνέπεια της ελευθερίας της θρησκευτικής συνειδήσεως που αναγνωρίζεται διεθνώς ως βασικό ανθρώπινο δικαίωμα. Για να καλλιεργηθεί όμως θετικό κλίμα μεταξύ χριστιανών και μουσουλμάνων, πρέπει να προχωρήσουμε σε μελέτη και έμφαση των ανθρωπολογικών αρχών των δυο θρησκειών και σε αμοιβαίο σεβασμό της ελευθερίας του άλλου. Μια κοινή αφετηρία είναι η βεβαιότητα ότι ο άνθρωπος, κάθε άνθρωπος, είναι δημιούργημα του Θεού και συνεπώς από τη φύση του προικισμένος με αναμφισβήτητη αξιοπρέπεια. Σχηματικά θα έλεγα ότι βασικός άξονας του Ισλάμ είναι ο Νόμος, που επιβάλλεται και ελέγχει τα πάντα, ενώ του Χριστιανισμού είναι η Αγάπη, όπως την αποκάλυψε ο Χριστός. Οι μουσουλμάνοι, στη σύγχρονη εποχή, εμφανίζουν μεγάλο ζήλο, του οποίου τη θερμή αυξάνει η οικονομική ευρωστία πολλών ισλαμικών χωρών. Από την άλλη πλευρά, στην Ευρώπη διαχέε-

ται η εκκοσμίκευση που υπονομεύει τη χριστιανική παράδοσή της. Είμαι πεπεισμένος ότι, τελικά, η αναζωογόνηση και όχι η περιθωριοποίηση της χριστιανικής πίστεως, η βίωση της δυνάμεως και του κάλλους της θα βοηθήσουν την Ευρώπη να διατηρήσει την ταυτότητά της και να προχωρήσει σε νέα ακμή στη σύγχρονη παγκοσμιοποιημένη κοινωνία.

Α.Α.: Προφανώς όχι. Βέβαια, η τεχνολογία έχει κάνει άλματα στα πενήντα χρόνια που πέρασαν και έχει συνδέσει τους ανθρώπους με τρόπο που το 1962 ήταν αδιανόητος. Είτε το θέλουμε είτε όχι, βρισκόμαστε σε μια νέα πραγματικότητα που εξελίσσεται ταχύτατα. Σε κάθε καινούργιο κρύβονται και νέοι κίνδυνοι. Πάντως, η θέση στην οποία επιμένω είναι ότι, αντί μιας παγκοσμιοποίησης, που μετατρέπει λαούς και ανθρώπους σε πολτό χρήσιμο για τους οικονομικούς σκοπούς μιας ανώνυμης ολιγαρχίας, το χριστιανικό όραμα και βίωμα προτείνει και καλεί σε αγώνα για παγκόσμια κοινωνία αλληλεγγύης και αγάπης. Βεβαίως, δεν είναι καθόλου απλό και εύκολο. Είναι όμως ένα ιδανικό για το οποίο αξίζει ο πιστός χριστιανός να αγωνίζεται –αρχίζοντας από το περιβάλλον του.

Και μια ακόμη διευκρίνιση. Όταν μιλούμε για “οικουμενικό άνθρωπο”, δεν εννοούμε κάποιον άχρωμο ταξιδευτή που αλλάζει κάθε τόσο την ταυτότητά του. Ο καθένας μας έχει γεννηθεί και ανήκει κάπου. Οφείλει, ασφαλώς, να αγαπά τον τόπο του, αλλά συγχρόνως να μην περιφρονεί κανέναν, να σέβεται και να αγκαλιάζει με την αγάπη του τους πάντες και τα πάντα, όπως ο Χριστός. Όποιος είναι συνδεδεμένος με τον Χριστό, που έχει προσλάβει ολόκληρη την ανθρωπινή φύση -νιώθει τον κάθε άνθρωπο, ανεξαρτήτως διαφορών, ως δικό του. Και έτσι είναι αυθεντικά τοπικός και συγχρόνως οικουμενικός.

Α.Α.: Τα δώρα που μας δίνει ο Θεός δεν είναι για να τα κρατούμε για τον εαυτό μας, αλλά για να τα προσφέρουμε, να τα μοιραζόμαστε με τους άλλους. Και τι πιο πολύτιμο δώρο από την αλήθεια και την αγάπη, όπως την έχει αποκαλύψει ο Χριστός. Αν τα κρατήσουμε για τον εαυτό μας, θα τα χάσουμε. Την ώρα δε που τα προσφέρουμε, δεν ελαττώνονται· αντίθετα, πολλαπλασιάζονται. Η κατάθεση όμως αυτής της εμπειρίας πρέπει να γίνεται διακριτικά, με χαρούμενη καρδιά, με ειλικρινή αγάπη, με σεβασμό στην προσωπικότητα και την ελευθερία των άλλων. Η μεταφορά του χριστιανικού μηνύματος δεν είναι θέμα απλώς υπακοής, χρέους. Είναι εσωτερική αναγκαιότητα για τον ενσυνείδητο πιστό και για την Εκκλησία· “ανάγκη γάρ μοι ἐπίκειται· οὐαὶ δέ μοι ἐστίν, ἐάν μή εὐαγγελίζωμαι” (Α΄ Κορ. 9:16). Η τυχόν άρνησή της δεν είναι απλώς παράλειψη καθήκοντος· συνιστά άρνηση της ταυτότητός μας.

“Π”: Το Φεβρουάριο του 1962, γράφατε στο περιοδικό “Σκαπάνη”, ως διάκονος τότε, πως “είναι λάθος να βλέπουμε την ανθρωπότητα σαν ένα σωρό άμμου, όπου κάθε κόκκος απλώς βρίσκεται, συμπιέζεται κοντά στους άλλους.” Σήμερα, θεωρείτε πως έχουμε γίνει οικουμενικοί άνθρωποι με τη ζητούμενη “αμοιβαία αντίδοση” μεταξύ μας;

“Π”: Το μήνυμα της Χ.Φ.Ε. για το τρέχον ακαδημαϊκό έτος είναι ο λόγος του Αποστόλου Παύλου «οὐαὶ δέ μοι ἐστίν ἐάν μή εὐαγγελίζωμαι» (Α΄ Κορ. 9:16). Τι θα λέγατε στους νέους που δίνουν τον αγώνα τους σήμερα στο πανεπιστήμιο και το περιβάλλον τους για να διαδώσουν το μήνυμα;

“Π”: Μακαριώτατε, Σας ευχαριστούμε πολύ για την τιμή που μας κάνατε να Σας έχουμε και να συζητάμε μαζί, στο επετειακό τεύχος των 100 τευχών της “Παρεμβολής”.

ΠΑΡΕΜΒΟΛΗ

Επιμέλεια:
Παναγιώτης Φαρανιάτος
Δικηγόρος

Αγγελική Καλκάνη
τελειόφ. Ηλεκτρολόγων Μηχανικών
Θ Μηχανικών Υπολογιστών ΕΜΠ

Η νέα Ι.Μ. του αγίου Βλασίου, στο Δυρράχιο, όπου η Θεολογική Ακαδημία “Ανάσταση του Χριστού”, η “Σκήτη των Μυροφόρων” και το σπίτι του παιδιού “Σπίτι της Ελπίδας”.

100 τεύχη "Παρεμβολής"

ΧΑΡΑΚΤΗΡΑΣ - ΣΤΟΧΟΙ - ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ

- Ένα επιτελείο φοιτητών απ' όλη την Ελλάδα κατέστρωσε πριν λίγους μήνες σχέδιο εξέγερσης. STOP
- Χτύπησαν οργανωμένα και μεθοδικά. STOP
- Σήμερα πλήθη λαού είναι επίσημα ταγμένοι στο πλευρό τους. STOP
- Η επανάσταση συνεχίζεται. STOP
- Μήπως θέλεις και εσύ να λάβεις μέρος. STOP

Η επιστολή αυτή είναι μια γνωριμία. Θέλουμε να σας φέρουμε «πρόσωπο με πρόσωπο» με κάτι καινούργιο. Ποιό είναι αυτό; Είναι μια «Παρεμβολή» στη ζωή σας. Μιλάμε για το σύγχρονο νεανικό περιοδικό «Παρεμβολή». Μια άλλη παρουσία στον κόσμο του σήμερα. Πιστεύουμε ότι αξίζει τον κόπο να μπει και στο δικό σας σπίτι. Η τιμή του είναι μάλλον συμβολική. Η συντροφιά του όμως είναι απαραίτητη. Πάντως εμείς, οι φοιτητές της Χριστιανικής Φοιτητικής Ένωσης που εκδίδουμε το περιοδικό σας προσκαλούμε στον κόσμο της. Ίσως σας αρέσει... Δοκιμάστε!!

* Ζητείστε, με απάντησή σας, ένα τεύχος δοκιμαστικά!
Η Σύμβαση

«Ένα επιτελείο φοιτητών απ' όλη την Ελλάδα κατέστρωσε πριν λίγους μήνες σχέδιο εξέγερσης. STOP/ Χτύπησαν οργανωμένα και μεθοδικά. STOP/ Σήμερα πλήθη λαού είναι επίσημα ταγμένοι στο πλευρό τους. STOP/ Η επανάσταση συνεχίζεται. STOP/ Μήπως θέλεις κι εσύ να λάβεις μέρος; STOP...». Μ' ένα ανατρεπτικό τηλεγράφημα, η «Παρεμβολή» της Χ.Φ.Ε., κάνει το ντεμπούτο της στα Πανεπιστήμια! Από την άνοιξη του 1989 που κυκλοφόρησε το πρώτο της τεύχος μέχρι σήμερα, άνοιξη του 2012, η έντυπη έκδοση της Χριστιανικής Φοιτητικής Ένωσης, συνεχίζει αδιάκοπα την κυκλοφορία της, έχοντας γράψει τη δική της μαρτυρία στο χώρο του νεανικού

κτησε τη δική της νεανική ταυτότητα χωρίς ποτέ να μεγαλώνει μαζί με τους συντελεστές της, αφού η μια γενιά αυτών διαδέχεται την άλλη. Αποτέλεσε ένα εργαστήριο δημοσιογραφίας και ένα παρατηρητήριο δημοσιευμάτων του ελληνικού και διεθνούς τύπου -χριστιανικού ή μη- στα οποία νέοι άνθρωποι κατέθεσαν τις απόψεις τους, ανέδειξαν ζητήματα και πρότειναν λύσεις.

Μέσα στα 100 της τεύχη, η «Π» κατέστη ένας κοινός τόπος συνάντησης νέων ανθρώπων «επί τῷ αὐτῷ», ένα σημείο όπου μπορούμε να καταγράφουμε τους φόβους και τις αγωνίες μας, να διαφωνούμε, να ελπίζουμε, να ψηλαφούμε την παρουσία του Κυρίου μέσα από τον ευαγγελικό λόγο, να αμφισβητούμε όπως ο Θωμάς, να εκφρά-

ζουμε τη δυναμική μας όπως ο Πέτρος, να πληροφορούμε τη διακονία μας όπως ο Παύλος.

Η επίδραση της «Π» είναι σημαντική, τόσο σ' αυτούς που την διαβάζουν, όσο -κυρίως- σε αυτούς που την γράφουν. Η «Π» δεν είναι ούτε ένα επιστημονικό περιοδικό, ούτε ένα έντυπο αναδημοσίευσης όσων έχουν ήδη ειπωθεί ή όσων μπορεί να διαβάσει κανείς κι αλλού. Δεν είναι μια εκφορά ξερού εκκλησιαστικού λόγου, ευπρεπισμένου ή κηρυγματικού. Δεν είναι ένα περιοδικό φοιτητικού life-style ή του κομματικού φραπέ. Είναι μια αφορμή συνεργασίας με τους ανθρώπους, επικοινωνίας με το Θεό, δημιουργικής έκφρασης, «ψαξίματος», καταγραφής απόψεων, ζωντανού λόγου, ευρηματικής γραφής για όσα συμβαίνουν, γνωριμίας με σπουδαίους ανθρώπους της Εκκλησίας, της επιστήμης, της κοινωνίας, του Πολιτισμού.

Τρία βασικά χαρακτηριστικά της «Παρεμβολής»

Η «Παρεμβολή» έχει τρία βασικά χαρακτηριστικά τα οποία ορίζουν και το στόχο της. Είναι αυτά που δίνουν δυναμική στο παρόν και προοπτική για το μέλλον.

Είναι μια παρεμβολή χριστιανική Ορθόδοξη! Ο λόγος ύπαρξης της «Π» όπως και ολόκληρης της Χ.Φ.Ε., είναι η διάδοση των αληθειών του ευαγγελίου. Μαθητεύουμε σ' αυτές μέσα στην πνευματική ζωή της Εκκλησίας και νιώθουμε την ανάγκη να μην τις κρατήσουμε για εμάς. Στο σημείο που συναντιέται αυτή η ανάγκη με τον ενθουσιασμό και το ταλέντο της γραφής, εκεί γεννιέται η «Παρεμ-

βολή», ως έκφραση του περισσεύματος της καρδιάς, ως σπόρος και ως μοίρασμα. Η έγνοια για την Ορθόδοξη ιεραποστολή ανά τον κόσμο, η Ανανέωση και η Παράδοση στην Εκκλησία, η πράξη της χριστιανικής άσκησης στον σύγχρονο άνθρωπο, οι θεολόγοι της Ορθόδοξης διασποράς, η θέση της γυναίκας στην Ορθόδοξη Παράδοση, ο διάλογος με τους Αντιχαλκηδόνιους, τα σημεία επαφής νέων-Εκκλησίας, είναι μερικά μόνο από τα ζητήματα που ενδιαφέρουν το περιοδικό μας διαχρονικά.

Είναι σύγχρονη! Στις σελίδες της «Παρεμβολής» θα διαβάσει κανείς, ήδη από το πρώτο τεύχος, όλα όσα απασχολούν την ελληνική κοινωνία, την φοιτητώσα νεολαία, έναν νέο επιστήμονα. Από το πρωτότυπο ρεπορτάζ του 2ου τεύχους για τις κόντρες των καμικάζι στην παραλιακή μέχρι το δίτευχο αφιέρωμα στην «Βιοηθική» το 1992 και, πριν καλά-καλά ακουστεί ο σχετικός όρος στην Ελλάδα, αποτελούν αντιπροσωπευτικό δείγμα της πρωτοτυπίας και της σύγχρονης γραφής της «Π».

Είναι από νέους για νέους! Αυτό που διαφοροποιεί την «Π» από τα υπόλοιπα εκκλησιαστικά περιοδικά, καθιστώντας την μοναδική, είναι ότι, όχι μόνο απευθύνεται στους φοιτητές και τους νέους ανθρώπους, αλλά κυρίως στο ότι είναι καρπός νέων ανθρώπων από την αρχική σύλληψη της ιδέας, μέχρι την έκδοση και τη διακίνησή της στα πανεπιστήμια, στα βιβλιοπωλεία και τους συνδρομητές. Καταγράφουμε τα προβλήματα των νέων, όχι από μια άλλη ηλικία, αλλά επί ίσοις όροις, ως νέοι που αντιμετωπίζουν τα ίδια προβλήματα· στο πανεπιστήμιο, στην κοινωνία, στην αγορά εργασίας. Αυτό το συνάντημα μας πλουτίζει. Η σχέση που δημιουργείται με τους αναγνώστες μας τροφοδοτεί.

Έχοντας κοινά ερεθίσματα, κοινούς κώδικες επικοινωνίας, κοινές προοπτικές, μπορούμε συνθέτοντας τις φωνές μας, να κάνουμε την ιεραποστολική μας παρεμβολή πιο στοχευμένη και πιο αυθεντική στους νέους. Κι αυτό κάνει την «Π» ιδιαίτερη!

Προοπτική της «Π» για το μέλλον!

Σε μια εποχή που ο κόσμος αναζητά απαντήσεις σε αγωνιώδη ερωτήματά του για τη ζωή και το θάνατο, ο ευαγγελικός λόγος και η διδασκαλία των Πατέρων είναι μοναδικά επίκαιροι. Είναι η μόνη αληθινή απάντηση, η μόνη πρόταση πραγματικής ζωής. Η μόνη ελπίδα. Ο άνθρωπος της οικονομικής κρίσης τείνει το χέρι για βοήθεια σε κάθε κατεύθυνση· σε πολιτικούς, κόμματα, στην Εκκλησία, παραθρησκείες, αιρέσεις, φιλοσοφικά ρεύματα. Από 'κει που ένιωθε χορτασμένος μέσα στην αυτάρκειά του, μόλις μειώθηκε η ευμάρεια, άρχισε να αποκαλύπτεται το τεράστιο κενό, η φούσκα της ζωής του, τα ξυλοκέρατα που τον έτρεφαν τόσα χρόνια. Βρίσκεται σε μία σύγχυση. Η κοινωνία μας έχει φτάσει στα όριά της και δοκιμάζεται καθημερινά. Η Εκκλησία, με την πρότασή της, πρέπει και μπορεί να τείνει σε βοήθεια. Και το κάνει, με κάθε τρόπο, προσφέροντας τον λόγο της και τον ίδιο τον Χριστό. Η συμβολή της «Π» συνίσταται στο ότι μπορεί με τον λόγο της να δίνει το χέρι στους νέους αυτούς ανθρώπους και να τους μιλάει για το Χριστό, απαντώντας στο «εδώ και τώρα», κάνοντας χειροπιαστή, εύληπτη στα αυτιά τους την μαρτυρία αυτή. Η «Π» δεν μπορεί να δώσει δουλειά στο 1.000.000 ανέργων. Ούτε να ανακόψει την εργασιακή μετανάστευση των νέων πτυχιούχων που αιμορραγεί την Ελλάδα αυτή τη στιγμή. Αν όμως πιστεύουμε ότι η κρίση αυτή είναι βαθειά πνευματική, μπορούμε να δώ-

σουμε μια ελπίδα στον νέο, να μοιραστούμε μια άλλη θεώρηση των πραγμάτων, να δείξουμε την πόρτα της Εκκλησίας, την Εσταυρωμένη αγάπη, να αντιπροτείνουμε έναν άλλο δρόμο, στην κοσμική νοοτροπία που μας έφερε μέχρι εδώ. Δεν τρέφουμε αυταπάτες ότι θα πείσουμε. Δεν είναι καν αυτός ο σκοπός της «Π». Όμως μπορούμε να ρίξουμε ένα σπόρο γνήσιο, ένα ερέθισμα έντονο και επηρεάζοντας και άλλα εκκλησιαστικά περιοδικά προς αυτή την κατεύθυνση, να περιμένουμε την καρποφορία όταν θα το θελήσει ο Θερίζων. Εκείνος ξέρει την ώρα και τον τρόπο. Και η «Παρεμβολή» επιθυμεί να είναι ένας καλός αγωγός Εκείνου, για να μαγνητίσει όσες ψυχές είναι έτοιμες να τον δεχθούν. Ο κόσμος καταρρέει. Τα είδωλα πέφτουν. Ο Χριστός λάμπει και είναι ήδη ο Νικητής. Ευχαριστούμε θερμά τους πνευματικούς μας πατέρες και τους υπευθύνους, τις συντακτικές επιτροπές που πέρασαν, όλους τους αρθρογράφους και όλους τους αναγνώστες. Καλόν αγώνα!

Η Συντακτική Επιτροπή

Συνεντεύξεις

- κ. Ευάγγελος Θεοδώρου, τ. 2
κα. Άννα Ψαρούδα-Μπενάκη, τ. 3
κ. Γεώργιος Μπαμπινιώτης, τ. 4
Θεοφ. Επίσκοπος Διοκλείας, π. Κάλλιστος Ware, τ. 5
π. Ηλίας Μαστρογιαννόπουλος, τ. 7
κ. Αντώνης Σαμαράκης, τ. 8
P. Placide Desseille, τ. 9
π. Μαρτίνος Ritsi, τ. 11
Σεβ. Μητροπολίτης Θεοδωρουπόλεως
κ. Γερμανός, τ. 12
κ. Γεώργιος Κοντόπουλος, τ. 13
κ. Στυλιανός Παπαδόπουλος, τ. 14
κ. Ηλίας Βουλγαράκης, τ. 15
κ. Νίκος Τυπάλδος, τ. 16
Θεοφ. Επίσκοπος Βανάτου, κ. Αθανάσιος Γκέφτις, τ. 17
π. Στυλιανός Καρπαθίου, τ. 21
Θεοφ. Επίσκοπος Αχελώου, κ. Ευθύμιος Στύλιος, τ. 22
Σεβ. Μητροπολίτης Νικοπόλεως και Πρεβέζης
κ. Μελέτιος, τ. 27
π. Ελευθέριος Χαβάτζας, τ. 28
κ. Κωνσταντίνος Γανωτής, τ. 28
Μακαριώτατος Αρχιεπίσκοπος Κύπρου,
κ. Χρυσόστομος, τ. 29
π. Βασίλειος Γοντικάκης, τ. 33
Επίσκοπος Τανζανίας, Ιωνάς, τ. 34
κ. Σταμάτης Σπανουδάκης, τ. 36
κ. Βασίλης Σταθάκης, τ. 39
κ. Κωνσταντίνος Ξυνόπουλος, τ. 40
κ. Παύλος Λασκαρίδης, τ. 41
κ. Χρήστος Χριστοδουλάτος, τ. 44
Σεβ. Μητροπολίτης Κένυας
και Ειρηνουπόλεως κ. Σεραφείμ, τ. 45
κ. Γεώργιος Κόρδης, τ. 45
κ. Γεώργιος Γαλίτης, τ. 45
Θεοφ. Επίσκοπος Ζήλων, κ. Σωτήριος, τ. 46
κ. Σπ. Τρωιανός, τ. 47
π. Δημήτριος Κωνσταντέλος, τ. 47
κ. Αριστοτέλης Ευτυχιάδης, τ. 47
κ. Λυκούργος Αγγελόπουλος, τ. 47
κα. Κωνσταντίνα Λέντζου – Μειμάρη, τ. 47
Θεοφ. Επίσκοπος Βρανιτσέβου
κ. Ιγνάτιος Μίντις, τ. 48
κα. Μυρσίνη Παπαγεωργίου – Στάμου, τ. 48
κ. Κωνσταντίνος Χολέβας, τ. 48
Επίσκοπος Βρανιές Παχώμιος, τ. 49
κ. Σωτήρης Γουνελάς, τ. 50
Σεβ. Μητροπολίτης Καισαριανής, Βύρωνος
και Υμηττού, κ. Δανιήλ, τ. 51
π. Γεώργιος Τσέτσος, τ. 51
π. Βασίλειος Θερμός, τ. 51
κ. Δημήτριος Καραγιάννης, τ. 52
π. Σταμάτης Σκληρής, τ. 52
κ. Λάζαρος Ευφραίμογλου, τ. 53
κ. Κων/νος Δημόπουλος, τ. 53
Σεβ. Μητροπολίτης Δημητριάδος
και Αλμυρού κ. Ιγνάτιος, τ. 54
κ. Γιάννης Ναυπιώτης, τ. 56
κα. Ευτέρπη Ηλία, τ. 57
κ. Γ. Δασκαρόλης, τ. 58
κ. Κωνσταντίνος Χολέβας, τ. 59
κ. Σταμάτης Σπανουδάκης, τ. 61
κ. Χρυσάνθος Λαζαρίδης, τ. 62
κ. Αλέξανδρος Κακαβούλης, τ. 62
π. Κυριακός Τσουρός, τ. 64
κ. Χριστόδουλος Γιαλουρίδης, τ. 66
Σεβ. Μητροπολίτης Δημητριάδος
κ. Ιγνάτιος Γεωργακόπουλος, τ. 67
π. Αντώνιος Πινακούλας, τ. 69
π. Λάμπρος Ανδρεάκης, τ. 69
κ. Χρήστος Καρακόλης, τ. 69
κ. Κωνσταντίνος Κορναράκης, τ. 69
κ. Κωνσταντίνος Χολέβας, τ. 71
κ. Πέτρος Τατούλης, τ. 72
κα. Μαρία Χρόνη –Βακαλοπούλου, τ. 72
κ. Σοφοκλής Χρήστου, τ. 74
κ. Κώστας Κωσταντάτος, τ. 74
π. Αδρέας Κονάνος, τ. 74
κ. Σπύρος Σταυριανόπουλος, τ. 76
Σεβ. Μητροπολίτης Πατρών, κ. Χρυσόστομος, τ. 77
Δημήτρης Καραγιάννης, τ. 78
π. Ιγνάτιος Καζάκος, Ηγ. Ι.Μ. Ελληνορθόδοξου
Πατριαρχείου Ιεροσολύμων, τ. 78
κ. Χρήστος Κίττας, τ. 79
Σεβ. Αρχιεπίσκοπος Αμερικής, κ.κ. Δημήτριος, τ. 81
π. Χριστόδουλος Χατζηθανάσης, τ. 82
π. Βασίλειος Θερμός, Παιδοψυχίατρος-
Θεολόγος, τ. 84
π. Θεμιστοκλής Μουρτζανός, τ. 74
κ. Γεώργιος Κοντόπουλος, τ. 89
κ. Βαρβάρα Καλογεροπούλου-Μεταλλινού, τ. 91
κ. Κλάους Κένεθ, τ. 92
Μακ. Αρχιεπίσκοπος Αθηνών
και πάσης Ελλάδος κ. Ιερώνυμος Β', τ. 92
π. Καλλίνικος Μαυρολέοντας, τ. 93
Συνέντευξη με μετανάστη, τ. 93
κ. Διονύσης Μακρής, τ. 94
Πανιερώτατος Μητροπολίτης Λεμεσού
κ. Αθανάσιος, τ. 95
Αρχιμ. Ηλίας Μαστρογιαννόπουλος, τ. 95
κ. Δημήτρης Μαυρόπουλος, τ. 96-97
Αρχιμ. Γερβάσιος Ραπτόπουλος, τ. 96
κ. Γιώργος Κρανιδιώτης, τ. 97
κ. Θανάσης Δρίτσας, τ. 97
π. Θεμιστοκλής Μουρτζανός, τ. 98
κ. Άγγελος Συρίγος, τ. 98
Ελένη Καραγιάννη, τ. 98
κ. Σταύρος Ζουμπουλάκης, τ. 99
π. Θεολόγος Χρυσανθακόπουλος, τ. 99
π. Ελευθέριος Χαβάτζας, τ. 99
Δρ. Γκόσον, Καθηγήτρια Πανεπιστημίου
της Αριζόνας, τ. 99
Μακαρ. Αρχιεπίσκοπος Τιράνων, Δυρραχίου
και Πάσης Αλβανίας, κ. κ. Αναστάσιος, τ. 100

100

Οδοιπορικό στους τοίχους του Παιδαγωγικού Αθηνών

Παρόλα αυτά, ποτέ μέχρι τώρα δεν είχα σταθεί για να ασχοληθώ ιδιαίτερα με τα συνθήματα που είναι γραμμένα στους χιλιεταλαιπωρημένους τοίχους της. Συνθήματα αγανάκτησης,

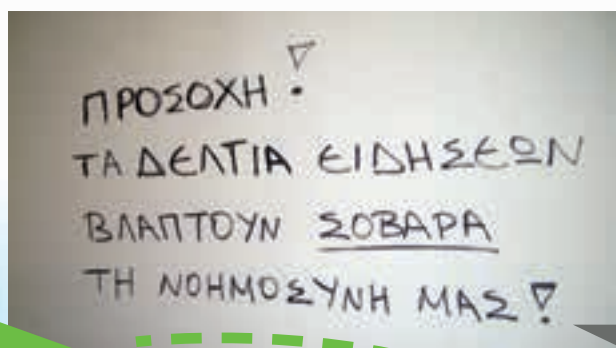
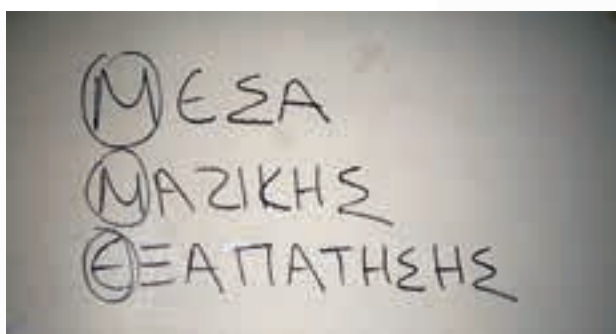
απογοήτευσης για την αδράνεια και τη μικρότητα του κόσμου, αλλά και για την ρεαλιστική αξιολόγηση των πραγμάτων και το αντίκρουσμα της πραγματικότητας. Μήπως τελικά είναι δύσκολο να δεις την αλήθεια;

Πόσες και πόσες φορές ανεβοκατέβηκα μέσα σ' αυτά τα τρία χρόνια τις σκάλες της σχολής... και πόσες φορές μπήκα και βγήκα μέσα σ' αυτές τις αίθουσες της "πλήξης", όπως «εμπνευσμένα» σκέφτηκε κάποιος να τις ονομάσει...

ΟΤΑΝ Ο ΚΟΣΜΟΣ
ΓΚΡΕΜΙΖΕΤΑΙ
ΚΑΠΟΙΟΙ ΑΝΗΣΥΧΟΥΝ
ΓΙΑ ΤΗ ΣΚΟΝΗ

Συνθήματα πάνω σε συνθήματα και κάπου ανάμεσα στις κομματικές αφίσες προσπαθεί να ξεχωρίσει η ελπίδα...

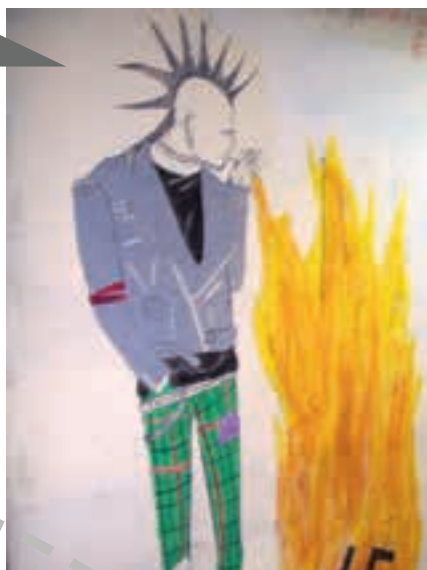

Έντονη είναι η αγανάκτηση των φοιτητών για τα Μέσα Μαζικής Εξαπάτησης ή όπως είπε πολύ ωραία μία καθηγήτρια, Μέσα Μαζικής Πλύσης Εγκεφάλου! Πολλά συνθήματα είναι αφιερωμένα στον «αγαπημένο» Τύπο! Όλοι πλέον έχουν καταλάβει την αντικειμενικότητα και την ποιότητα των ειδήσεων που μας σερβίρουν!

Μπαίνω για πρώτη φορά στο αυτοδιαχειριζόμενο στέκι των αναρχικών για να αποτυπώσω με την μηχανή λίγο από τον κόσμο τους. Στην είσοδό του, μας υποδέχεται μια ζωγραφιά που απεικονίζει μια μεγάλη πορεία στο κέντρο μιας πόλης. Η ζωή, λέει, για τους αναρχικούς είναι μαγική, όταν πραγματοποιούνται μεγάλες εξεγέρσεις σε μεγάλες οδούς. Κι όμως, οι αληθινά μεγάλες εξεγέρσεις γίνονται σε άλλη Οδό...

Προχωρώ και βλέπω στον τοίχο μια μορφή αλλόκοτη να ανάβει το τσιγάρο της στη φωτιά μιας σβάστιγκας που φλέγεται. Αναρωτιέμαι: για να νικήσεις ένα άκρο πρέπει να φτάσεις στο άλλο;

Μα απ' την άλλη μεριά, παρατηρώ κάτι πολύ ωραίο, δημιουργικό και προτρεπτικό για σκέψη και κινητοποίηση! Θα μπορούσε να αποτελέσει ένα σύνθημα για όλους μας: να εκλάβουμε το «Κάψε όλα τα σάπια που μας μαυρίζουν...» ως «κάψε τα πάθη που μας μαυρίζουν την ψυχή» και αντί για «αναρχία», «αυτοδιεύθυνση» και «αυτοοργάνωση», οι λέξεις «αγάπη», «συγχωρητικότητα», «ταπείνωση», «αδελφосύννη», «συνεργασία», να αποτελούν τα όπλα στον αγώνα μας...

Τα πινέλα τα έχουμε στα χέρια μας. Το ίδιο και τα χρώματα. Μας τα έδωσε ο Κύριος με την ενανθρώπιση Του, το Λόγο Του, τα μυστήρια της Εκκλησίας. Ας πάρουμε λοιπόν, τα πινέλα και τα χρώματα και ας ζωγραφίσουμε τον Παράδεισο που προγευόμαστε στην Γη, με σκοπό να τον γευτούμε και στην αιώνιο ζωή!

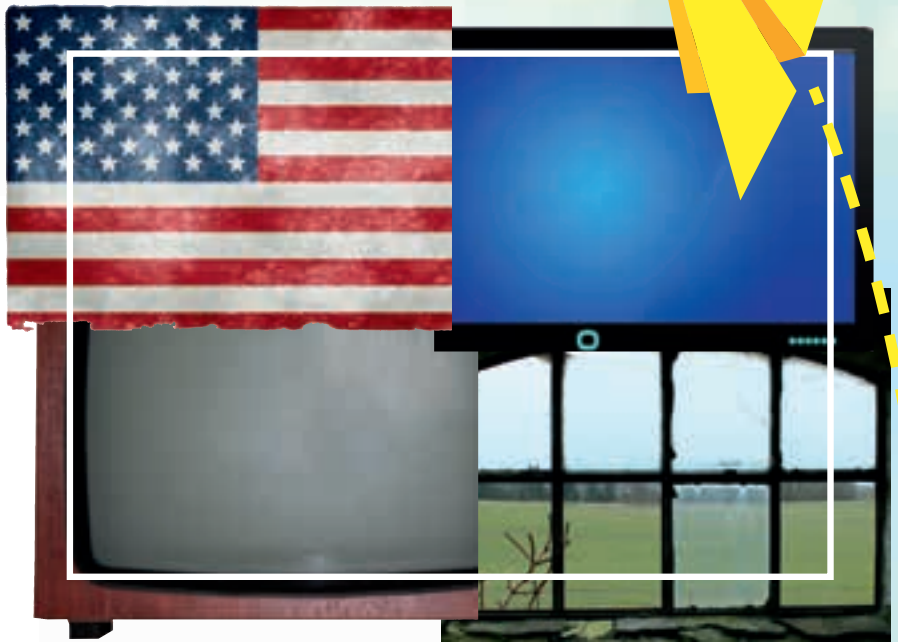
Επιμέλεια:
Βασιλική Μπέκου,
Φοιτ. Παιδαγωγικού Τμήματος
Δημοτικής Εκπαίδευσης, ΕΚΠΑ

«Η τους τεχνολόγους αλόχους ελέγχουσα»

Παρεμβολή από την Αμερική

Πριν από μερικούς μήνες έγινε πραγματικότητα ένα από τα μεγαλύτερα όνειρα στη ζωή μου. Η ευκαιρία να ζήσω και να δουλέψω στην Αμερική. Και εξηγούμαι αμέσως: αυτό ήταν ένα όνειρο κυρίως επαγγελματικό. Ήθελα να δω αν θα κατάφερνα να τα βγάλω πέρα – σε τεχνικό και νοητικό επίπεδο – σε ένα εργαστήριο πραγματικά παγκόσμιας αίγλης σε ό,τι αφορά τη Μοριακή Βιολογία. Αλλά ήταν και όνειρο προσωπικό. Όσοι με έχουν γνωρίσει θα ήξεραν να σας πουν γιατί το λέω αυτό. Πλησιάζω ταχύτατα τα πρώτα «άντα», αυτό σημαίνει ότι ανήκω στη λεγόμενη «γενιά του MTV», ξέρετε, αυτή τη γενιά που κατάφερε να μεγαλώσει με το θόρυβο των 80s στα αυτιά. Και εξακολουθούμε να έχουμε αυτιά. Και αυτό το ξέρουν καλά όσοι με έχουν συναντήσει έστω και μια φορά. Κι εγώ λοιπόν, ως αντιπροσωπευτικό δείγμα αυτής της γενιάς, είδα στα νιάτα μου ταινίες τύπου «Mission Impossible» (όταν βγήκε η πρώτη ταινία του franchise φυσικά) και άκουγα ασταμάτητα οτιδήποτε pop μου σέρβιραν στο πιάτο. Όλα αυτά με έκαναν να θέλω να ζήσω στις ΗΠΑ, να δω το ρυθμό και το χρώμα αυτής της απέραντης χώρας, να καταλάβω τις αντιθέσεις της.

Και πέρσι το καλοκαίρι, όταν προσπαθούσα να τελειώσω τα τελευταία πειράματα του διδακτορικού μου, ήρθε ένα e-mail για μια θέση συνεργαζόμενου ερευνητή σε ένα αμερικάνικο

πανεπιστήμιο. Έκανα την αίτηση χωρίς να είμαι σίγουρος ούτε πού βρίσκεται η πόλη, που θα κατέληγα, στο χάρτη. Και τώρα; Φαντάζομαι ότι όλες οι μεγάλες αποφάσεις είναι αποτέλεσμα μιας μόνο αρχικής στιγμιαίας σκέψης και ακολουθούνται από ώρες αμφιβολίας. Αν δεν είμαι αρκετά καλός για ένα εργαστήριο κορυφαίο στο πεδίο; Αν αρχίσει να μου λείπει η οικογένειά μου, οι φίλοι μου; Αν αντιμετωπίσω οικονομικά προβλήματα; Ή προβλήματα υγείας; Τι θα τρώω; Θα μπορώ να παίζω τένις; Αρχίζει κανείς και τα σκέφτεται όλα. Προσωπικά, το μεγαλύτερό μου πρόβλημα ήταν αν θα τα βγάλω πέρα στο σκληρό, ανταγωνιστικό περιβάλλον εργασίας. Όχι, όσον αφορά το ωράριο, πάντα δούλευα πολύ. Θα είμαι αρκετά καλός; Και κυρίως, όταν γυρίσω, θα είμαι ο ίδιος άνθρωπος; Ή θα έχω γίνει ο κοστουμάτος τύπος, ο συναισθηματικά απόμακρος που θα κατασπαράξει οποιονδήποτε βρεθεί στο δρόμο του προς την «επιτυχία»;

Και η τελευταία σκέψη είναι «ή τώρα ή ποτέ». Και δε θέλω να ξυπνήσω ένα πρωί και να αναρωτιέμαι «τι θα είχε γίνει αν...». Ας παίζω και ας χάσω, βρε αδερφέ.

Και ήρθα στην Αμερική. Hershey, Pennsylvania. Μια μικρή επαρχιακή πόλη στην κοιλάδα του ποταμού Susquehanna. 10000 κάτοικοι. Και το πιο εντυπωσιακό νοσοκομείο που έχω δει στη ζωή μου. Δε βλέπεις ασθενείς στους διαδρόμους, δε βλέπεις συνοδούς να περιμένουν ολούθε, οι πόρτες ανοιγοκλείνουν μόνες τους για να μη μεταδίδονται τα μικρόβια, δύο ελικοδρόμια (ένα σε κάθε πλευρά του κτηρίου) συνδέονται με μονάδες επειγόντων περιστατικών. Στην Ιατρική Σχολή γίνονται μαθήματα με 10-15 φοιτητές σε κάθε αίθουσα. Και αφού έπρεπε να παρακολουθήσω ένα σωρό σεμινάρια για βιολογική ασφάλεια, μεταφορά υλικών, χειρισμό πειραματόζωων, προστασίας δεδομένων ασθενών, μέτρων ραδιοπροστασίας κτλ., ξεκίνησα δουλειά.

Σε άλλο επίπεδο. Σε όσο καλά εργα-
στήρια και να είχα δουλέψει στην
Ελλάδα, εδώ είναι άλλο πρωτάθλη-
μα. Μπορεί να μην είναι καν το ίδιο
σπορ. Πώς λέμε football στην Ευ-
ρώπη και εννοούμε ποδόσφαιρο,
ενώ εδώ εννοούν το, ε, football (ξέ-
ρετε, αυτό που η μπάλα δεν είναι
μπάλα στην πραγματικότητα και
έρχεται σπάνια σε επαφή με τα πό-
δια). Έτσι. Ονομαστικά το ίδιο, στην
πραγματικότητα όμως άλλο σπορ.
Και έπιασα τον εαυτό μου να το ευ-
χαριστιέται.

Δεν προσπαθώ να πω ότι έμα-
θα την Αμερική. Δεν την ανακάλυ-
ψα εγώ σε καμία περίπτωση. Αυ-
τό που ανακάλυψα όμως ήταν ότι
Αμερική δεν είναι η Νέα Υόρκη, το
Λος Άντζελες και το Λας Βέγκας. Ή
τουλάχιστον, όχι μόνο αυτά. Οι τε-
χνοκράτες της Wall Street είναι σε
ένα μόνο δρόμο: στη Wall Street.

Το μικρό Hershey δεν έχει τιμι-
νένια κτήρια, εκτός από το νοσο-
κομείο και ένα εργοστάσιο σοκολά-
τας (αν το αναζητήσετε στο internet
θα το βρείτε με κεντρικό motto το
'the sweetest place on earth'). Έχει
όμως μεγάλους δρόμους χωρίς λα-
κούβες, κινηματογράφο, εστιατό-
ρια, γήπεδα, γυμναστήρια, πολυ-
καταστήματα. Και όσο τεχνοκρατι-
κά και αποστειρωμένα αν ακούγο-
νται όλα αυτά, νομίζω ότι θα ήθε-
λα να ξέρω ότι οι κάτοικοι σε πό-
λεις αντίστοιχου μεγέθους του νο-
μού Φλώρινας π.χ. έχουν τις ανέσεις
που έχει ο μέσος κάτοικος εδώ. Και
τις δουλειές. Ας εξαιρέσουμε τους
εργαζόμενους στο νοσοκομείο που
έχουν καταλήξει εδώ από όλα τα
μήκη και πλάτη του πλανήτη γιατί
είναι οι καλύτεροι σε αυτό που κά-
νουν. Σε αυτή τη μικρή πόλη έχω
γνωρίσει μηχανικούς, ασφαλιστές,
διαφημιστές, δικηγόρους. Πόσοι δι-
αφημιστές υπάρχουν στη Σπάρτη
(η επιλογή πόλης είναι τυχαία) που
δεν είναι άνεργοι; Και μέσα σε αυ-
τούς υπάρχουν άνθρωποι που δεν

έχουν φύγει ποτέ από την Πενσιλ-
βάνια και άλλοι που έχουν γυρίσει
όλον τον κόσμο.

Φαντάζομαι ότι υπάρχουν και οι
γύπες και τα κοράκια και τα αρνιά
στην τοπική κοινωνία. Είμαι σίγου-
ρος ότι υπάρχουν. Δεν μπορώ να
τους αναγνωρίσω ακόμη, είμαι πο-
λύ φρέσκος εδώ. Βλέπω όμως αν-
θρώπους να πηγαίνουν στην εκ-
κλησία την Κυριακή. Ή καλύτερα,
στις εκκλησίες. Πολλά διαφορετικά
δόγματα και αιρέσεις. Ακούω τρα-
γούδια δημοφιλή να μιλάνε για την
πίστη (τώρα που τα γράφω αυτά
ακούω έναν τοπικό ραδιοφωνικό
σταθμό που παίζει country μουσι-
κή και παίζει το τραγούδι 'no hurry'
από τη Zac Brown Band, google up
τους στίχους για του λόγου το αλη-
θές). Και διαπιστώνω ότι αυτοί οι
άνθρωποι αφήνουν την εποχή να
τους αγγίζει όσο ακριβώς θέλουν.
Το πρωί καλλιεργούν καλαμπόκι
και το βράδυ πάνε κινηματογρά-
φο. Το πρωί είναι σερβιτόροι και
το βράδυ μπαίνουν στο facebook
και ενημερώνουν το status τους.
Γιατί έχουν την ευκαιρία να τα κά-
νουν όλα αυτά.

Περίμενα λοιπόν να βρω αν-
θρώπους εκτός ελέγχου να τρέ-
χουν με τα κινητά τους, να καπνί-
ζουν σα φουγάρα και να καταπί-
νουν ένα σωρό χάπια για να κοι-
μηθούν και άλλα τόσα για να ξυ-
πνήσουν. Κι όμως. Υπάρχουν πολλά
πράγματα που με βρίσκουν αντίθε-
το εδώ. Άλλα που τα βλέπω απέναν-
τί μου και σαστίζω. Όμως σε αυ-
τό το μικρό μέρος που έχω βρεθεί
εδώ και λίγους μήνες, θαυμάζω το
μέτρο απέναντι στη χρήση της τε-
χνολογίας. «Χαίρε, η τους τεχνολό-
γους αλόγους ελέγχουσα», μας θύ-
μψαν οι Χαιρετισμοί. Πότε ήταν η
τελευταία φορά που κάτσαμε όμως
στην άκρη να δούμε τα πράγματα
σα να ήμαστε έξω από το παράθυ-
ρο; Να δούμε αν είμαστε εμείς εκεί-
νοι που παράλογα χρησιμοποιού-
με την τεχνολογία, όχι για όφελός
μας, αλλά για να επιβιώσουμε; Πό-

σες φορές την ημέρα έλεγξα σήμε-
ρα το facebook προφίλ μου; Πόσες
φορές έκανα tweet κάτι ασήμαντο
για την πρόοδο της Ιστορίας την
τελευταία εβδομάδα; Πόσες ώρες
έχασα μπροστά σε μια οθόνη τον
τελευταίο μήνα ενώ θα μπορούσα
να είμαι με κάποιο φίλο;

Δεν εννοώ ποτέ να είμαι αφορι-
στικός. Αν είχα έρθει στην Αμερι-
κή πριν από 30 χρόνια, είναι πο-
λύ πιθανό να μιλούσα με την οικο-
γένειά μου μία φορά το μήνα και
με τους καλύτερους φίλους μία φο-
ρά το χρόνο. Τώρα μπορώ και μι-
λάω κάθε μέρα με τα αγαπημένα
μου πρόσωπα. Και τους βλέπω τα
Σαββατοκύριακα μέσω skype. Σα
να μην έφυγα ποτέ τόσο μακριά.
Αλλά δεν μας ελέγχει μόνο η Πα-
ναγία. Ένα από τα μαθήματα ζωής
που έμαθα στη Βιολογία είναι ότι οι
οργανισμοί έχουν μηχανισμούς αυ-
τορρύθμισης. Αν χρειαστεί να παρά-
γουν μια ουσία Α, πώς ξέρουν πότε
να σταματήσουν; Συνήθως, όταν η
ουσία Α αρκεί για να εξυπηρετήσει
τη λειτουργία για την οποία αρχικά
είχε χρειαστεί, είναι η ίδια η ουσία
Α που θα σταματήσει την παραγω-
γή της. Αν δεν υπήρχαν οι μηχανι-
σμοί αυτοί, τα κύτταρα δε θα στα-
ματούσαν να παράγουν την ουσία
Α, η οποία τις περισσότερες φορές
θα έφτανε σε τοξικά επίπεδα και
θα τα σκότωνε. Καθαρή αυτοκτο-
νία δηλαδή. Σε μια μεταφορά, αν
χρησιζόμαστε κάτι, ας το χρησιμο-
ποιούμε στο βαθμό που πραγματι-
κά το χρειαζόμαστε. Όχι περισσό-
τερο. Δεν είναι εύκολο να έχουμε
μέτρο στα πάντα, δε λέω. Είναι εύ-
κολο όμως να δούμε τι έχουμε να
χάσουμε αν (ξε)χάσουμε το μέτρο.

Επιμέλεια:

Νικόλαος Τσοτάκος

Συνεργαζόμενος ερευνητής

Penn State CHILd Research,

Department of Pediatrics

The Pennsylvania State University

College of Medicine

Εκεί που η Ορθοδοξία *Δεν είναι Σεσομένη*

Παρεμβολή από την Αγγλία

Πριν από πέντε περίπου χρόνια, αποφάσισα να ταξιδέψω στο εξωτερικό, στο Λάνκαστερ της Αγγλίας, για τη συνέχιση των σπουδών μου. Τότε δεν ήξερα, ούτε μπορούσα να φανταστώ, τις ευλογίες που ο Κύριος θα μου επιφύλασσε.

Πέρα από τις όμορφες ακαδημαϊκές αίθουσες, τους απλούς και προσιτούς καθηγητές και το οργανωμένο πρόγραμμα σπουδών του Αγγλικού Πανεπιστημίου, είχα την ευκαιρία να αρχίσω να εκκλησιάζομαι και να κοινωνώ εν Χριστώ με τους ενορίτες της τοπικής Ορθόδοξης εκκλησίας του Λάνκαστερ, του Τιμίου και Ζωοποιού Σταυρού, που ανήκει στο Πατριαρχείο της Αντιοχείας.

Μια ενορία που δεν χαίρει την απόκτηση ενός ναού για τις λειτουργίες της. Μιας ενορίας που οι

πιστοί πρέπει κάθε εβδομάδα να κάνουν «κράτηση χώρου» στο Πανεπιστήμιο ώστε να μπορούν να λειτουργηθούν. Μιας ενορίας που οι συνθήκες απαιτούν η Θεία Λειτουργία να γίνεται συνθήτως κάθε Σάββατο, λόγω μη δυνατότητας ευρέσεως χώρου τις Κυριακές. Μιας ενορίας που οι πιστοί πρέπει να βρίσκονται στον χώρο της Θείας Λειτουργίας μια ολόκληρη ώρα πριν από την έναρξη της, ώστε να μετατρέψουν ένα απλό και άμορφο δωμάτιο σε ναό για την τέλεση της ακολουθίας. Αυτή έγινε η ενορία μου και η πνευματική μου οικογένεια εδώ στην Αγγλία.

Προϋπόθεση των Θείων Λειτουργιών και των υπολοίπων εκκλησιαστικών ακολουθιών στην «Αγγλική μου» ενορία, είναι ότι οι πιστοί θα συμμετέχουν ενεργά στα

κοινά της Εκκλησίας. Η Ορθόδοξη Εκκλησία εδώ, είναι το εκκλησίασμα και όχι ο ναός. Οι ενορίτες θα «στήσουν» τις εικόνες και την Αγία Τράπεζα κάθε φορά πριν από την Θεία Λειτουργία, θα πλησιάσουν ντροπαλά το ψαλτήρι για να εκφωνήσουν (ακόμα και παράφωνα) τα λόγια του λαού, να εκπροσωπήσουν το εκκλησίασμα, γιατί πολύ απλά αν δεν το κάνουν, Θεία Λειτουργία δεν θα γίνει. Αν δεν γονατίσει κάποιος να ζυμώσει και να φέρει πρόσφορο, ή δεν λάβουμε ταχυδρομικά νάμα ή κεριά, τότε αυτά θα μας λείψουν από την Θεία Λειτουργία και έτσι αυτή, δεν θα τελεστεί. Η συμμετοχή δεν είναι απλά προαιρετική ή αποτέλεσμα καλής διάθεσης του πιστού, αλλά απαραίτητη πράξη για την ύπαρξη της ενορίας, και κατ' επέκταση

απαραίτητο βίωμα του αυθεντικού Χριστιανού της ενορίας μας εδώ στην Αγγλία.

Γεννήθηκα Ορθόδοξος Χριστιανός. Είναι κάτι που σχεδόν όλοι μας στην Ελλάδα το θεωρούμε αυτονόητο. Γεννιόμαστε και βαπτίζομαστε Χριστιανοί και το θεωρούμε δεδομένο, όπως θεωρούμε δεδομένη και την ύπαρξη ναού δίπλα στο σπίτι μας. Σε αυτόν τον ναό δε, ιερείς, αρχιερείς, διάκονοι, ψάλτες υπάρχουν σχεδόν πάντα. Αν εμείς οι ίδιοι δεν συμβάλλουμε στο ψάλσιμο ή αν δεν φέρουμε πρόσφορα, κόλλυβα ή κεριά, ή αν δεν «στήσουμε» τις εικόνες μπροστά από την Αγία Τράπεζα, όλα αυτά θα υπάρχουν. Εμείς μπορούμε απλά να παραβρεθούμε και όχι να συμμετάσχουμε, γιατί όλα τα υπόλοιπα στην λειτουργική μας ζωή τα θεωρούμε δεδομένα και υπό μια έννοια δεν συμβάλλουμε στο να υπάρχουν συνειδητά στην ζωή μας. Μήπως με τον ίδιο τρόπο δεν συμβάλλουμε συνειδητά και στο ορθόδοξο αυθεντικό χριστιανικό βίωμά μας;

Ο Κύριος με ευλόγησε να ζω σε αυτή την ενορία εδώ στην Αγγλία, όπου αδερφοί μου, ο ιερέας κουβαλάει τα Άγια Σκεύη, εικόνες, βιβλία και την υπόλοιπη «εκκλησία» σε κάθε ακολουθία σε τρεις βαλίτσες. Ένας αυθεντικός Ορθόδοξος Χριστιανός, Άγγλος στην καταγωγή, που δεν γεννήθηκε ορθόδοξος. Ένας ιερέας που απαρνήθηκε μεγάλες τιμές πριν από περίπου 20

χρόνια ώστε να επιλέξει μετά από πολλές δοκιμασίες να ασπαστεί την Ορθοδοξία, και γι' αυτό θέλει κάθε φορά να γιορτάζει την Θεία Λειτουργία. Ένας ιερέας που πριν από την Θεία Λειτουργία σκκώνει τα χέρια του στον ουρανό και με κλειστά μάτια και σταθερή φωνή πίστεως εκφωνεί «It is time for the Lord to act»¹. Ο Κύριος με ευλόγησε να ζω και να εκκλησιάζομαι με υπέροχους κατηχούμενους, που επέλεξαν συνειδητά να βαπτιστούν Ορθόδοξοι. Κάποιοι από αυτούς στην πορεία τους για να συναντήσουν τον Χριστό και την Ορθοδοξία, κλήθηκαν να αξιολογήσουν έξι ή και παραπάνω θρησκείες μέχρι να αποφασίσουν. Πολλοί συνεννοήτες μου έγιναν Ορθόδοξοι Χριστιανοί όχι επειδή γεννήθηκαν σε μια Ορθόδοξη χώρα και οι γονείς τους, τους βάπτισαν από μικρούς, αλλά γιατί επέλεξαν συνειδητά να είναι Ορθόδοξοι και οι περισσότεροι βαπτίστηκαν σε μεγάλη ηλικία μετά από σημαντικό πνευ-

¹ «Στην αρχή της Βυζαντινής Θείας Λειτουργίας, όταν έχουν τελειώσει τα προκαταρκτικά κι όλα είναι πια έτοιμα για να αρχίσει η Θεία Ευχαριστία, ο διάκονος πλησιάζει τον ιερέα και λέει: "Καιρός του ποιήσαι τω Κυρίω", καιρός για να δράσει ο Κύριος. Αυτή ακριβώς είναι η στάση του πιστού, όχι μόνο στην Ευχαριστιακή Λειτουργία, αλλά και σε κάθε προσευχή δημόσια ή ιδιωτική» (Κάλλιστος Ware, «Η δύναμη του ονόματος»

<http://www.alopsis.gr/modules.php?name=News&file=article&sid=911>

ματικό, κοινωνικό, προσωπικό και οικογενειακό αγώνα.

Αυτοί οι υπέροχοι συνεννοήτες μου ζουν πραγματικά την ευλογία της πίστης μας σε μια πολυπολιτισμική και πολυθρησκευτική χώρα με πλείστες απαιτήσεις. Κάνουν συνειδητή προσπάθεια στον πνευματικό τους αγώνα, χωρίς να ακολουθούν τυφλά χριστιανικούς κανόνες, αλλά με υπακοή και απλότητα στον πνευματικό τους πατέρα. Ορθόδοξοι Χριστιανοί που μπορεί, για παράδειγμα, να μην νηστεύουν αυστηρά την τροφή, αλλά είναι τόσο ορατό το Αναστάσιμο και Ευχαριστιακό τους βίωμα εν Χριστώ στην καθημερινή τους ζωή. Πιστοί, που κάποιοι από αυτούς ταξιδεύουν πάνω από μια ώρα για να έρθουν στην Θεία Λειτουργία, ακόμα και αν είναι υπερήλικοι. Πιστοί, που σου χαμογελούν και προσεύχονται ανιδιοτελώς για εσένα, γιατί πολύ απλά ξέρουν ότι το νόημα της πίστεως μας είναι η αγάπη και η ένωση με τον Χριστό και τους συνανθρώπους μας, ανεξαρτήτως από τη μικρότητα και την αδυναμία του καθενός μας. Ενορίτες που ζουν το Χριστός Ανέστη όλο το χρόνο ως πραγματικό βίωμα ζωής.

Σε ευχαριστώ Χριστέ μου για αυτή την ευλογία. Σε παρακαλώ κάνε με να ζω το Χριστός Ανέστη, κάθε μέρα, όχι σαν καθημερινή συνήθεια, όχι σαν κάτι δεδομένο, αλλά από συνειδητή επιλογή.

Επιμέλεια:

Παναγιώτης

Ενορία του Τιμίου και Ζωοποιού Σταυρού, Λάνκαστερ, Αγγλία.

Φως στην πόλη του φωτός!

Παρεμβολή από τη Γαλλία

«Δόξα τω Θεώ που είμαι Χριστιανή Ορθόδοξη!»... Μία φράση που χρόνια την άκουγα, ίσως και να την έλεγα συχνά, αλλά ποτέ δεν την είχα αισθανθεί τόσο βαθιά μέσα μου. Βρέθηκα λοιπόν και εγώ, όπως άλλωστε και πολλοί άλλοι συνομήλικοί μου στο εξωτερικό, στο όμορφο Παρίσι, στην περίφημη πόλη του φωτός!

Εντούτοις, πόσο Φως υπάρχει στις ψυχές των ανθρώπων; Συζητώντας γύρω μου διαπίστωσα και διαπιστώνω ότι ολοένα και περισσότεροι νέοι είναι άπιστοι, αβάπτιστοι ή δηλώνουν αδιάφοροι... Δοξάζω τω Θεώ ξανά για την ευλογία που τόσο απλόχερα μου χάρισε να Τον γνωρίσω, να Τον επικαλούμαι κάθε στιγμή, σε κάθε δυσκολία μου αλλά και να Τον δοξάζω για όσα καθημερινά με αγάπη μου παρέχει. Τον ευχαριστώ όμως και για τη δυνατότητα που μου δίνει να αγωνίζομαι να είμαι κοντά Του! Αγώνας, αγώνας μεγάλος και συνεχής... Όταν όμως λαμβάνει χώρα και εκτός Ελλάδος; Εκτός του τόπου όπου μαρτύρησαν τόσο Άγιοι που κοσμούν το καθημερινό συναξάρι της εκκλησίας; Εκτός του τόπου αυτού που η καθημερινή πάλη για την προσέγγιση του Θεού φαντάζει ακόμα πιο δύσκολη.

Ενώπιον όμως των αναντίρρητα πολλών και αντικειμενικών δυσκολιών, η Ορθόδοξη Εκκλησία με συνεχή αγώνα και προσπάθεια στέκει στους πιστούς. Οι παρεχόμενες ευκαιρίες ασφαλώς ελάχιστες συγκρινόμενες με τις όσες προσφέρονται

100

επί ελληνικού εδάφους. Παρολαυτά εδώ, στον απόδημο ελληνισμό και στον ορθόδοξο κόσμο η λέξη ενορία προσλαμβάνει άλλο νόημα και άλλη διάσταση! Χαρακτηριστικό παράδειγμα αυτού είναι κατεξοχήν η Κυριακάτικη θεία Λειτουργία, η οποία γίνεται πραγματικό πανηγύρι! Οι Ορθόδοξοι, που συρρέουμε όχι μόνο από τις γειτονιές της πόλης αλλά και της χώρας, προσμένουμε με χαρά την Κυριακή για να μεταλάβουμε των Αχράντων Μυστηρίων, αλλά και για να επικοινωνήσουμε

με τους εν Χριστώ αδελφούς μας.

Παράλληλα, η Ελληνική Ορθόδοξη Εκκλησία αλλά και υπόλοιπες Ορθόδοξες Εκκλησίες με συνεχή αγώνα και παρουσία στο Παρίσι στέκουν αδιαλείπτως στο πλευρό μας, στο πλευρό των νέων. Η πνευματική ενίσχυση που μας παρέχεται είναι όχι μόνο μεγάλη αλλά και πολλή σημαντική! Κι αυτό συμβαίνει διότι οι περισσότεροι νέοι άνθρωποι που καταφθάνουμε στη Γαλλία, μακριά από την πατρίδα και τα οικεία πρόσωπα, έχουμε συναντήσει και συναντούμε τη

μεγάλη αγκαλιά της Ορθοδοξίας. Αγκαλιά που δεν γνωρίζει σύνορα και με πολλή φροντίδα περιθάλπει τα παιδιά της αλλά και λειτουργεί ενωτικά για όλους τους εν Χριστώ ορθόδοξους χριστιανούς.

Χαρακτηριστική, των όσων προαναφέρθηκαν, είναι η μαρτυρία νέων ανθρώπων που διαμένουν στο Παρίσι, αναφορικά με το πώς αντιλαμβάνονται και βιώνουν την αγάπη της Ορθόδοξης Εκκλησίας μέσα από διαφορετικές ενδεικτικές λατρευτικές ευκαιρίες στα ορθόδοξα μέλη της.

Εσπερινός Αγίου Διονυσίου

[...] Ιδιαίτερα κατανυκτική και συγκινητική ήταν η παρακολούθηση του ορθόδοξου εσπερινού στον καθεδρικό ναό της Παναγίας των Παρισίων που, κατά παράδοση, τελείται για την εορτή του Αγίου Διονυσίου του Αρεοπαγίτη. Ο Άγιος Διονύσιος, ο οποίος τιμάται στις 3 Οκτωβρίου, είναι πολιούχος της Αθήνας, όπου ως μέλος του Ανωτάτου Δικαστηρίου άκουσε το κήρυγμα του Αποστόλου Παύλου. Είναι όμως και πρώτος επίσκοπος Παρισίων, όπου ήρθε στη συνέχεια και μαρτύρησε για την πίστη του με αποκεφαλισμό. Ο εσπερινός στην Παναγία των Παρισίων είναι, λοιπόν, ιδιαίτερη στιγμή για τον ελληνισμό, την Ορθοδοξία, αλλά και ολόκληρο το Χριστιανισμό: στο δρόμο που μας ανοίξε ο Άγιος Διονύσιος, σύμβολο της δύναμης του διαλόγου και ενωτικός κρίκος Δύσης και Ανατολής, ο εορταστικός εσπερινός αποτελεί στιγμή επικοινωνίας του ορθόδοξου και καθολικού κόσμου. Ως νομικός, αισθάνομαι τον Άγιο Διονύσιο, προστάτη της Δικαιοσύνης, και για ένα λόγο παραπάνω, προστάτη μου.

Σοφία, δικηγόρος

Αναστάσιμο Ευαγγέλιο στην Παναγία των Παρισίων

Παρίσι. Βράδυ Μεγάλου Σαββάτου. Αναστάσιμη Λειτουργία, Βαπτισματική στο ναό της Παναγίας· συνήθεια όμορφη, πρωτοχριστιανική. [...] «Λένε πως έχει πάνω από 3000 κόσμου μέσα, χώρια όσοι δεν μπόρεσαν να μπουν». Μέσα στον επιβλητικό γοτθικό ναό, η μουσική υποβάλλει. [...] Η ώρα για το Ευαγγέλιο... Ένδειξη καλής συνύπαρξης –ίσως κι ευκαιρία ομολογίας– είναι το γεγονός ότι, μετά από παράκληση του Καθολικού Επισκόπου Παρισίων προς τον Οικουμενικό Πατριάρχη, ένας Έλληνας Ορθόδοξος κληρικός καλείται κάθε χρόνο στη Notre-Dame για την ανάγνωσή του Ευαγγελίου της Αναστάσεως πρώτα στα ελληνικά, στη γλώσσα που γράφτηκε. [...] «Διαγενομένου του Σαββάτου...», αντηχεί στις κόγχες της Παναγιάς το βυζαντινό μέλος· γεμίζει το χώρο. Έπειτα στα λατινικά. Αυστηρά, με τις λέξεις καρφωμένες τη μια δίπλα στην άλλη «...έφοβοντο γάρ».

Θανάσης, μεταπτυχιακός φοιτητής

Εμπειρίες από ρώσικες ορθόδοξες εκκλησίες του Παρισιού

Στο Παρίσι υπάρχουν πολλές Ρώσικες ορθόδοξες εκκλησίες που στολίζουν την πίστη μας. Έτυχε να παρευρεθώ σε μερικές και πάντα βίωνα τη «φιλοξενία της οικογένειας», αφού τις περισσότερες φορές οι ενορίτες και ο ιερέας ήθελαν να γνωρίσουν προσωπικά τον κάθε νεοαφιχθέντα προσκυνητή και να τον παρουσιάσουν στην ενορία. Αυτό άλλωστε συμβαίνει και με τα νεοφώτιστα μέλη της ενοριακής κοινότητας κάθε Κυριακή στο Μητροπολιτικό Ναό των Ρώσων. Ο ιερέας του ναού παρουσιάζει στην ενορία τα νέα βαπτισμένα μέλη της οικογένειας του Χριστού ονομαστικά προτού τα κοινωνήσει για πρώτη (ή δεύτερη) φορά μετά τη βάπτισή τους. Έτσι όλοι γνωρίζονται μεταξύ τους, ή τουλάχιστον προσπαθούν...

Κάτι άλλο που με έχει εντυπωσιάσει είναι πως σε μια ρώσικη εκκλησία που βρίσκεται στα προάστια των Παρισίων οι ενορίτες ασπάζονται μεταξύ τους πριν γίνει η προσκομιδή των Αγίων. Μάλιστα ο ιερέας εξέρχεται του Ιερού Βήματος και ασπάζεται και ο ίδιος τους ενορίτες. Στην Ελλάδα ο ασπασμός

γίνεται μόνο μεταξύ των ιερέων, αλλά στη συγκεκριμένη τουλάχιστον ενορία, γίνεται πράξη το ότι «Εκκλησία δεν είναι μόνο οι ιερείς, αλλά και το ποίμνιο». Και στις ρώσικες εκκλησίες που έχω επισκεφθεί μέχρι σήμερα, οι ιερείς και το ποίμνιο είναι γεμάτοι Αγάπη και Χαρά για την κάθε συνάντησή τους με τον Χριστό, όπως άλλωστε ελπίζω να είμαστε πάντα και οι χριστιανοί σε όλον τον κόσμο.

Αθηνά, μεταπτυχιακή φοιτήτρια

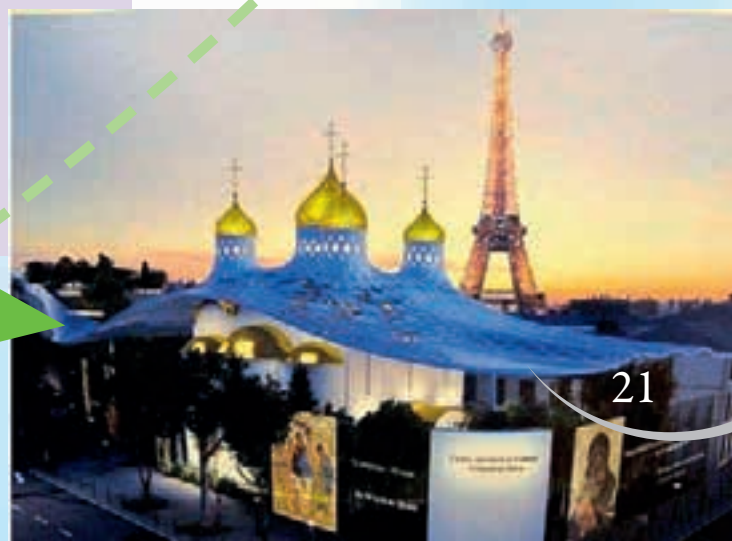
Ορθόδοξος ναός «από το μέλλον» δίπλα στον Πύργο του Άιφελ

Η κατασκευή του μεγαλύτερου ορθόδοξου κέντρου, εκτός Ρωσίας, θα ξεκινήσει το προσεχές στην αριστερή όχθη του Σηκουάνα, στο κέντρο του Παρισιού, δίπλα στον πύργο του Άιφελ. Πρόκειται για έργο ιδιαίτερης θρησκευτικής, πολιτικής, πνευματικής, πολιτιστικής και αρχιτεκτονικής αξίας στο κέντρο της γαλλικής πρωτεύουσας, λίγα μέτρα από τον Πύργο του Άιφελ. Το κτίριο θα φιλοξενεί ορθόδοξους ιερείς και εκτός από το ναό θα είναι συνδεδεμένο με χώρους εκθέσεων, πολιτιστικό κέντρο, συνεδριακούς χώρους, γραφεία, βιβλιοθήκες και εστιατόριο.

Το πρωτοποριακό αυτό κτίσμα, αποτελώντας ένα μεγάλο ορθόδοξο πνευματικό και πολιτιστικό κέντρο, αναμένεται να ενώσει αρχιτεκτονικά το χθες με το αύριο. Χάρη στην τοποθεσία του, στο κέντρο του Παρισιού, δίπλα στο μνημείο με τη μεγαλύτερη επισκεψιμότητα στον κόσμο, τον Πύργο του Άιφελ, δεν μπορεί να μείνει απαρατήρητο. Είναι ιδιαίτερης συμβολικής σημασίας τόσο για τις σχέσεις των δύο χωρών, όσο και για την εδραίωση της Ορθόδοξης Εκκλησίας.

Σοφία, δικηγόρος

Επιμέλεια:
Μαρία Λαμπαδάκη
Δικηγόρος

ΠΑΡΕΜΒΟΛΗ

παιδεία

όραμα

πίστη

ευθύνη

αυτο-
γνώση

ταπεινο-
φροσύνη

ελπίδα

αγάπη
προσευχή
αλήθεια

"ζωγραφίζω"
γράφω την ΠΑΡΕΜΒΟΛΗ

Νεκρός ουδείς

Αρχή τελετής.

Στη μέση όλων στέκεσαι. Ξαπλωμένος. Χλωμός. Χωρίς
πνοή. Κι έχεις ήδη φύγει. Για αλλού. Στερνό μεταφορι-
κό σου μέσο η μηχανή η χιλιάρα. Κι όλοι εμείς τρι-
γύρω σου άφωνοι. Δίχως ελπίδα.

Η ηλικία μας; γύρω στα είκοσι. Κι εσύ, στα δε-
καεννιά. Γιατί να φύγεις;... Μας πνίγει τ' άδικο.

Θεέ, πού είσαι; Δε μας ακούς; Γιατί μας παίρ-
νεις τους δικούς μας;... Κι αν δεν υπάρχει;

Χαραγμένα τα πρόσωπα γύρω απ' το σκού-
ρο σου κρεβάτι. Σκοτεινά.

Κι ο παπάς τελειώνει τις ευχές.

«Δεύτε τελευταίον ασπασμόν».

Τέλος τελετής.

Πομπή.

Ήρθε η ώρα. Κατεβαίνεις. Στο χώμα μέσα. Η
μάνη σου καταρρέει. Ο πατέρας φεύγει.

Κι εμείς μένουμε.

Διακόσιοι νέοι βουβοί.

Μισή ώρα περνά. Κανείς δε φεύγει.

Τρεις μέρες από τη γιορτή μόλις περάσαν. Δε θα δεις
εσύ στη γη την αλλαγή του χρόνου. Κι αυτό μας τρελαίνει.

Διακόσιοι νέοι βουβοί.

Ο θάνατος γέμισε την ψυχή μας με απορίες, βασανιστικά ερωτή-
ματα που ζητούν απάντηση. Ο θάνατος μάς γέμισε με τρόμο.

Οι μαυροντυμένοι άνδρες τελειώσαν τη δουλειά και φεύγουν. Κανείς άλλος δεν κινείται.

Όλοι κοιτούν το νέο σου σπίτι. Το χώμα το φρεσκοσωριασμένο από πάνω.

Και η ελπίδα έσβησε. Τα δάκρυα, ούτε αυτά έχουν πια χώρο. Μονάχα φόβος, απορία και λύπη ανέκφραστη.

Περιμένουμε κάποιον να μας πει να αλλάξουμε... τη λύπη σε χαρά. Κάποιον να μας βεβαιώσει.

...Κανείς δεν έρχεται. Κανείς δε μας μιλά. Αρχίζουμε να φεύγουμε, τρία τέταρτα μετά το τέλος.

Θεέ, που είσαι; Δεν μας ακούς;

Στείλε μας ανθρώπους. Να μας μιλήσουν. Να μας δείξουν Εσένα. Να μας πείσουν.

Να μας τραγουδήσουν τον παιάνα Σου τον αναστάσιμο.

Όλοι εμείς που δεν ξέρουμε, που δεν είδαμε, που δεν μας είπε κανείς ποτέ και τίποτα.

Περιμένουμε.

Να ακούσουμε από τους ανθρώπους Σου όχι να το λένε μόνο, μα να το ζουν.

Αυτό που τα χείλη των παιδιών Σου τραγουδούν -κι ας κάνουμε πως δεν τα βλέπουμε.

Αυτό που η κτίση όλη το φωνάζει.

Αυτό που κάνει και «χαίρουσιν άγγελοι» και «φρίττουσι δαίμονες».

Να το ξανακούσουμε. Να το ζήσουμε. Να αλλάξουμε... τη λύπη σε χαρά. Ακούγοντάς το.

Αυτό που έφερεις.

«Νεκρός ουδείς επί μνήμασι».

Χριστός Ανέστη!

Επιμέλεια:

Αλέξανδρος Χρυσανθόπουλος

Φοιτ. Μαθηματικών ΕΚΠΑ

Χριστιανική Φοιτητική Δράση Αθηνών

Μισοτιμής

Καμένοι και χαμένοι στα όρια της ύπαρξής μας,
και δεν μπορώ να ξεχωρίσω,
ποια είναι τα 'μισοτιμής';
Όλα πουλιούνται,
πατάς ένα κουμπί και αγοράζεις,
πατάς ένα κουμπί και μιλάς,
πατάς ένα κουμπί και σκοτώνεις.
Όλα είναι τόσο εύκολα πια, τόσο εύκολα
σε βγάζουν απ' τη δύσκολη θέση του διλήμματος
-δεν υπάρχει πια 'δίλημμα', τι σημαίνει αυτή η λέξη;-
δεν υπάρχουν συμβάσεις, δεν υπάρχουν σύνορα,
ήρθε το παγκόσμιο χωριό για να εδραιωθούν τα εγκόσμια βάσανα,
ναι! καίρε κόσμε, ήρθε το παγκόσμιο χωριό για να βασιλεύσει ο υπόκο-
σμος, για να χαλάσει ο διάκοσμος των πατριων χαρών μας.

Τα πάντα πουλιούνται κι αγοράζονται,
ακόμα και οι 'καλοί τρόποι', το χαμόγελο -πώς θα πουλήσει καλύτερα-
τα μηνύματα, ο ανθρωπισμός, η επανάσταση, ο ανθρώπινος πόνος.
Ειδικά τα τελευταία με εκπτώσεις, είναι μισοτιμής, μπορεί και παρακάτω,
είναι πολύ στη μόδα τα τελευταία χρόνια,
τόσο πολύ,
που ξέχασα πώς είναι να θρηνείς σιωπηρά για το χαμό της συνειδήσε-
ώς σου, ξέχασα πώς είναι να νιώθεις καθαρός και μόνος και γαλήνιος,
ξέχασα πώς είναι να είσαι άνθρωπος τιμής και όχι χρήματος,
να μην ξεπουλιέσαι για να πουλήσεις τους φίλους σου
κι ύστερα να αμαυρώνεις κάθε αξία της τιμής σου,
ώστε ο λόγος σου να χρεοκοπεί και να μην έχει πια αντίκρισμα
οδηγώντας τη χώρα της ψυχής σου σε πνευματική κρίση.

Μη Μιλάς Εσύ, βροντοκοπούν οι φωνές των δηθενιστών,
Μη Μιλάς Εσύ, γιατί δεν κάνουμε νούμερα,
δεν πουλάει το ρεπορτάζ της χαλασμένης πόρτας που μπάζει από παντού.
Οι φλόγες σκοτώνουν,
τα βλέμματα σκοτώνουν κι οι καρδιές και οι φωνές τώσων ανθρώπων
που φλέγονται ακόμα από αγάπη κι αγανάκτηση,
γι' αυτό τους κλείνουν απ' έξω,
ναι, γιατί υπάρχει ακόμα φιλότιμο, που -κρίμα για κάποιους-
είναι ακόμα φιλότιμο κι όχι μισότιμο.
Μερικά πράγματα είναι ακριβά
δε τα χωράνε οι πιστωτικές
ούτε οι μισθωτικές της μαύρης αγοράς συμφερόντων,
είναι ακριβά και δεν υπονοούνται, μονάχα λέγονται,

έτσι απλά, έτσι ταπεινά, δυνατά, θαρρετά,
όπως πέφτει η ορμητική βροχή και ποτίζει τη γη και
τη μαλακώνει
και την ξεδιψά.

Διψασμένες καρδιές, τις ποτίζετε καταστροφή και
ψέματα,
πόσο νομίζετε ότι θα αντέξουν; πότε θα ξεδιψάσουμε;
Το αίμα γίνεται στάχτη, κι απ' τη στάχτη ξαναβγαί-
νει στη ζωή
μέσα απ' τη μνήμη που δεν ξεχνά, που δεν πεθαί-
νει τόσο εύκολα,
μια νέα μέρα ξημερώνει κι η ελπίδα φέγγει,
μη τη σβήνετε παρακαλώ, μη τη σβήνετε!
Είναι δωρεάν δε χρεώνεστε, κι όμως,
θα πληρώσετε ακριβά για την αποκατάστασή της
-περισσότερο στους ίδιους τους εαυτούς σας-
όσοι τολμάτε τώρα να την φορολογείτε για να γλι-
τώσετε,
όταν θα 'χετε σβήσει και την τελευταία αναμμένη,
γιατί ξέρω πως σας κοστίζει, ξέρω πως σας κοστίζει,
όμως το άλλο θα κοστίσει περισσότερο.

Ήρθατε στην καμένη γη,
καμένη απ' τις φλόγες της τόλμης και της αγάπης,
-γιατί δε φοβόμαστε να ρισκάρουμε και να αγαπή-
σουμε έστω κι αν το πληρώνουμε-
της ελευθερίας και του αγώνα,
του ιδρώτα, του Ήλιου,
τη λιγοστέψατε,
θέλετε να την αφανίσετε,
και τώρα, πουλάτε μισοτιμής ένα σωρό κουρέλια απ'
τα παλαιοπωλεία των υποσχέσεών σας, μα τα δοκι-
μαστήρια στο παρελθόν ήταν γεμάτα,
και τώρα είναι άδεια. Δεν ξανακάνουμε το ίδιο λάθος.

Πίστεψα, πιστέψαμε,
όχι γιατί ήμασταν ανόητοι,
μα γιατί είχαμε μέσα μας την πίστη,
την πίστη στον Ένα,
και δι' Αυτού σε όλες τις εικόνες Του που Εκείνος
έφερε στον κόσμο.
(Πιστέψαμε πως είστε ακόμα άνθρωποι, κάτω απ' τη

μάσκα κέρβερου που φοράτε,
τώρα πια δεν ξέρω αν είναι μάσκα ή αν είναι
το αληθινό πλέον πρόσωπό σας.)
Κι ακόμα κι αν εσείς οι ίδιοι,
εσείς που μας αναγγέλλετε ένα σωρό πράγματα μι-
σοτιμής
μας πουλήσετε κι εμάς μια μέρα άνευ τιμής στο σκλα-
βοπάζαρό σας,
εσείς θα 'στε με άδεια χέρια κι εμείς με γεμάτες καρ-
διές,
όσο αντέχει κι η Αγάπη να σκορπίζει αγάπη στον
κόσμο.

Όλοι μας ψάχνουμε να βρούμε,
τι σημαίνουν οι λέξεις;
Γιατί η γλώσσα έχει αλλάξει;
Τι θα πει σήμερα πρόοδος, ευκολία, εξέλιξη, στα χει-
λη εκείνων
που στο βλέμμα τους φαίνεται η μανιώδης όρεξή τους
να αλυσοδέσουν και να αφανίσουν; να υποδουλώ-
σουν και να σφετεριστούν πράγματα που ποτέ δεν
ήταν δικά τους,
όπως η αλήθεια;
Επιμένουν να κλείνουν τα πουλιά σε κλουβιά,
θέλουν να τα ελέγχουν καλύτερα για να κελαηδούν
σύμφωνα με τις ορέξεις των κατακτητών τους.
Καλούμαστε όλοι να δώσουμε τα χέρια,
να δέσουμε τις φωνές των κύκνειων ασμάτων μας.
Και μέσα σε όλα αυτά, εγώ δε μπορώ να καταλά-
βω ακόμη,
τι είναι στ' αλήθεια το 'μισοτιμής';
Είναι πράγματι θέμα χρημάτων, θέμα πλούτου, ανέ-
σεων και κυριαρχίας,
ή μήπως είναι τελικά ένα πραγματικό μίσος τιμής,
ένα μεγάλο μίσος κάθε γνήσιας και επιζώσης τιμής,
κάθε τιμής που πηγάζει από την ανόθευτη Πηγή της
θυσιαστικής αγάπης και της άκρας ταπεινώσεως;

Επιμέλεια:

Πηνελόπη Ζ.,

Φοιτ. Παιδαγωγικής Σχολής Δημοτικής Εκπαίδευσης
Χ.Φ.Ε. Θεσσαλονίκης

Είναι ωραία η θάλασσα γιατί κινείται πάντα

Κυριακή βράδυ. Συναντιόμαστε μια καλή παρέα σε φιλική γιορτή. Χρόνια πολλά, δώρα, αγαπημένα τραγούδια με συνοδεία μουσικών οργάνων, ανταμώνσεις, συζητήσεις, γέλια, νέα, παλιά, αστεία. Τόσο απλά και τόσο μεγαλειώδη παράλληλα. Οι περισσότερες μαζώσεις στα σπίντια είναι πολύ αληθινές, όταν δεν είναι επιφανειακές, γιατί είναι κοινωνικές. Αγγίζουν ολόκληρο τον άνθρωπο. Γεμάτος από αυτές τις στιγμές κοιτώ το ρολόι. Μεταβαίνω από το πιο αληθινό παρόν στον χρόνο και σκέφτομαι ότι μπορώ να μείνω κι άλλο, έχω αντοχές, αλλά αφού αύριο είναι Δευτέρα κι έχω πρωινό ξύπνημα, καλύτερα να επιστρέψω.

Γυρνάω το κλειδί, βάζω ταχύτητα και ξεκινάω. Ανοίγω το ραδιόφωνο. Ακούω τη Νατάσσα Μποφίλιου να τραγουδά: «Τους ανθρώπους της ζωής μου κάθισα να τους μετρήσω, τους παρόντες τους απόντες κάνα δυό περαστικούς... όσους ήρθαν για να μείνουν, όσους έφυγαν πριν γίνουν, τους κοινόχρηστους, τους ξένους, τους πολύ προσωπικούς...». Δεν στρίβω τελικά για το σπίτι. Συνεχίζω ευθεία. Θέλω να οδηγήσω. Όταν είναι άδειοι οι δρόμοι το χαίρομαι.

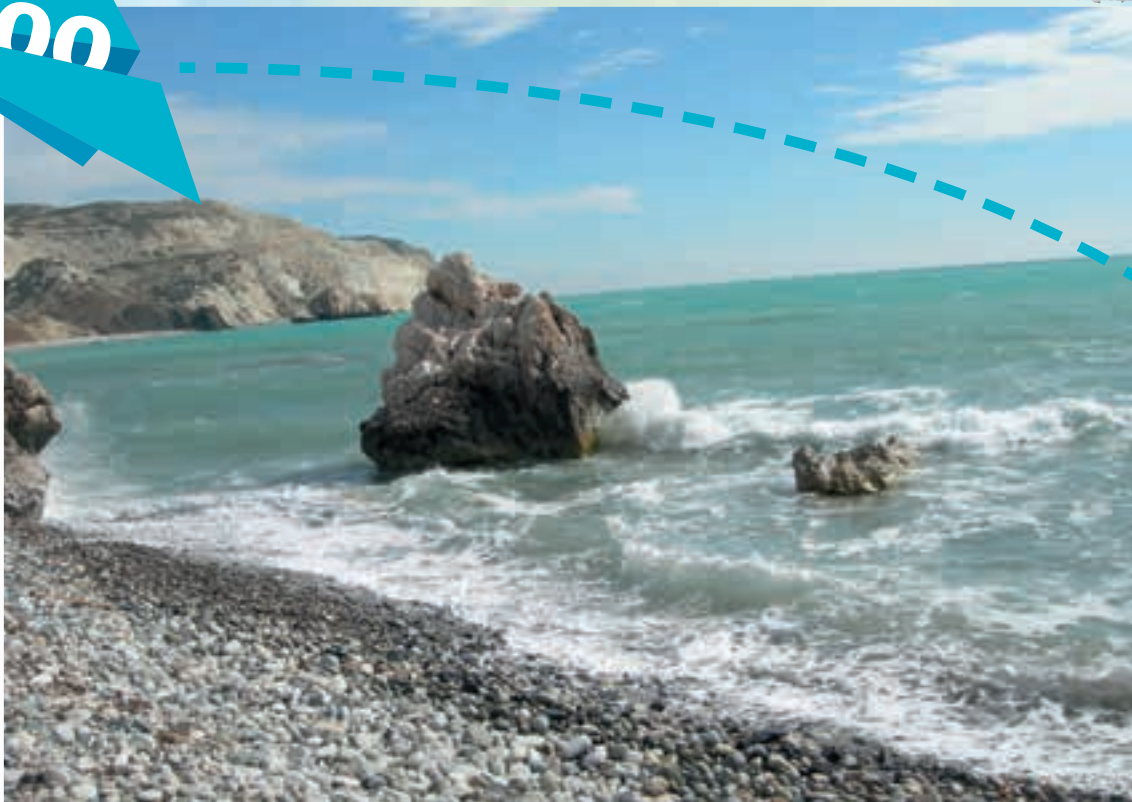
Έφτασα. Κρύο. Σκοτάδι. Δεν έχει φώτα, δεν έχει φασαρία. Κλείνω την πόρτα. Βρίσκω ένα μονοπατάκι και κατεβαίνω. Πλησιάζω. Στέκομαι. Το φως του φεγγαριού είναι αρκετό πίσω από τα σύννεφα για να φωτίζει το νησάκι απέναντι και τους βράχους στην άκρη. Κλείνω τα μάτια. Πάντα με μάγευε αυτός ο ήχος της θάλασσας. Πάντα με ταξιδεύει. Πάντα με δυναμώνει. Ο αέρας παίζει επάνω της και την πετά στα βράχια! Παφ-πουφ. Οι βράχοι ξέρουν να στέκονται δίπλα-δίπλα και να φυλούν τα σύνορά τους. Τα αυτιά μου γεμίζουν με αυτές τις μελωδίες της θάλασσας. Αυτή η αρμύρα μοσκοβολά! Γεννιούνται μνήμες. Σα να βλέπω μπροστά μου την εικόνα από το Ευαγγέλιο που οι μαθητές πάλευαν με τα δίχτυα στη θάλασσα και τους κάλεσε ο Χριστός κοντά Του. Τον Πέτρο να περπα-

τά στα κύματα για να Τον συναντήσει ή μετά την Ανάσταση που Τον βρήκαν στη στεριά με τη θράκα από τη φωτιά και τα ψημένα ψάρια.

Αναπαύεται ο νους μου. Ηρεμεί το μυαλό μου. Ξεφυσάω και ξεκουράζεται το σώμα μου. Ανακουφίζεται η ψυχή μου! Ζούμε σε ένταση, με ένταση. Δίχως έκφραση, χωρίς απλές εκδηλώσεις. Φορτισμένοι, σφιγμένοι, τσιτωμένοι, φορτωμένοι με έννοιες, με άγχος τόσο για τα ουσιώδη όσο και για τα ασήμαντα που φαντάζουν πελώρια πολλές φορές. Το αεράκι δροσίζει το πρόσωπό μου, τα μάγουλά

μου, τα μάτια μου. Αυτός ο ήχος της θάλασσας πολύ μ' αρέσει! Αυτό το γλυκό μουρμουρητό, το απαλό μουγκρητό της. Πυρπολεί την καρδιά μου. Δυναμιτίζει τη ζωή μου. Αισθάνομαι πως είμαι μέσα και κολυμπάω.

Η μνήμη νικά τη λήθη και ζωηρεύει στο μυαλό μου αναμνήσεις. Από τότε που έπαιζα στην άμμο με τα κουβαδάκια μου, τότε που άφηνα χάρτινες βαρκούλες και μπουκαλάκια με μηνύματα να χαθούν στο πέλαγος, τότε που ψάρευα με το αυτοσχέδιο καλάμι μου κι έπιανα ψαράκια, όχι για να τα μαγειρέψει η γιαγιά, αλλά για να τα δω, να τους μιλήσω, να τα αγγίξω. Σκηνές από το σχολείο, από το στρατό, από τη σχολή, από την κατασκήνωση, από το Πάσχα, από τα Χριστούγεννα, από κάθε λογής περαστικό γεγονός. Γονατίζω, προσεύχομαι. Ευχαριστώ τον Θεό για όλα

αυτά τα ωραία που επιτρέπει να ζούμε. Ανοίγω αργά τα μάτια μου.

Αποχαιρετώ τη θάλασσα. Νιώθω χορτάτος. Ανηφορίζω, ανοίγω την πόρτα και φεύγω. Μονάχα δέκα λεπτά έχουν περάσει! Μ' αρέσει η θάλασσα γιατί κινείται πάντα. Δεν μένει στάσιμη. Λες και αναζητά. Δεν επαναπαύεται. Γρηγορεί! Αγρυπνά! Αλλοιώνει τις πέτρες, τις στρογγυλεύει. Στολίζει τη γη. Αγκαλιάζει τις βάρκες, τα καράβια, τα ταξιδεύει. Ήταν η γέφυρα για κόσμους πρωτοϊδωμένους. Δέχεται τους ανθρώπους, τους τρέφει, τους θεραπεύει. Από μέσα της φαίνεται να ανατέλει ο ήλιος και ξανά πίσω της πέφτει για να «κοιμηθεί» η πλάση. Στο βυθό της φιλοξενεί έναν ολόκληρο κόσμο. Εκεί μένουν ναυάγια. Δεν τα εκθέτει. Σε βγάζει στη στεριά σα να σε κρατά απ' το χέρι, σα να σου λέει «για εδώ είσαι εσύ άνθρωπε, από 'δώθε ξεκίνα. Σήκω και προχώρα μπροστά.» Καθρεφτίζει τον ουρανό! Παίρνει το χρώμα του. Η μουσική που παί-

ζει με τον αέρα «αδειάζει» το μυαλό, ξεκουράζει το σώμα, αναζωογονεί όλη την ύπαρξη.

«Είναι ωραία η θάλασσα γιατί κινείται πάντα» και «Πέτρα που ξέρει να κυλά ποτέ δεν χορταριάζει» λένε τα τραγούδια. Κι είναι αυτή η αδιάκοπη κίνηση της θάλασσας που την κρατά ζωντανή αιώνες. Είναι αυτή η μεθυστική παρουσία της που μάς συντροφεύει καλοκαίρια και χειμώνες. Είναι αυτή η καλή ανησυχία της που την ολοκληρώνει ενώ παλεύει δίχως τελειωμό να βγει στη στεριά. «Ε, εσύ στεριανέ! Μάθε κολύμπι για να δεις Ουρανό», μας λέει η ζωή. Στα σκαριά η σχεδία. Στο καρνάγιο η βάρκα και ξανά αέρα στα πανιά μας! Ο ορίζοντας περιμένει. Καλό ταξίδι κι ο Θεός βοηθός!

Επιμέλεια:

Χαράλαμπος Χωραΐτης
Πτυχ. Θεολογίας ΕΚΠΑ

Steven Paul Jobs

(1955 - 2011)

**Πίστη - Έμπνευση - Θέληση - Εργατικότητα
Επιμονή - Εγρήγορση**

Μερικές λέξεις που χαρακτηρίζουν την ιδιοφυή προσωπικότητα του Steve Jobs και που θα μπορούσαν να αποτελέσουν κίνητρο και οδηγό και για εμάς τους νέους.

Για όσους δεν το γνωρίζουν ο Steve Jobs ήταν μια από τις πιο γνωστές προσωπικότητες της τεχνολογίας, ένας εκ των δύο συνιδρυτών, πρώην πρόεδρος και διευθύνων πρόεδρος της Apple και πρώην πρόεδρος της Pixar (μέχρις ότου εξαγοράστηκε από τη Disney, στις οποίες το διοικητικό συμβούλιο διατηρούσε θέση και της οποίας ήταν μεγαλύτερος μέτοχος). Έχει χαρακτηριστεί ως οραματιστής στο χώρο των υπολογιστών και πολλές ιδέες του άλλαξαν τον τρόπο που οι καταναλωτές χρησιμοποιούσαν την ψηφιακή τεχνολογία. Ήταν από τους πρώτους που συνέλαβαν την ιδέα του οικιακού προσωπικού υπολογιστή.

Όπως κάθε καταξιωμένος άνθρωπος, έτσι και εκείνος είχε ένα όραμα, κάποιους στόχους στη ζωή του. Φυσικά ήθελε να αποκτήσει γνώσεις, ιδιαίτερα γνώσεις που του προκαλούσαν ένα ενδιαφέρον, έκανε τολμηρές επαγγελματικές κινήσεις και ποτέ δεν επαναπαύθηκε. Έτσι δικαιώθηκε...

Μάλιστα αυτή την πολυετή πείρα του στο χώρο των σπουδών, αρχικά, και της εργασίας, μετέπειτα, θέλησε να μοιραστεί με τους αποφοίτους του Στάνφορντ κατά την τελετή αποφοίτησης στις 12 Ιουνίου 2005 μέσα από την ομιλία του. Η ομιλία του αυτή αποτέλεσε αναμφίβολα μια κατάθεση ψυχής, την οποία ο ίδιος ονόμασε με ταπεινότητα: «τρεις ιστορίες από τη ζωή μου και τίποτα παραπάνω».

Η πρώτη ιστορία, λοιπόν, είχε να κάνει με το πώς θα πρέπει κανείς να ενώνει μερικές κουκίδες στη ζωή του. Όσο περίεργο κι αν ακούγεται αυτό, πράγματι μπαίνουμε στη διαδικασία να κάνουμε κάποια πράγματα στη ζωή μας, να μάθουμε, να ασχοληθούμε με κάτι που μας αρέσει πολύ ή μας ενδιαφέρει, αλλά δεν ξέρουμε πότε θα έρθει στην επιφάνεια, πότε θα μας χρησιμεύσει. Όπως λέει και ο ίδιος, όμως: «Δεν μπορείς να συνδέσεις τις κουκίδες κοιτώντας μπροστά. Μπορείς να το κάνεις μόνο εάν κοιτάξεις πίσω εκ των υστέρων. Έτσι το μόνο που μπορείς να κάνεις είναι να πιστεύεις πως οι κουκίδες θα ενωθούν στο μέλλον, με κάποιο τρόπο».

Η δεύτερη ιστορία του ουσιαστικά ήταν μια προτροπή να ψάχνεις, όντας νέος, αλλά και μεγαλύτερος,

αυτό που σε ευχαριστεί περισσότερο, που σε εκφράζει, αυτό που θεωρείς σπουδαίο. Ακόμη, δηλαδή, κι αν δεν το βρίσκεις από την αρχή ή αποτυγχάνεις, θα πρέπει να συνεχίζεις ώσπου να το καταφέρεις. «Πρέπει κι εσείς να ανακαλύψετε τι πραγματικά θέλετε. Η δουλειά θα απασχολεί ένα μεγάλο μέρος της ζωής σας και ο μόνος τρόπος για να είστε πραγματικά ικανοποιημένοι είναι να κάνετε αυτό που εσείς πιστεύετε σημαντικό. Μην συμβιβάζεστε! Μην επαναπαύεστε!» Μια μεγάλη αλήθεια που ταλαιπωρεί πολλούς ανθρώπους γύρω μας, οι οποίοι έκαναν λανθασμένες επαγγελματικές επιλογές, εγκατέλειψαν το όνειρό τους και «βολεύτηκαν» εργασιακά προκειμένου να μην ριψοκινδυνεύσουν την επιβίωσή τους. Άλλωστε μια κρίση, όπως αυτή που περνάμε αυτό το διάστη-

μα, έχει ανάγκη από ανθρώπους με θέληση και επιμονή που θα δώσουν τον καλύτερό τους εαυτό. Αυτό, όμως, θα γίνει, εάν ο καθένας ασχοληθεί με αυτό που του αρέσει πραγματικά και προσφέρει όλο του το είναι στην προσπάθειά του.

Η τρίτη ιστορία του Steve Jobs ήταν περισσότερο μια εξομολόγηση που αφορούσε την ασθένειά του και το γεγονός του προδιαγεγραμμένου θανάτου. «Υπενθυμίζοντας στον εαυτό σου ότι μια μέρα θα πεθάνεις, είναι ο καλύτερος τρόπος για να αποφύγεις την παγίδα του να σκέφτεσαι συνεχώς ότι έχεις κάτι να χάσεις. Θυμήσου ότι είσαι ήδη γυμνός ...Δεν υπάρχει κανένας λόγος να μην ακολουθήσεις την καρδιά σου». Αυτό θα έπρεπε να σκέφτεται ο καθένας από εμάς ξεχωριστά και να διερωνάται καθημερινά: «Αν αυτή ήταν η τελευταία ημέρα της ζωής μου, θα ήθελα να κάνω αυτό που ετοιμάζομαι να κάνω σήμερα;» Με αυτή τη σκέψη πολλά σχέδιά μας, πολλές ανησυχίες, αγωνίες, φόβοι μας καταρρίπτονται μπροστά στο λιγοστό χρόνο που μας απομένει. Κι αυτό κατά την γνώμη μου δεν είναι καθόλου μακάβριο. Αντιθέτως θεωρώ πως είναι ένα μότο για τη ζωή! Ένας άνθρωπος διαφορετικής θρησκείας εκφράζει αξίες και αντιλήψεις που προσιδιάζουν σε όλους μας και αποδει-

κνύει ότι όλοι οι άνθρωποι διαπνέονται από ορισμένα κοινά ιδεώδη, ορισμένες κοινές πεποιθήσεις και στόχους για τη ζωή. Στον καθένα μας, βέβαια, έγκειται η ιεράρχηση αυτών των αξιών και ο σωστός προσδιορισμός των στόχων πάντα υπό την σκέπη και την καθοδήγηση του Θεού, έτσι ώστε οι επιδιώξεις αυτές να έχουν το καλύτερο δυνατό αποτέλεσμα.

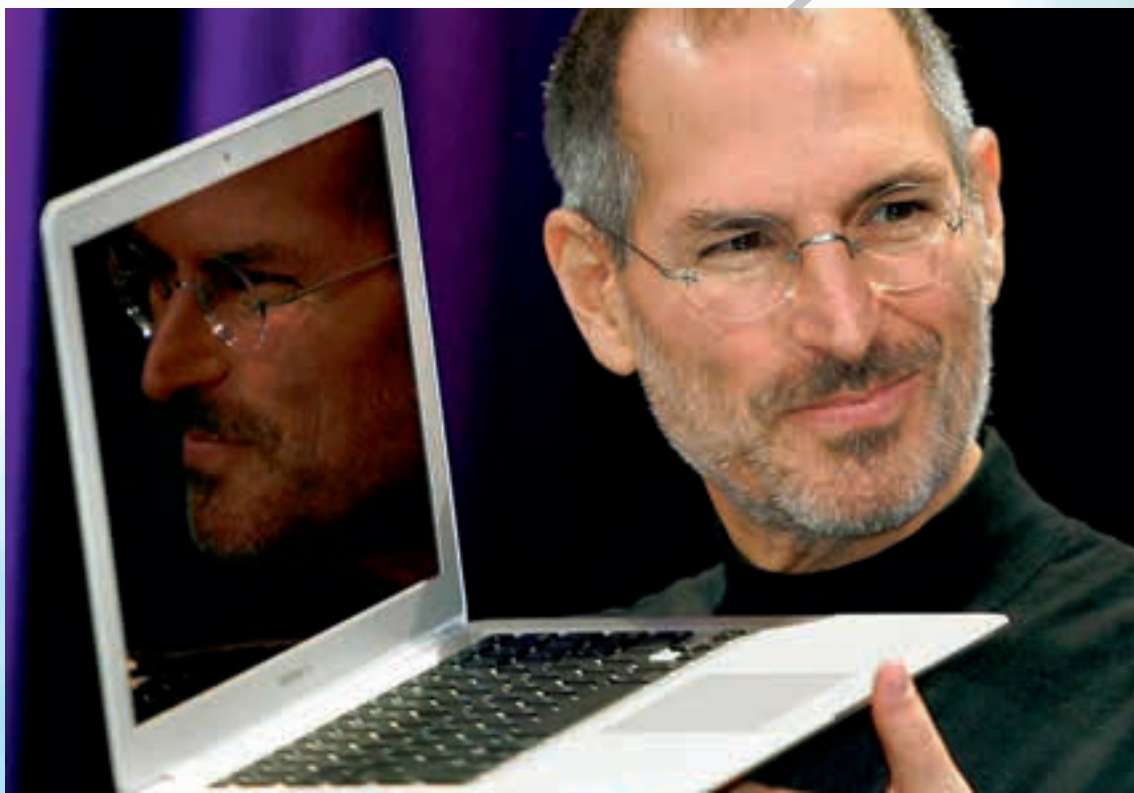
Μήπως όλα αυτά τα λόγια του Steve Jobs παραμένουν επίκαιρα και μας αφορούν ιδιαιτέρως; Μήπως θα έπρεπε να λαμβάνουμε υπόψιν μας και αυτές τις παραμέτρους προβαίνοντας σε ενέργειες που ούτε κι εμείς πραγματικά επιθυμούμε; Ένας φοιτητής στην Ελλάδα αυτή τη στιγμή, ακόμη κι αν έχει καταφέρει παρά τις αντιξοότητες και τις κοινωνικές προκαταλήψεις να εισαχθεί στην πανεπιστημιακή σχολή που επιθυμεί, πλέει σε ένα κύμα απαισιοδοξίας και μοιρολατρίας, ενώ δεν είναι λίγες οι φορές που αναγκάζεται να εργαστεί μετέπειτα σε αδιάφορους για τον ίδιο τομείς μόνο και μόνο για να μπορέσει να εξασφαλίσει την επιβίωση. Τις σκέψεις τις αφήνω σε εσάς και κλείνω με τη φράση που έκλεισε και ο Steve Jobs την ομιλία του:

«Παραμείνετε διψασμένοι! Παραμείνετε τρελοί!»

Επιμέλεια:

Δήμητρα Αγγελίδου

Φοιτ. Τμήμ. Επικοινωνίας, Μέσων και Πολιτισμού, Παντείου Πανεπιστημίου

Παρεμβολή από τη Νεανική Συντροφιά της Ξάνθης!

Η νεανική συντροφιά της Ξάνθης σχηματίστηκε το 1978 με τη βοήθεια του πατρός Γεωργίου Αναγνωστόπουλου, καθηγητή στην Πολυτεχνική Σχολή της Θράκης. Σιγά σιγά μάζεψε μια παρέα φοιτητών και οργάνωσε έτσι την πρώτη σύναξη που ονομάστηκε «Το σοκάκι». Στη συντροφιά αυτή προστέθηκε αργότερα ως βασικός συνομιλητής και ο π. Σωφρόνιος Γκουτζίνης, καθηγητής στην Εκκλησιαστική Σχολή της πόλης.

Βασικό μέλημα τον πρώτο καιρό ήταν η στέγαση, η οποία τελικά καλύφθηκε από την Μητρόπολη. Για τον σκοπό αυτό, χρησιμοποιήθηκε ένα όμορφο διατηρητέο κτίριο κοντά στο ναό του Αγίου Βλασίου, όπου το 2001 ιδρύθηκε ο Οργανισμός Νεότητας και Πολιτισμού της Ι.Μ. Ξάνθης και Περιθεωρίου.

Έτσι περίπου άρχισαν και οι συνάξεις μας, οι οποίες γίνονται σε εβδομαδιαία βάση. Συμφωνούμε κάθε χρόνο από την αρχή την μέρα και την ώρα που βολεύει τους περισσότερους, στέλνουμε μηνύματα με θέματα και ερωτήσεις στους ομιλητές, τελούμε κάθε φορά το απόδειπνο, ενώ πολλές φορές οργανώνουμε μικρά γλέντια. Φυσικά, δεν λείπουν και οι εκδρομές...

Όσον αφορά στις εκδηλώσεις μας να πούμε ότι ο Οργανισμός μας συνεργάζεται με διάφορους φορείς της πόλης και κάθε τόσο καλεί διάφορους ομιλητές από την Ελλάδα και το εξωτερικό για να αναπτύξουν θέματα ανοικτά στο κοινό της πόλης. Ενδεικτικά, για την χρονιά που μας πέρασε παρευρέθηκαν οι: Klaus Kenneth, π.

Γ. Μεταλλινός, π. Ν. Λουδοβίκος, ο βυζαντινολόγος Paolo Odorico κ.α.. Μερικά από τα θέματα που αναπτύχθηκαν ήταν: «Οι Τρεις Ιεράρχες και το κοινωνικό πρόβλημα», «Ο έρωτας στην ψυχανάλυση και στην Ορθόδοξη Θεολογία», «Η βιοηθική στα όρια της αρχής και του τέλους της ανθρώπινης ζωής» κ.α.. Εκτός, όμως, από τις ομιλίες που οργανώνει η συντροφιά μας, σε συνεργασία με τον Δήμο της Ξάνθης, ξεκίνησε πρόγραμμα ανακύκλωσης χαρτιού και αλουμινίου. Επιπλέον, είναι η πρώτη εκκλησιαστική σύναξη στην Ελλάδα που εξέδωσε μαθητικό ημερολόγιο, το οποίο διανέμεται κάθε χρόνο δωρεάν στα σχολεία.

Τέλος, έχουν οργανωθεί 7 συναντήσεις νέων Β. Ελλάδος με θέματα, όπως «Νέοι και εκκλησία σήμερα», «Εκκλησία και Πολιτική», «Απόκριση στην κρίση», κ.α..

Σας προσκαλούμε, λοιπόν, να έρθετε να μας επισκεφτείτε!

Επιμέλεια:

Μακρίνα Βογιατζή

φοιτ. Αρχιτεκτονικής Δ.Π.Θ

Έναν ζωναρ-άδικο για τη Θράκη μας!

Δευτέρα 2 Ιανουαρίου 2012, ώρα 6:00πμ. Ακόμα δεν έχει ξημερώσει και το κρύο είναι πολύ δυνατό. Παρόλα αυτά, τριανταπέντε νέοι άνθρωποι έχουμε μαζευτεί στο Σύνταγμα και είμαστε έτοιμοι να επιβιβαστούμε στο πούλμαν. Σε λίγο έχουμε ήδη ξεκινήσει με κατεύθυνση βόρεια. Πού πηγαίνουμε; Γιατί πηγαίνουμε; Ούτε εμείς έχουμε συνειδητοποιήσει καλά καλά!

Το πρόγραμμα για σήμερα περιλαμβάνει δύο μικρές στάσεις. Η πρώτη είναι στο Πανεπιστημιακό Νοσοκομείο της Λάρισας, όπου νοσηλεύεται ο π. Κύριλλος, ηγούμενος της Ι. Μονής Οσίου Δαυίδ του εν Ευβοία. Του ψέλνουμε τα κάλαντα και ένα-δυο παραδοσιακά τραγούδια, παίρνουμε την ευχή του και φεύγουμε. Η δεύτερη στάση είναι στην Ι. Μονή Αγίου Διονυσίου του εν Ολύμπω, κοντά στο Λιτόχωρο. Μας δέχονται οι πατέρες με χαρά, προσκυνούμε στο Καθολικό της Μονής, μας ξεναγούν στο μουσείο με τα κειμήλια και τρώμε ό,τι έχουμε μαζί μας για μεσημεριανό. Ο τελικός προορισμός μας, όμως, απέχει πολύ ακόμα. Στο πούλμαν το τραγούδι δίνει και παίρνει. Χωρίς να το καταλάβουμε και πολύ, φτάνουμε γύρω στις 9:00 το βρά-

δυ στο ...Σουφλί! Διασχίσαμε σχεδόν όλη την Ελλάδα μέσα σε μια μέρα! Τακτοποιούμαστε στο ξενοδοχείο, τρώμε κάτι και σιγά σιγά αποσυρόμαστε για ύπνο.

Γιατί όμως ήρθαμε μέχρι εδώ; Ο ένας παρέσυρε τον άλλον χωρίς να ξέρει καλά καλά τι πάμε να κάνουμε εκεί στον ακριτικό Έβρο. Κάτι ακούσαμε για τα Πομακοχώρια, για την ύπαρξη ελληνόψυχων μουσουλμάνων, για τις δυσκολίες των Ελλήνων στις σχέσεις τους με τους τουρκόψυχους μουσουλμάνους και διάφορα τέτοια. Μένει να τα δούμε ιδίοις όμμασι. Το πρωί, λοιπόν, της Τρίτης 3 Ιανουαρίου επιβιβαζόμαστε στο πούλμαν και εν μέσω παγετού φτάνουμε στο χωριό Ρούσσα. Κατευθυνόμαστε απευθείας στην εκκλησία που βρίσκεται σε πανοραμική θέση. Τιμάται στη μνήμη των Αγίων Κωνσταντίνου & Ελένης. Εκεί μας περιμένει ο παπα-Γιάννης με 4-5 ανθρώπους. Έχουν έρθει κι αυτοί από το Σουφλί. Μας εξηγούν ότι πάνε χρόνια από τότε που πέθανε και ο τελευταίος Έλληνας κάτοικος της Ρούσσας. Όλο το χωριό τώρα κατοικείται από μουσουλμάνους με τουρκική συνείδηση... Η εκκλησία δεν λειτουργείται σχεδόν ποτέ. Η χαρά του παπα-Γιάννη εί-

ναι πολύ μεγάλη, γιατί θα μπορέσει ύστερα από χρόνια να λειτουργήσει στη Ρούσσα. Βάζει Ευλογητός και ξεκινάμε. Ψάλτες εμείς, εκκλησίασμα εμείς. Ο ναός φτωχικός. Θυμίζει φωτογραφίες από εκκλησίες της Αλβανίας τα πρώτα χρόνια μετά την πτώση του αθεϊστικού καθεστώτος... Μετά το Δι' ευχών συνομιλούμε με τους ανθρώπους που είχαν έρθει από το Σουφλί και μας λένε για τις δυσκολίες που αντιμετώπιζαν παλαιότερα, αλλά και μέχρι τώρα με τους τουρκόψυχους μουσουλμάνους.

Στη συνέχεια επιβιβαζόμαστε στο πούλμαν και κατευθυνόμαστε στο Μεγάλο Δέρειο. Αρχικά πηγαίνουμε στο γειτονικό στρατόπεδο. Μετά τις απαραίτητες διατυπώσεις ο διοικητής μάς δέχεται και μπαίνουμε στο χώρο του στρατοπέδου. Τα μουσικά όργανα αρχίζουν και ακολουθούμε οι υπόλοιποι. Ψέλνουμε τα κάλαντα, αθναϊκά, θρακιώτικα, ηπειρώτικα, ικαριώτικα κ.τ.λ. Επιτόπου στήνουμε ένα γλεντάκι με χορό και δημοτικά τραγούδια. Οι φαντάροι στην αρχή διστακτικοί, στη συνέχεια ενσωματώνονται στο χορό και το χαίρονται ιδιαίτερα. Χωρίς χρονοτριβή, φεύγουμε και πηγαίνουμε στο χωριό. Το Μεγάλο Δέρειο κατοικείται

Θεία Λειτουργία στη Ρούσσα

100

από μουσουλμάνους Πομάκους. Οι περισσότεροι είναι τουρκικής συνείδησης, αλλά υπάρχουν και λίγοι ελληνόψυχοι, που θυμούνται την ελληνική καταγωγή τους. Από ορθοδόξους έχει απομείνει μόνο η κυρα-Χρυσούλα... Κατευθυνόμαστε στην εκκλησία της Μεταμορφώσεως, όπου μας περιμένει πάλι ο παπα-Γιάννης με την οικογένειά του. Είναι σε λίγο καλύτερη κατάσταση από την εκκλησία της Ρούσσας, αλλά κι εδώ λειτουργεί σε αραιά διαστήματα ο παπα-Γιάννης, αφού είναι εφημέριος σε επτά χωριά. Προτείνει να κάνουμε Παράκληση. Ανοίγει τα μεγάφωνα και ακουγόμαστε σε όλο το χωριό! Κάποιοι μουσουλμάνοι έρχονται απέξω να δουν τι γίνεται. Σίγουρα τους χαλάσαμε την πιάτσα! Εμείς ωστόσο δεν έχουμε κακή διάθεση ούτε ήρθαμε για να προκαλέσουμε.

Μετά το Δι' ευχών πηγαίνουμε παραδίπλα σε ένα καφενείο-οινομαγειρείο. Ο ιδιοκτήτης, αν και μουσουλμάνος, έχει ελληνική συνείδηση. Μας ετοιμάζει πολύ ωραίο κοκκινιστό και τρώμε. Παράλληλα στήνουμε ένα γλέντι άνευ προηγουμένου! Ο χορός δίνει και παίρνει. Οι θρακιώτικοι ζωναρά-

δικος και μπαϊντούσκα έχουν την τιμητική τους! Το κλαρίνο, το νταούλι, η κιθάρα, το μπουζούκι δεν σταματάνε καθόλου. Πρέπει να περσάν γύρω στις τρεις ώρες χωρίς να το καταλάβουμε. Η κυρα-Χρυσούλα θα είχε να το ζήσει αυτό πάρα πολλά χρόνια. Ο ιδιοκτήτης με τη γυναίκα του και τις κόρες του ενσωματώνονται κι αυτοί στο χορό. Με αυτό τον τρόπο έδειξε τη μεγάλη του χαρά. Μάθαμε με έκπληξη πως ούτε καν στο γάμο του γιού του δεν είχε χορέψει. Υπάρχουν και τρεις-τέσσερις άλλοι θαμώνες. Αργότερα μαθαίνουμε ότι ήρθαν και ...πράκτορες του τουρκικού προξενείου της Κομοτηνής, χωρίς να τους πάρουμε είδηση. Προφανώς έπεσε ...σύρμα και ήρθαν να δουν τι γίνεται...

Κατά το απόγευμα, επιβιβαζόμαστε πάλι στο πούλμαν και κατευθυνόμαστε στο Διδυμότειχο. Προορισμός μας το πνευματικό κέντρο της ενορίας Κοιμήσεως της Θεοτόκου. Ο π. Κύριλλος με τον π. Γαβριήλ και τους ενορίτες μάς περιμένουν με χαρά. Ψέλνουμε τα κάλαντα, παίζουμε παιχνίδια με τα παιδιά της ενορίας και μάς ετοιμάζουν ένα πλούσιο δείπνο. Ζεστοί και φι-

λόξενοι άνθρωποι. Μετά το δείπνο ξεκινούμε πάλι το ...γλέντι! Η απόδοση δεν έχει πέσει παρά την κόυραση της ημέρας. Έχουμε και οργανική προσθήκη: Γκάνιντα από την Ορεστιάδα! Ο τύπος δίνει ρέστα! Όταν είμαστε έτοιμοι να φύγουμε, καταφθάνει ο Μητροπολίτης κ. Δαμασκηνός. Μας δίνει την ευλογία του και μας λέει δυο λόγια για την πόλη και τον Άγιο Αυτοκράτορα Ιωάννη τον Βατάτζη που καταγόταν από εκεί. Η μέρα, βέβαια, δεν τελείωσε εδώ! Επιστροφή στο ξενοδοχείο μας στο Σουφλί, απόδειπνο όλοι μαζί και μετά συζήτηση άχρι πρωίας περί πολλών θεμάτων και προβληματισμών που έχουν προκύψει.

Η επόμενη μέρα, είναι και αυτή γεμάτη. Ξεκινάει με συνάντηση με τον Επίκ. Καθηγ. Κοινωνικών & Πολιτικών Επιστημών του Δημοκριτείου Πανεπιστημίου Θράκης, κ. Φάνη Μαλκίδη. Έχει ασχοληθεί εκτενώς με τις σχέσεις Ελλάδος και Τουρκίας και μας εξηγεί πώς τις βιώνουν καθημερινά στην ακριτική περιοχή της Θράκης. Μας μιλάει για εγκατάληψη της περιοχής από το επίσημο ελληνικό κράτος, για οργανωμένη προπαγάνδα εκ

μέρους του τουρκικού προξενείου Κομοτηνής, για αλλοτρίωση του ελληνικού στοιχείου, αλλά και για συγκεκριμένες πρακτικές που έχουν αρχίσει να εφαρμόζουν οι υγιείς δυνάμεις του τόπου, ώστε να σταματήσει αυτή η πορεία προς τον αφανισμό της Θράκης.

Επόμενος σταθμός μας, το χωριό Νέα Σάντα. Προσκυνούμε στην εκκλησία και πηγαίνουμε στο στρατόπεδο που βρίσκεται δίπλα στο χωριό. Είναι στρατόπεδο Ειδικών Δυνάμεων και έχει φτιαχτεί πρόσφατα για να τονώσει το φρόνημα των Ελλήνων της περιοχής. Ο διοικητής με τους αξιωματικούς μάς δέχονται πολύ εγκάρδια. Μπαίνουμε στο Κ.Ψ.Μ. μάς εξηγεί ο διοικητής την αποστολή της Μονάδας του και αρχίζουμε... Τι άλλο; Το χορό! Σε λίγο γυρίζουν και οι «κομαντούληδες» από την πρωινή άσκηση και έρχονται να μας δουν. Χαιρόμαστε που βλέπουμε ότι κάτι υπάρχει ακόμα, ότι τα σύνορά μας φυλάσσονται από υπεύθυνους ανθρώπους. Αλλά και εκείνοι σίγουρα χαίρονται που βλέπουν ένα τσούρμο νέων ανθρώπων. Είναι μια ευχάριστη νότα στη δύσκολη στρατιωτική ζωή που ζουν καθημερινά. «Καθίστε, μη φεύγετε» μας λένε.

Πρέπει όμως να πούμε τα κάλαντα και στο χωριό. Ξεκινάμε και πάμε πόρτα- πόρτα στα σπίτια. Χτυπάμε το κουδούνι και αρχίζουμε τα κάλαντα, συνοδεύει

οργάνων. Τα λέμε στον μπαρμπα-Γιώργο, στην κυρα-Ντίνα, στην κυρα-Γεωργία κ.α. Μας κερνάνε γλυκά, τους δίνουμε εμείς κάποιο δωράκι, ανταλλάσσουμε πέντε κουβέντες και πάμε στο επόμενο σπίτι. Η Νέα Σάντα είναι το τελευταίο ελληνικό και ορθόδοξο χωριό. Από εκεί και πέρα είναι μια σειρά από χωριά που κατοικούνται από σκληροπυρηνικούς τουρκόψυχους μουσουλμάνους. Δύσκολο να τολμήσει κάποιος Έλληνας να περάσει από εκεί... Όλα αυτά εντός των ελληνικών συνόρων...

Αναχωρώντας, κάνουμε στάση στο Πόρτο Λάγος για φαγητό και μετά πηγαίνουμε στη Χρυσούπολη Καβάλας για να επισκεφθούμε έναν ...ήρωα. Ο Σταύρος Λάλας ήταν πρώην πράκτορας του FBI και δρούσε υπέρ της Ελλάδας, κατασκοπεύοντας τις τουρκικές κινήσεις. Το επίσημο ελληνικό κράτος όμως, για να μη διαταραχθεί η «καλή γειτονία», τον ...εξέδωσε ως εγκληματία στις ΗΠΑ. Η κατάδικη του διήρκεσε δεκατρία χρόνια σε αμερικανικές φυλακές υψίστης ασφαλείας και σε συνθήκες που δύσκολα μπορεί να φανταστεί ανθρώπινος νους ότι μπορεί να ισχύουν στα τέλη του 20ου αιώνα... Σήμερα ζει πάμφτωχος με την ταλαιπωρημένη οικογένειά του στη Χρυσούπολη, αντιμετωπίζοντας την εγκατάλειψη από τις ελληνικές αρχές ακόμα και τώρα.

Το βράδυ μάς βρίσκει στην Αρναία Χαλκιδικής. Ξημερώνοντας η τελευταία μέρα, κάνουμε ένα μικρό περίπατο στη γραφική κωμόπολη και ψέλνουμε τα κάλαντα των Φώτων στους δρόμους. Είναι παραμονή σήμερα, 5 Ιανουαρίου. Ύστερα κατευθυνόμαστε στην Ι. Μονή Σουρωτής. Εκεί προσκυνούμε στον τάφο του μακαριστού γέροντος Παϊσίου και συμπροσευχόμαστε στην Ακολουθία του Μεγάλου Αγιασμού.

Στη συνέχεια, παίρνουμε το δρόμο της επιστροφής. Το βράδυ φθάνουμε στην Αθήνα. Παρά την κόπωση, το συναίσθημα που όλους μας διακατέχει είναι η πληρότητα! Ζήσαμε τόσες εμπειρίες, είδαμε τόσα μέρη, ακούσαμε τόσα πράγματα, γνωρίσαμε έναν τόσο διαφορετικό κόσμο στις εσχατιές της ελληνικής γης που χρειάζεται χρόνος για να τα αφομοιώσουμε και να καταλάβουμε ποια θα πρέπει να είναι η δική μας στάση από εδώ και πέρα. Το σίγουρο είναι ότι δεν πρέπει να επαναπαυθούμε και να αφήσουμε τον πανδαμάτορα χρόνο να εξαλείψει αυτά που ζήσαμε. Η καλή παρέα έχει δύναμη και η γενιά μας καλείται να αναλάβει ευθύνες. Ανοίξαμε μία πόρτα που δεν μάς επιτρέπεται πλέον να την κλείσουμε...

Επιμέλεια:

Η παρέα του antirisis.wordpress.com

Παιχνίδια με τα παιδιά
στο Διδυμότειχο

Ανθρώπινες σχέσεις

Φυλακή ή Δύτρωση

«Η πιο μεγάλη χαρά και το πιο μεγάλο μαρτύριο στη ζωή είναι ένας άνθρωπος ή μια αλήθεια ή μια αγάπη ή μια ομορφιά. Η μεγάλη και απεριόριστη δίψα της ψυχής, αυτή η τραγική πάλη του ανθρώπου να ξεπεράσει το μέτριο και το συμβατικό, αυτή η δίψα του ανθρώπου για το απόλυτο είναι αυτό, το οποίο μας οδηγεί στη μεγάλη επιθυμία να ξεπεράσουμε τα όρια του εαυτού μας και να δούμε τον άλλον.»

Αυτά τα λόγια σύγχρονου διανοητή διάλεξε η κ. Καραγιάννη για να ανοίξει την ομιλία της, που διοργάνωσε η ΧΦΕ στις 7/12 στην Φιλοσοφική Σχολή Αθηνών. Στο σημείο αυτό, θα ήθελα να αντικαταστήσω τη λέξη «ομιλία» με τη λέξη συζήτηση, καθώς η κ. Καραγιάννη μας προέτρεψε από την αρχή να συζητήσουμε και έβαλε τα θεμέλια για τον δημιουργικό διάλογο που ακολούθησε, ξεφεύγοντας από τα πλαίσια μιας τυπικής ομιλίας!

Η κ. Καραγιάννη μας βοήθησε να καταλάβουμε ότι μέσα μας υπάρχει μια εσωτερική σύγκρουση, καθώς από την μία επιθυμούμε να κατακτήσουμε το ιδανικό, γιατί αυτό μας έλκει και από την άλλη παλεύουμε να συνειδητοποιήσουμε ότι, όντες άνθρωποι, κανείς μας δεν είναι τέλειος! Αν όμως παύσουμε να ονειρευόμαστε

το απόλυτο, θα είναι σαν να προδίδουμε τον εαυτό μας, αλλά και αν δεν συμφιλιωθούμε με την ατέλεια του ανθρώπου, δεν θα μπορέσουμε να απολαύσουμε αυτό, που λέγεται πραγματική ζωή! Όπως φαίνεται στην δίψα μας για ζωή, στην επιθυμία μας να συναντήσουμε το αληθινό πρόσωπο του άλλου πρέπει να ξεπεράσουμε πολλά διλήμματα όπως αυτό: Όλοι επιθυμούμε να «ανήκουμε» σε ομάδες (άτυπες, όπως η οικογένεια, οι φίλοι κ.τ.λ. ή τυπικές, όπως επαγγελματικές) και ταυτόχρονα θέλουμε να είμαστε ελεύθεροι να αναπτύσσουμε την προσωπικότητά μας και να ορίζουμε την ζωή μας αυτόνομα! Με μια ματιά, αυτές οι δύο ανάγκες μοιάζουν αντίθετες, όμως τελικά η ανθρώπινη σχέση ολοκληρώνεται μέσα από την αρμονία των αντιθέσεων! Θα μπορέσουμε τελικά να κερδίσουμε αυτό το στοίχημα. Δηλαδή και να είμαστε ο εαυτός μας, αλλά και να ανήκουμε σε διαφορετικές κοινωνικές ομάδες; Αυτό είναι ένα στοίχημα ζωής, που κερδίζεται με πολύ υπομονή, μόχθο και επιμονή!

Το βασικό που πρέπει να θυμόμαστε είναι ότι οι ανθρώπινες σχέσεις είναι σχέσεις αλληλεπίδρασης. Δηλαδή, έστω ότι έχουμε το άτομο Α και το άτομο Β. Το άτομο Α επηρεάζει το Β, αλλά ταυτόχρονα το Β επηρεάζει το Α. Επομένως, είναι σε

100

ένα βαθμό στο χέρι μας το αν η ανθρώπινη σχέση θα λειτουργήσει ως φυλακή ή λύτρωση, ανάλογα με την επίδραση που θα έχουμε στον άνθρωπο, με τον οποίο συναναστρεφόμαστε.

Όμως, πότε οι ανθρώπινες σχέσεις είναι φυλακή;

Όταν σχετιζόμαστε με τους άλλους, μόνο εστιάζοντας στην εικόνα. Με άλλα λόγια, όταν θέλουμε να χρησιμοποιήσουμε και να εκμεταλλευτούμε τον άλλο ή δεν τον βλέπουμε σαν ένα πρόσωπο, για να αλληλεπιδράσουμε μαζί του. Αντιθέτως, συναναστρεφόμαστε μαζί του όσο τον χρειαζόμαστε π.χ. μέχρι να μας κάνει μια χάρη, ή όσο διαθέτει μια θέση και μπορεί να μας βοηθήσει. Στη συνέχεια, αφού πραγματοποιήσουμε το σκοπό μας, δεν του δίνουμε πλέον καμιά σημασία, μιας και δεν τον έχουμε ανάγκη! Όταν, λοιπόν, καταναλώνουμε τους άλλους η σχέση γίνεται φυλακή, γιατί χάνουμε όλο το δυναμικό του ανθρώπου! Ακόμα, όταν καταναλώνουμε τους άλλους πέφτουμε στην παγίδα να εγκλωβιστούμε στην εικόνα. Φυσικά, η ομορφιά στον άνθρωπο και η καλλιέργειά της είναι υπέροχο πράγμα, αρκεί να μην μείνουμε μόνο εκεί, γιατί έχει ημερομηνία λήξης! Είναι πολύ σημαντικό, να ξέρουμε να βλέπουμε την ομορφιά σε όλες τις εκφάνσεις της ζωής και σε όλα τα πρόσωπα των ανθρώπων, γιατί αλλιώς θα γίνουμε ένας σύγχρονος 'Προκρούστης', που θα θέλει να κόβει και να ράβει στα μέτρα του όλα τα άτομα.

Κάποιες φορές, η ανθρώπινη συμπεριφορά θυμίζει τον μύθο του νάρκισσου. Σύμφωνα με τον μύθο, όταν ο νάρκισσος έπεσε στην λίμνη του γλυκού νερού, η λίμνη του γλυκού νερού μεταμορφώθηκε σε λίμνη των πικρών δακρύων. Αμέσως, τότε, οι νύμφες που ζούσαν κοντά ρώτησαν την λίμνη "Πενθείς τόσο πολύ, γιατί ήταν πολύ όμορφος ο νάρκισσος που έχασες;" Και η λίμνη απάντησε "θρηνώ, γιατί από την ώρα που πέθανε ο νάρκισσος εγώ δεν θα μπορώ στα δικά του μάτια να κοιτάζω τον εαυτό μου." Ομοίως και εμείς είναι τραγικό να βλέπουμε τα μάτια του άλλου και να τον χρησιμοποιούμε μόνο σαν καθρέφτη για να δούμε αποκλειστικά τον εαυτό μας, καθώς καταργούμε, έτσι την ομορφιά του ανθρώπινου προσώπου!

Είναι αλήθεια ότι τα πρόσωπα που σχετιζόμαστε λειτουργούν σαν καθρέφτης, με τη διαφορά ότι αποτελούν καθρέφτη για διεργασία! Από τη μια πλευρά, οι άλλοι είναι καθρέφτης για εμάς, και από την άλλη, είναι και ένας ολόκληρος κόσμος, που ανοίγεται και μας καλεί να τον ανακαλύψουμε, για να μας αποκαλύψει δυνάμεις του εαυτού μας και κάτι από την ομορφιά της ζωής!

Πότε οι ανθρώπινες σχέσεις είναι λύτρωση;

Ένας σοφός άντρας είχε πει "Να συναντιέστε με τους φίλους σας με μόνο στόχο να διευρύνετε το πνεύμα σας." Αυτή η φράση είναι και εν μέρει η απάντηση στην ερώτηση παραπάνω. Πιο συγκεκριμένα, το νόημα αυτής της φράσης είναι να συναντήσουμε τον άλλον χωρίς ιδιοτέλεια, για να μπορέσει να μας ανοίξει τον κόσμο, στον οποίο ζει και ζούμε, και να τον καταλάβουμε, να τον γνωρίσουμε και να τον χαρούμε περισσότερο! Τέτοιες είναι οι σχέσεις, μέσα στις οποίες η ελευθερία και η μοναδικότητα προάγονται και η διαφορετικότητα λειτουργεί ως συνδετικός κρίκος και όχι σαν εμπόδιο μεταξύ των ανθρώπων! Θα πρέπει, λοιπόν, τη διαφορετικότητα να την θεωρούμε ως ένα θετικό στοιχείο, που εμπλουτίζει τη σχέση μας, αφού είναι τόσο εντυπωσιακό το ότι ο κάθε άνθρωπος δεν είναι ίδιος με κανένα άλλο άτομο στον κόσμο μας! Αυτή η μοναδικότητα προσδίδει ανεκτίμητη αξία στον καθένα μας! Στον αντίποδα, αυτή η διαφορετικότητα μάς ξεβολεύει πολλές φορές, γιατί έχουμε την τάση να κατατάσσουμε τους ανθρώπους σε κατηγορίες, για να μπορούμε να τους καταλάβουμε πιο εύκολα και να τους γνωρίζουμε πιο γρήγορα. Όμως, όλη η ομορφιά και όλος ο πλούτος της ζωής είναι οι ανθρώπινες σχέσεις και η σπουδαία ευκαιρία να ερχόμαστε σε αντίθεση με

στε με τους άλλους είναι μια δεξιότητα, η οποία μαθαίνεται! Αυτό, που πρέπει να θυμόμαστε είναι ότι τίποτα στη ζωή δεν είναι παγιωμένο! Ωστόσο, υπάρχουν ειδικοί που ισχυρίζονται ότι όλη η προσωπικότητά μας διαμορφώνεται κατά τα πρώτα τρία έως και τα πέντε χρόνια της ζωής μας και ότι, ύστερα, απλά πορευόμαστε με όσα έχουμε πετύχει ή έχουμε χάσει. Όμως, υπάρχουν πολλά παραδείγματα ανθρώπων που δεν επαληθεύουν αυτόν τον κανόνα... Συνέχεια, υπάρχουν ευκαιρίες! **Η ζωή μας δίνει πολλές ευκαιρίες και είναι σαν να έχουμε έναν ανηφορικό δρόμο με πολλές στροφές, που σε κάθε στρόφημάς περιμένει μια καινούργια δυνατότητα, να ξαναδούμε τη ζωή μας από την αρχή, να ξαναφτιάξουμε αυτά που δεν πετύχαμε, να μάθουμε από τα λάθη και τις αποτυχίες και να ελπίζουμε στο καλύτερο!** Όπως, λοιπόν, τη ζωή μας μπορούμε να την μαθαίνουμε, ομοίως μπορούμε και την αγάπη να καλλιεργούμε και τις ανθρώπινες σχέσεις να βελτιώνουμε. Για αυτό, ας προσπαθούμε κάθε μέρα να προχωρούμε μπροστά, καλλιεργώντας τις καθημερινές μας σχέσεις, ώστε να γίνονται καλύτερες. Όπως είπε και ο Ηράκλειτος «Τα πάντα ρει» και αυτό ισχύει και στις διαπροσωπικές σχέσεις. Ας εκμεταλλευτούμε, λοιπόν, αυτή τη δυνατότητα της αλλαγής! Είναι στο χέρι μας να αναπτύσσουμε τις κοινωνικές μας δεξιότητες, μέσα από την καθημερινή μας τριβή με τους συνανθρώπους μας, για να προάγουμε υγιείς, αγνές και πάνω από όλα αληθινές σχέσεις που θα γεμίζουν τη ζωή μας με φως και δεν θα μας φυλακίζουν!

ανθρώπους, λόγω της διαφορετικότητάς μας. Εξηγώντας, σίγουρα είναι υπέροχο να νιώθουμε ότι συμφωνούμε με κάποιον, να πέφτουν τα τείχη και ξαφνικά να βρίσκσαι εκεί, που πριν λίγο βρισκόταν ένας άγνωστος και τώρα να βλέπεις έναν άνθρωπο που έχεις τόσα κοινά! Ωστόσο, η μαγεία στις ανθρώπινες σχέσεις είναι να επιτρέπεται και η διαφωνία. Με άλλα λόγια, να επιτρέπεται η διαφορετικότητα, γιατί η ύπαρξη συγκρούσεων σημαίνει ότι υπάρχουν διαφορές μεταξύ των ατόμων. Τώρα, το πώς θα διαχειριστούμε τις συγκρούσεις, για να δρουν θετικά για την ωρίμανση της σχέσης, είναι δεξιότητα ζωής, η οποία καλλιεργείται με την εμπειρία! Στο χέ-

ρι μας είναι αν η σύγκρουση λειτουργήσει σαν ένας λόγος για να επικοινωνούμε πάντοτε ή σαν μια δημιουργική αντιπαράθεση. Είναι αλήθεια ότι η σχέση που επιτρέπει τη διαφωνία και την αξιοποιεί έχει πολύ δύναμη! Ακόμη, αν σε αυτή τη συνταγή προστεθεί η αίσθηση της κοντινότητας, της ζεστασιάς, του μοιράσματος και των κοινών, γίνεται ακόμη πιο ωραία! Σίγουρα, ο κοινός τόπος, το να μπορούμε, δηλαδή, να υπερβαίνουμε την ατομικότητα μας και να προσπαθούμε παρέα για έναν οποιοδήποτε κοινό σκοπό, είναι μια πραγματικά δυνατή συνάντηση των προσώπων, τα οποία ενεργούν, δημιουργούν και αξιοποιούν ο ένας την δημιουργικότητα του άλλου!

Βεβαίως η αγάπη είναι και τέχνη! Επομένως το να σχετιζόμα-

Επιμέλεια:

Καλλιόπη Μπαμπούλου

Φοιτ. Οικονομικού Πανεπιστημίου

Αθηνών

37

λος της Ζωής. Τελεία και παύλα. Και κάτι ακόμα για σένα και τα τρελά όνειρά σου: Η ζωή είναι μία μεγάλη σκοτούρα μέσα στο σκοτάδι, αυτό είναι!

Ο μικρός πιστός δεν το αφήνει έτσι:

-Το παραδέχομαι ότι δεν γνωρίζω πώς ακριβώς είναι η ζωή μετά τη γέννηση, αλλά σε κάθε περίπτωση εμείς θα δούμε τελικά τη μητέρα μας και αυτή θα μας φροντίσει.

Ο σκεπτικιστής γούρλωσε τα μάτια του:

-Μητέρα! Πιστεύεις στη μητέρα; Είναι γελοίο! Με συγχωρείς, αλλά πού είναι αυτή; Θα ήθελα να σε ρωτήσω.

Ο μικρός πιστός κάνει μια χειρονομία με το χέρι:

-Αυτή είναι εδώ! Παντού γύρω μας. Ζούμε μέσα σ' αυτήν, καθώς και μέσω αυτής. Χωρίς αυτήν εμείς δεν θα ήταν δυνατόν να υπάρχουμε!

Ο μικρός αρνητής δεν είναι δυνατόν τώρα να συγκρατηθεί:

-Αυτό φτάνει πραγματικά το αποκορύφωμα της ανοησίας. Και για κανένα λόγο δεν μπορώ να δω πουθενά τη μητέρα σου. Ούτε ένα κομμάτι της -είναι αρκετά προφανές- διότι απλά, δεν υπάρχει!

Το μικρό που πιστεύει, κουνάει το κεφάλι του και κλείνει τα μάτια:

-Μερικές φορές, όταν είμαστε πολύ ήσυχα, την ακούω να τραγουδά. Ή να χαϊδεύει τον κόσμο μας. Νιώθω και έχω την αίσθηση και πιστεύω σταθερά ότι η γέννηση είναι ένα μεγάλο νέο ξεκίνημα!

Τότε ο μικρός αρνητής του λέει σχεδόν περιπαικτικά:

- Και γιατί δεν κάνει αισθητή τη παρουσία της; Μήπως φοβάται; Αν υπήρχε πράγματι αυτή η μητέρα, γιατί μας αφήνει μόνα μας και δεν μας βοηθά να δούμε τη ζωή μετά την γέννηση;

Ο μικρός πιστός δεν φαίνεται να ταραίζεται:

- Μας έκανε ελεύθερους και υπεύθυνους. Αν ανοίξεις τα μάτια σου θα τη βρεις παντού. Ζούμε επειδή μας έδωσε πνοή και δεν «φυτρώσαμε» από μια συγκυρία. Δεν πρέπει να σκεφτόμαστε εγωιστικά και να θεωρούμε την ύπαρξη μας μία τυχαία συγκυρία. Το θαύμα της ζωής θα επιβραβευθεί με το θαύμα της μετά της γεννήσεως πνοής.

Τότε ο μικρός αρνητής αποκρίνεται:

- Μα πώς γίνεται να πιστεύεις κάτι που δεν μπορεί να εξηγήσει η ίδια σου η ζωή; Πώς μπορείς να εναποθέτεις τις ελπίδες σου σε κάτι που η λογική σου δεν εξηγεί;

Αποκρίνεται τότε ο μικρός πιστός:

- Η μητέρα μάς έδωσε τον ομφάλιο λώρο που μας τρέφει. Και μόνο αν την ικανοποιήσουμε ζώντας σύμφωνα μ' αυτά που θέλει εκείνη, θα καταφέρουμε να δούμε το φως της. Το φως του ήλιου. Και εκείνη θα μας βοηθήσει να κάνουμε τα πρώτα μας βήματα και να κατανοήσουμε τον κόσμο!

Ο αρνητής δεν μπόρεσε να κρύψει την αποδοκιμασία του γελώντας τρανταχτά:

- Πιστεύεις ότι μπορείς να κατανοήσεις τον κόσμο; Είναι ένα απλό άθροισμα περιστάσεων και τυχαίων γεγονότων! Και πώς θα περπατήσεις, όταν όλη σου την ζωή ζεις σε μια κοιλιά κουνώντας τα χέρια σου και τα πόδια σου;

Ο μικρός πιστός λέει:

- Πιστεύω μ' όλη μου την καρδιά στην μητέρα. Στην μητέρα εκείνη που σε λούζει στην αγάπη και στη μεγαλοψυχία. Εκείνη που θα σε βοηθήσει να γίνεις ένας ανεξάρτητος και υπεύθυνος οργανισμός. Εκείνη που σου δίνει το χέρι σε κάθε δύσκολη στιγμή. Εκείνη που μας εμπιστεύεται και μας διαμορφώνει σε καθολικούς ανθρώπους.

Ο μικρός αρνητής δείχνει να είναι πια κουρασμένος από αυτήν την «ανούσια» συζήτηση:

- Εθελουφλείς. Είμαστε καταδικασμένοι σ' αυτό το σκοτάδι και σ' αυτή τη κοιλιά. Είμαστε ολομόναχοι στον κόσμο και κανένας δεν μπορεί να μας γλιτώσει από αυτή τη ζωή.

Τότε ο πιστός με σταθερή φωνή του απαντά:

- Το να μου επικαλείσαι την λογική, προσπαθώντας να μου περάσεις εικόνες παράλογες, είναι κενό γράμμα για μένα. Η μητέρα δεν κρύβεται και βρίσκεται γύρω μας. Κάθε φορά που τρεφόμαστε, κοιμόμαστε και σκεφτόμαστε, εκείνη είναι εκεί και μας παρηγορεί. Όποτε στεναχωριέται, στενοχωριόμαστε και εμείς, όποτε χαίρεται, χαιρόμαστε και εμείς. Είμαστε χαρούμενοι ή θλιμμένοι εμείς; Το νιώθει και προσπαθεί να μας παρηγορήσει. Ζούμε γιατί αυτή μας έδωσε την πνοή στις ψυχές μας. Το να λες ότι υπάρχουμε σ' έναν άδικο, άνισο και γεμάτο σκοτάδι κόσμο, δείχνει το σκοτάδι που φωλιάζει στην καρδιά σου.

Θολωμένος πια και με τον σπόρο της αμφιβολίας ο μικρός αρνητής προσπαθεί να συλλάβει το σκεπτικό του μικρού πιστού:

- Σίγουρα υπάρχουν πράγματα που η απλή λογική δεν μπορεί να εξηγήσει. Πώς παίρνουμε την καθημερινή τροφή μας; Είναι ένα μυστήριο. Ή ποιος μας δίνει το οξυγόνο στα πνευμόνια μας; Μα, αυτή η μητέρα δείχνει να μας έχει εγκαταλείψει. Πώς επιτρέπει να ζούμε μέσα στον ζόφο;

Ο γεμάτος εμπιστοσύνη πιστός απαντά:

- Ο ζόφος και το σκοτάδι υπάρχει γιατί χάσαμε την ελπίδα μας στο μεγαλείο της πραγματικής ζωής. Εδώ προσωρινοί είμαστε. Ο κόσμος αυτός είναι μαύρος γιατί εμείς επιλέγουμε να το δούμε έτσι. Να βλέπουμε την εφήμερη φύση να μας κυκλώνει, ξεχνώντας το ανώτερο νόημα της ύπαρξης μας. Το νόημα της αυ-

τόνομης και φωτεινής ζωής. Της ζωής που αποτελεί τον σκοπό της αναπνοής μας. Εάν πιστέψεις πραγματικά σ' αυτό, ο χρόνος σου εδώ θα κυλήσει γρήγορα, αβασάνιστα και ανέφελα. Πίστεψε σ' αυτό και θα ειρηνεύσεις μέσα σου.

Ο μικρός αρνητής πλημμυρισμένος από την φόβο για κάτι που δεν μπορεί να ελέγξει δείχνει πως κουράστηκε με τη συζήτηση:

- Μακάρι να υπάρχει κάτι μετά από εδώ. Και εγώ δεν θα θελα να αφήσω το δώρο της ζωής. Ίσως να το πιστεύω από εγωισμό αλλά αν πιστέψω σε κείνη θα με φέρει στο φως;

Τότε ο μικρός πιστός προσπαθώντας να δώσει ένα ελπιδοφόρο τέλος στη κουβέντα καταλήγει:

- Πίστεψε σε κείνη και θα ανταμειφθείς. Θα σου δοθεί απλόχερη ανταμοιβή μόλις της δοθείς ολοκληρωτικά στα γεμάτα αγάπη χέρια της. Δεν θα χάσεις.

Και πριν προλάβει να ολοκληρώσει την κουβέντα του, άπλετο φως ξεχύθηκε μέσα στον πολύ μικρό τους κόσμο. Όλα ξαφνικά άρχισαν να έχουν σκοπό και μία νέα αρχή τούς περίμενε. Μια ζωή με νόημα ύπαρξης και ελπίδας.

Χριστός Ανέστη!

Επιμέλεια:

Για τη Χριστιανική Στέγη Πατρών,

Τάσος Ξένος,

Φοιτ. Νομικής ΑΠΘ

Συμβαίνουν...

ΚΙΝΗΜΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΩΝ ΑΓΑΛΜΑΤΩΝ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΣΑΡΩΝΕΙ ΤΟ ΔΙΑΔΙΚΤΥΟ

Σε μία συγκινητική πρωτοβουλία προέβη ο μουσικοσυνθέτης και φωτογράφος Ares Καλογερόπουλος, ο οποίος διαμένει και δραστηριοποιείται στο Όλντενμπουργκ της βόρειας Γερμανίας.

Ο δημοφιλής μουσικοσυνθέτης επιστράτευσε τη φαντασία και το ταλέντο του στη δημιουργία ενός βίντεο και επικεντρώθηκε σε ένα στόχο: Στην επιστροφή των κλεμμένων ελληνικών αγαλμάτων που φιλοξενούνται σε μουσεία του εξωτερικού.... στην πατρίδα τους.

Στο βίντεο παρουσιάζεται ο Περικλής με λεζάντα «Είμαι Έλληνας και θέλω να επιστρέψω στην πατρίδα μου», η Καρυάτιδα που αναφωνεί «Οι αδερφές μου είναι στην Ελλάδα», ενώ εκείνη φιλοξενείται σε βρετανικό μουσείο.

Η ΕΥΡΩΠΗ ΑΝΤΙΘΕΤΗ ΣΤΗΝ ΕΥΘΑΝΑΣΙΑ. ΜΕΓΑΛΗ ΝΙΚΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ.

Μέσα στο ζόφο της εκμετάλλευσης, που ζει η ανθρωπότητα και ειδικότερα η Ελλάδα, ένα ευχάριστο μήνυμα ανθρωπισμού από το Συμβούλιο της Ευρώπης. Η κοινοβουλευτική συνέλευση του, στις 25 Ιανουαρίου, με μεγάλη πλειοψηφία αποφάσισε ότι επιμένει στην απαγόρευση της ευθανασίας, την οποία πάντα θεωρεί ανθρωποκτονία.

Συγκεκριμένα η απόφαση αναφέρει: «Η ευθανασία πρέπει πάντοτε να είναι απαγορευμένη σε όλα τα κράτη μέλη του, ως φόνος εκ προμελέτης, έστω και αν υπάρχει η συγκατάθεση του ασθενούς και ανεξάρτητα αν είναι ενεργητικός – λόγου χάριν με μία θανατηφόρα ένεση -ή παθητικός- με αφαίρεση των υποστηρικτικών οργάνων ή διακοπή της φαρμακευτικής και άλλης θεραπείας-».

Η απόφαση αποτελεί κόλαφο για τους υλιστές που, από χρόνια, επιδιώκουν να επιτραπεί η ευθανασία στην Ευρώπη και στην Αμερική, για ωφελιμιστικούς και οικονομικούς λόγους. Είναι επίσης σημαντική, γιατί προέρχεται από ένα Ευρωπαϊκό κοινοβουλευτικό θεσμό, στον οποίο συμμετέχουν βουλευτές από 47 κράτη, είκοσι περισσότερα από αυτά της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

ΔΙΕΘΝΕΣ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ ΓΙΑ ΤΟΝ Π.ΙΩΑΝΝΗ ΜΑΓΙΕΝΤΟΡΦ

Από τις 9 έως τις 11 Φεβρουαρίου 2012, το Ινστιτούτο Ορθόδοξης Θεολογίας Άγιος Σέργιος στο Παρίσι, διοργάνωσε διεθνές συνέδριο προκειμένου να τιμήσει την 20η επέτειο από το θάνατο του πρωτοπρεσβύτερου Ιωάννη Μάγιεντορφ (1926-1992), ενός από τους πιο σημαντικούς ορθόδοξους θεολόγους του προηγούμενου αιώνα.

Το Ινστιτούτο Άγιος Σέργιος θέλησε με αυτήν του την εκδήλωση να αποτίσει φόρο τιμής στον παλιό του σπουδαστή και καθηγητή, δίνοντας την ευκαιρία να παρουσιαστούν ανακοινώσεις και εισηγήσεις που αναφέρονταν σε όλες τις πτυχές του έργου του (Χριστολογία, Εκκλησιολογία, παλαμικές σπουδές, Βυζαντινή θεολογία, Βυζαντινή ιστορία, Βυζάντιο και σλαβικός κόσμος, διαχριστιανικός διάλογος, διάλογος Εκκλησίας και σύγχρονου κόσμου, κ. ά.).

Στο συνέδριο αυτό έλαβαν μέρος με εισηγήσεις τους στα γαλλικά ή τα αγγλικά κορυφαίοι ορθόδοξοι θεολόγοι απ' όλο τον κόσμο, καθώς και θεολόγοι και ιστορικοί από άλλες χριστιανικές παραδόσεις, όπως ο Μητροπολίτης Διοκλείας Κάλλιστος Ware, π. Andrew Louth, π. Nicolas Lossky, π. Boris Bobrinskoy, π. Νικόλαος Λουδοβίκος, Paul Meyendorff, Michel Stavrou, Joost van Rossum, André Lossky, Jean-François Colosimo, Sergej Horuzhy, Ivana Noble, Marie-Hélène Congourdeau, αλλά και πολλοί άλλοι).

Το συνέδριο ολοκληρώθηκε με παννυχίδα που τελέστηκε στη μνήμη του τιμώμενου θεολόγου, ενώ με ιδιαίτερο ενδιαφέρον αναμένεται η έκδοση του τόμου με τα κείμενα του εν λόγω συνεδρίου.

150.000 ΑΝΑΣΦΑΛΙΣΤΟΙ ΑΠΟΚΤΟΥΝ ΠΕΡΙΘΑΛΨΗ ΜΕΣΩ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ & ΙΣΑ

Ο Ι.Σ.Α. και η Μ.Κ.Ο. «Αποστολή», της Ελληνικής Εκκλησίας εγκαινιάζουν το πρώτο Ιατρείο Κοινωνικής Αποστολής, για ανασφάλιστους και οικονομικά αδύναμους πολίτες, όπου δεκάδες χιλιάδες ανασφάλιστοι πολίτες, χωρίς πρόσβαση στις υπηρεσίες υγείας θα μπορούν να βρискουν την αναγκαία θεραπεία και φροντίδα για την υγεία τους. Η Εκκλησία κατάφερε σε συνεργασία με τον Ιατρικό Σύλλογο Αθηνών να αποκτήσουν μέχρι και 150.000 ανασφάλιστοι, υπηρεσίες υγείας.

Αυτή στην στιγμή στην Ελλάδα 1 στους 4 εργαζόμενους είναι ανασφάλιστος, 150.000 είναι μακροχρόνια ανασφάλιστοι του ΟΑΕΕ, πλήρως αποκλεισμένοι από τις παροχές του συστήματος υγείας και σε όλους αυτούς προστίθενται και οι νεοάστεγοι πρώην έμποροι και επιχειρηματίες που καταστράφηκαν από την οικονομική κρίση.

Ο Ιατρικός Σύλλογος Αθηνών και η Αστική Μη Κερδοσκοπική Εταιρία, της Ιεράς Αρχιεπισκοπής Αθηνών «ΑΠΟΣΤΟΛΗ», υπέγραψαν Σύμφωνο Συνεργασίας, για την στήριξη των ανασφάλιστων, άστεγων, αδύναμων και ευπαθών κοινωνικών ομάδων του πληθυσμού που έχουν χτυπηθεί από την οικονομική κρίση.

Στο πλαίσιο αυτό, εγκαινιάζουν το πρώτο Ιατρείο Κοινωνικής Αποστολής, το οποίο θα στεγαστεί στα γραφεία του ΙΣΑ (Σεβαστουπόλεως 113) και θα λειτουργεί με εθελοντές ιατρούς, διαφόρων ειδικοτήτων μέλη του ΙΣΑ, παρέχοντας Πρωτοβάθμια Φροντίδα Υγείας, στις λιγότερο ευνοούμενες κοινωνικές ομάδες και στους ανασφάλιστους πολίτες. Στο Ιατρείο Κοινωνικής Αποστολής, θα γίνεται κλινική εξέταση και παρακολούθηση των ασθενών, χορήγηση φαρμάκων και παραπομπή για εργαστηριακές εξετάσεις, σε Ιατρεία και Ιατρικά Κέντρα εθελοντών ιατρών του ΙΣΑ, καθώς και εμβολιασμός παιδιών, ευπαθών ομάδων και ηλικιωμένων.

ΠΡΟΤΙΜΟΥΝ ΤΗΝ «ΠΑΡΕΑ» ΤΟΥ ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΟΥ ΥΠΟΛΟΓΙΣΤΗ ΑΠΟ ΕΚΕΙΝΗ ΤΩΝ ΑΓΑΠΗΜΕΝΩΝ ΤΟΥΣ ΦΙΛΩΝ ΚΑΙ ΝΙΩΘΟΥΝ ΑΓΧΟΣ ΚΑΙ ΝΕΥΡΙΚΟΤΗΤΑ ΚΑΘΕ ΦΟΡΑ ΠΟΥ ΒΡΙΣΚΟΝΤΑΙ OFFLINE.

Ο λόγος για ένα ανησυχητικό ποσοστό εφήβων που βρίσκονται στον προθάλαμο διαδικτυακού εθισμού σύμφωνα με τα τελευταία στοιχεία της Μονάδας Εφηβικής Υγείας της Β' Παιδιατρικής Κλινικής του Πανεπιστημίου Αθηνών, του Νοσοκομείου Παιδών «Π. & Α. Κυριακού».

Τα στοιχεία που είδαν πρόσφατα το φως της δημοσιότητας και αφορούν στον εθισμό στο διαδίκτυο είναι αποκαρδιωτικά και φανερώνουν μια κακώς εννοούμενη «άνεση» των Ελληνόπουλων με το ίντερνετ: -Το 2,4% των εφήβων 15-16 ετών στη χώρα μας, παρουσιάζουν διαδικτυακή εξάρτηση και το 19,1% οριακή χρήση, που δυνητικά στο μέλλον μπορεί να οδηγήσει σε συμπεριφορές εξάρτησης.

-Το ποσοστό των εφήβων με συμπεριφορές εξάρτησης ήταν μεγαλύτερο στις επαρχιακές πόλεις σε σύγκριση με την Αττική (3,4% έναντι 1,3%).

-Δεν διαπιστώθηκε διαφοροποίηση που να σχετίζεται με το φύλο. Τα δίκτυα κοινωνικής δικτύωσης αποτελούν πλέον τον πρώτο σε συχνότητα λόγο που οι εξαρτημένοι έφηβοι χρησιμοποιούν το Διαδίκτυο, ενώ ακολουθούν τα online παιχνίδια.

-Από το σύνολο των εφήβων, το 63,7% θα δημοσιοποιούσαν προσωπικά τους δεδομένα (το 100% των εφήβων με εξάρτηση), ενώ το 18,5% θα συναντούσαν κάποιον διαδικτυακό φίλο στο φυσικό κόσμο (έναντι 74% των εφήβων με εξάρτηση).

-Το 95,2% των εφήβων με εθισμό στο Διαδίκτυο προέρχονταν από έγγαμες οικογένειες.

-Το 44,4% των εφήβων με εθισμό έχουν συχνή πρόσβαση στο Διαδίκτυο από το κινητό τηλέφωνο, έναντι 15% όσων δεν κάνουν συχνή χρήση του Διαδικτύου.

Περισσότερες πληροφορίες, οδηγίες και συμβουλές, ώστε τα παιδιά να αποκτήσουν μια σωστή και ασφαλή σχέση με το διαδίκτυο, μπορείτε να διαβάσετε στο βιβλίο του κ. Μάκη Παπαγεωργίου, οικονομολόγου-δημοσιογράφου, «Παιδί και Internet», το οποίο κυκλοφορεί από τις εκδόσεις «Εν Πλω».

Θέματα Πνευματικής Ζωής

Ο ΔΙΑΣΚΟΡΠΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΥΠΑΡΞΕΩΣ

“Ένα ζήτημα, το οποίο συχνά παρτηρούμε στην ζωή μας, είναι η τάση μας να μη την διαχειριζόμαστε με σοβαρότητα και υπευθυνότητα. Μία φράση από το Ευαγγέλιο του Χριστού μας βοηθά σε αυτήν την εξέταση του πώς και γιατί «σπαταλάμε» την ύπαρξή μας. Ο στίχος προέρχεται από την πασίγνωστη παραβολή του άσώτου υιού: «καί ἐκεῖ (μακρὰν τοῦ Θεοῦ) διεσκόρπισεν τὴν οὐσίαν αὐτοῦ ζῶν ἀσώτως» (Λουκ. 15: 13).

Σε μιὰ πρώτη ἀνάγνωση τῆς παραβολῆς ἡ λέξη «οὐσία» ἐρμηνεύεται ὡς περιουσία, ὡς ὁ ὑλικὸς πλοῦτος ποὺ εἶχε ὁ νεώτερος υἱὸς. Οἱ ἅγιοι Πατέρες, ὅμως, μᾶς ἐπισημαίνουν ὅτι ἄλλο ἢ οὐσία τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἄλλο ἢ περὶ τὴν οὐσία (ἡ περιουσία του). Ὁ ἅγιος Βασίλειος διδάσκει χαρακτηριστικά: «Ἄλλο γὰρ ἔσμεν (εἴμαστε) ἡμεῖς αὐτοὶ καὶ ἄλλο τὰ ἡμέτερα καὶ ἄλλο τὰ περὶ ἡμᾶς»¹.

Οὐσία τοῦ ἀνθρώπου εἶναι οἱ ἔμφυτες ψυχοσωματικὲς ἰκανότητες καὶ δυνατότητες, οἱ ὁποῖες μᾶς ἔχουν δοθεῖ ἄνωθεν μὲ σκοπὸ νὰ τὶς καλλιεργήσουμε καὶ νὰ τὶς αὐξήσουμε πρὸς δόξα τοῦ Θεοῦ καὶ πρὸς διακονία τῶν συνανθρώπων μας. Εἶναι τὰ τάλαντα, τῆς γνωστῆς παραβολῆς, γιὰ τὰ ὁποῖα πρόκειται νὰ δώσουμε λόγῳ (βλ. *Ματθ.* 25: 14-30). Τέτοιες ἰκανότητες καὶ δυνατότητες εἶναι ἐπὶ παραδείγματι: ἡ υἡγία καὶ ἡ καλὴ κρίσις τοῦ σώματος, ἡ εὐφυΐα, ἡ εὐτροφία, ἡ ὀξεῖα ἀντίληψη, ἡ μνήμη, ἡ εὐαισθησία, ἡ υπομονετικότης, ἡ ἀντοχή καὶ τόσα ἄλλα.

Κατὰ τὸ κεῖμενο τοῦ εὐαγγελίου ὁ σκορπισμὸς τῆς ὑπάρξεως, τῆς οὐσίας τοῦ ἀνθρώπου, γίνεται ὅταν ὁ ἄνθρωπος ζεῖ «ἀσώτως». Τὸ ἀσώτως σημαίνει χωρὶς σωτηρία (ἀ+σωτηρία) καὶ ἡ λέξη σωτηρία προέρχεται ἀπὸ τὴν λέξη σῶς. Κατ’ οὐσίαν δηλαδή, **ἀσώτως ζεῖ ὁ ἄνθρωπος ὅταν ζεῖ ὄχι σῶα, ὄχι ἀκέραια καὶ ὁλοκληρωμένα**, δηλαδή ὅταν ζεῖ διχασμένος καὶ κομματιασμένος. Διδάσκει σχετικὰ ὁ ἅγιος Γρηγόριος Παλαμᾶς: «Ὅταν ὁ νοῦς ἀποχαυνωθεῖ, ἡ δύναμη τῆς ψυχῆς πρὸς τὴν ὄντως ἀγάπην ἐκπίπτει ἀπὸ τὸν ὄντως ὀρεκτὸ καὶ δι-

ασπώμενη πρὸς τὶς ποικίλες ὀρέξεις τῆς ἡδυπαθείας σκορπίζεται, ἔλκυόμενη ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος πρὸς τὴν ἐπιθυμία τροφῶν μὴ ἀναγκαίων (κι ἀπὸ ἐκεῖ πρὸς πονηρὴ ἐπιθυμία σωμάτων), ἀπὸ τὸ ἄλλο πρὸς τὴν ἐπιθυμία πραγμάτων ἀχρήστων, καὶ ἀπὸ τὸ τρίτο πρὸς τὴν ἐπιθυμία τῆς κενῆς καὶ ἁδοξῆς δόξας. Κι ἔτσι κατακερματίζομενος ὁ ἄθλιος ἄνθρωπος καὶ συρόμενος ἀπὸ τὶς ποικίλες γι’ αὐτὰ φροντίδες, οὔτε τὸν ἥλιο ἀκόμη τὸν ἴδιο οὔτε τὸν ἀέρα, τὸν κοινὸ σὲ ὅλους πλοῦτο, δὲν μπορεῖ νὰ ἀναπνεύσει καὶ νὰ θεωρήσει εὐχάριστα»².

Ὁ διασκορπισμὸς τῆς οὐσίας τῆς ὑπάρξεώς μας γίνεται πρῶτον ὅταν **δὲν ὑπάρχουν στόχοι** στὴν ζωὴ μας. Ὁ Ἀϊνστάϊν ἔλεγε στὶς ἀρχὲς τοῦ 20^{ου} αἰῶνα ὅτι ἡ ἐποχὴ μας εἶναι ἐποχὴ τῶν μεγάλων μέσων καὶ τῶν συγκεκριμένων στόχων. Μποροῦμε (λόγω τῆς τεχνολογίας) νὰ κάνουμε πολλὰ, ἀλλὰ δὲν ἔχουμε συγκεκριμένους στόχους νὰ ἐπιδιώσουμε. Αὐτὸ συμβαίνει καὶ στὴν ὑπαρξή μας: ἔχουμε πολλές δυνατότητες, ἀλλὰ δὲν τὶς ἐκμεταλλεύομαστε γιὰ τὴν ὑλοποίηση συγκεκριμένων καὶ ἀνωτέρων στόχων.

Ὅταν δὲν ὑπάρχει ἕνας ἐνιαῖος καὶ διήκων σκοπὸς στὴν ζωὴ μας, τότε σκορπίζονται οἱ δυνάμεις τῆς ὑπάρξεώς μας. Διαπιστώνουμε, ἐπὶ παραδείγματι, τὸν διασκορπισμὸ τοῦ νοῦ μας, ὅταν θελήσουμε νὰ προσευχηθοῦμε καὶ νὰ λατρεύσουμε τὸν Θεό, λόγω τῶν πολλῶν μεριμνῶν καὶ φροντίδων μας γιὰ ἄλλότρια πράγματα. Βιώνουμε καθημερινὰ τὶς πολλὰ καὶ ποικίλες ἀντικρουόμενες ἐπιθυμίες καὶ ἐπιδιώξεις μας (ἄλλο θέλουμε κι ἄλλο κάνουμε).

Ὁ σκορπισμὸς τῶν δυνάμεων τῆς ψυχῆς μας φαίνεται καθαρὰ σὲ πολλὰς περιπτώσεις τῆς ζωῆς τῶν σημερινῶν νέων. Πόσοι νέοι δὲν ἀναβάλλουν τὴν ὁλοκλήρωση τῶν σπουδῶν τους γιὰ χρόνια ὁλόκληρα καὶ πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς τὶς ἐγκαταλείπουν; Πόσοι νέοι καὶ νέες δημιουργοὺν μακρόχρονους δεσμοὺς καὶ συμβιώνουν, χωρὶς νὰ ἀποφασίζουν νὰ προσέλθουν στὸ Μυστήριον τοῦ Γάμου καὶ στὴν ἀνάλη-

ψη τῆς εὐθύνῃς γιὰ δημιουργία οἰκογενείας;

Ὁ διχασμὸς τοῦ σημερινοῦ ἀνθρώπου αὐξάνεται ἐπὶ πλέον καὶ ἀπὸ τὶς συνθηκὲς ζωῆς καὶ τοὺς **σύγχρονους ρυθμούς** τῆς. Δὲν προλαβαίνει ὁ σημερινὸς ἄνθρωπος νὰ τὰ κάνει ὅλα, νὰ ἀνταποκριθεῖ σὲ τόσες ὑποχρεώσεις καὶ κατ’ ἀνάγκην παραθεωρεῖ πολλὰ καὶ συχνὰ τὰ πλέον σημαντικὰ τῆς ζωῆς του. «Τρέχει» ὁ χρόνος κι ὁ ἄνθρωπος δὲν προλαβαίνει νὰ σχετισθεῖ βαθιὰ καὶ οὐσιαστικὰ μὲ τοὺς οἰκείους του. Ἐνῆλικιώνονται τὰ παιδιὰ καὶ οἱ γονεῖς τοὺς δὲν προλαβαίνουν νὰ τὰ χαροῦν καὶ νὰ τὰ ζήσουν, γιὰτὶ ὅλα τὰ προηγούμενα χρόνια «ἔτρεχαν» νὰ προλάβουν πρὶν «σημαντικές» ὑποχρεώσεις. Πόσο ἀληθινὸ βγαίνει γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ τὸ εὐαγγέλιο ποὺ διδάσκει: «τί γὰρ ὠφελεῖται ἄνθρωπος, ἐὰν τὸν κόσμον ὅλον κερδήσῃ, τὴν δὲ ψυχὴν αὐτοῦ ζημιωθῇ;» (*Ματθ.* 16: 26).

Ἡ **λύση** στὸ κομμάτισμα καὶ στὴ διχοστασία αὐτῆ τῶν δυνατοτήτων τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἡ ἐπανασυναγωγὴ καὶ ἡ ἐπανασύναξη τῶν δυνάμεων τῆς ψυχῆς καὶ ἡ κατὰ Χριστὸν ἀξιοποίησίν τους. Ἀπαιτεῖται ἡ δημιουργία ἐνὸς ἐνοποιητικοῦ κέντρου καὶ τὸ θέσιμο κάποιου γενικοῦ στόχου τῆς ζωῆς. Γιὰ τοὺς χριστιανοὺς ἐνοποιητικὸ κέντρο τῆς ὑπάρξεώς τους εἶναι τὸ πρόσωπο τοῦ Θεοῦ καὶ Χριστοῦ καὶ στόχος τους ἡ μίμνησις Αὐτοῦ, ἡ ὁμοίωσις μὲ τὸν Θεό, ἡ θέωσις.

Κατ’ αὐτὸν τὸν τρόπο ὁ χριστιανὸς τοποθετεῖ ὅλες τὶς ἐπιθυμίες, ἐπιδιώξεις καὶ δυνάμεις του στὴν ἐπίτευξιν αὐτοῦ τοῦ γενικοῦ στόχου, ὁ ὁποῖος δὲν καταργεῖ, ἀλλὰ ἱεραρχεῖ ὅλους τοὺς ἐπὶ μέρους ἠθικοὺς καὶ θεμιτοὺς στόχους τῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων. Τοὺς προσδίδει μιὰ πνευματικὴ διάσταση καὶ τοὺς ἐξαγιάζει. Καὶ ἔτσι ὁ ἄνθρωπος ζεῖ καὶ ἐνεργεῖ ὡς ἀκέραιος κι ὄχι διασπασμένος, ὡς ὁλόκληρος κι ὄχι κομματιασμένος.

Επιμέλεια:
Ι.Κ. Αγγελόπουλος

1 Μ. Βασιλείου, Εἰς τὸ «Πρόσχε σεαυτῷ», 3 (ΒΕΠ 54, 30).

2 Γρηγορίου Παλαμᾶ, Ὁμιλία Γ', 15 (ΕΠΕ 9, 93).

Η φωνή των Πατέρων

✠ Αγίου Ιωάννου Χρυσοστόμου ✠

«Πριν από την ανάσταση
καρπωνόμαστε πολλά από τη θλίψη»

Όποιος είναι αγύμναστος και δεν έπαθε ποτέ κάτι, αυτός θορυβείται ακόμη κι όταν πάθει κάτι πολύ ασήμαντο. Όχι μόνο όταν πάθει κάτι ελάχιστο, αλλά υποφέρει ακόμη και με την υποψία. Τι λέγω μόνο με ελάχιστη υποψία; Αυτόν το τρομάζουν ακόμη και οι σκιές. Ο σκληραγωγημένος όμως, που ετοιμάστηκε κατάλληλα, μπαίνει στους αγώνες κι αφού πάθει πολλά, γίνεται ανώτερος απ' όλα. Βλέπει τις συμφορές σαν να κράζουν καρκάδες. Με τέτοιο λεβέντικο φρόνημα περιφρονεί τις απειλές. Γι' αυτό το φρόνημα δεν είναι μικρό το στεφάνι, ούτε τυχαίος ο μισθός, την στιγμή που δεν μπορεί να τον λυπήσει τίποτε από όσα συμβαίνουν στους ανθρώπους, ή όσα φαίνονται στους άλλους φοβερά, ενώ αυτός τα περιφρονεί εύκολα. Για αυτά που άλλοι φρίττουν και τα χάνουν, αυτός γελάει, επειδή με την υπερβολική υπομονή του μετέθεσε τον εαυτό του στην ζωή των αγέλων. [...]

Ένας στρατιώτης έστω κι αν είναι πολύ γενναίος και τεχνίτης στον πόλεμο, αν έχει πάνω του πολύ βαριά όπλα, δεν θα μπορούσε να είναι φοβερός εναντίον των εχθρών του, διότι το βάρος των όπλων του θα δυσχέραινε την ταχύτητα των ποδιών και την πολεμική του πείρα. Εάν όμως έχει

ελαφρά και ευκολομεταχείριστα θα επιτίθεται στους εχθρούς γρήγορα να έχει φτερά. Έτσι συμβαίνει και με τον Χριστιανό, που δεν πλαδαρώνει τη σάρκα του με τη μέθη, ή με την άνεση και την τρυφή ζωή, αλλά με τη νηστεία, τις προσευχές και με την πολλή υπομονή στις θλίψεις την κάμνει ελαφρότερη και λεπτή. Αυτός γίνεται σαν φτερωτός που κατέρχεται από τους αιθέρες. Επιτίθεται με πολλήν ορμή στις φάλαγγες των δαιμόνων. Νικά εύκολα τις εχθρικές δυνάμεις και τις αιχμαλωτίζει. [...]

Το συμπέρασμα είναι ότι και πριν από την ανάσταση καρπωνόμαστε πολλά από τη θλίψη. Αυτά είναι ότι η ψυχή μας γίνεται περισσότερο ανθεκτική, σοφότερη, συνεισφέρω και απαλλαγμένη από κάθε δειλία. Γι' αυτό ο Παύλος λέγει «Εστω κι αν ο εξωτερικός άνθρωπος διαφθείρεται, αλλά ο εσωτερικός ανακαινίζεται μέρα με την ημέρα». Πες μου όμως με ποιον τρόπο ανανεώνεται; Διώκεται η ανανδρεία, σβήνεται κάθε άτοπη επιθυμία, η φιλοχρηματία, η κενοδοξία, και ξεβρωμίζονται γενικά όλοι οι διεφθαρμένοι λογισμοί. Όπως η ψυχή που παραδίνεται στην αμέλεια και στην αφοβία εύκολα κυριεύεται από τα πάθη αυτά, έτσι και η ψυχή που ασχολείται συνεχώς με τους αγώνες για την ευσέβεια και δεν αφήνει περιθώριο ούτε να τα σκεφτεί κάποτε αυτά, αφού η φροντίδα της για τους αγώνες την οδηγούν μακριά απ' αυτά. Γι' αυ-

τόν τον λόγο έλεγε, «ανανεώνεται μέρα με την ημέρα». [...]

Αν πάλι πεις, πώς θα μπορέσω να βλέπω τα μέλλοντα και να μην βλέπω τα παρόντα; Θα προσπαθίσω να σε ανεβάσω σε αυτήν την πίστη από γεγονότα της καθημερινότητας. Διότι δεν θα ασχολούνταν κάποιος ούτε και με τα καθημερινά και πρόσκαιρα αν δεν έβλεπε τα μελλοντικά πριν από τα φανερά. Αυτό που λέγω είναι το εξής. Ένας έμπορος υπομένει πολλές αναποδιές, τρικυμίες, ναυάγια και πάμπολλες δυσκολίες. Ύστερα όμως από τις ταλαιπωρίες απολαμβάνει τον πλούτο πουλώντας τα φορτία με το εμπόριο. Στην περίπτωση αυτή προηγήθηκαν οι κόποι και ακολούθησε το εμπόριο. Το πέλαγος και οι τρικυμίες φαίνονται μόλις βγεις από το λιμάνι, ενώ το εμπόριο δεν φαίνεται. Αυτό βρίσκεται ακόμη στην ελπίδα. Αν όμως δεν προσβλέψει πρώτα στην επιτυχία που δεν φαίνεται, δεν είναι παρούσα και δεν την κρατά στα χέρια, αλλά είναι ελπιζόμενη, δεν θα έμπαινε στους κόπους αυτών που φαίνονται και είναι παρόντα.

Επιμέλεια:

Μ. Χ.

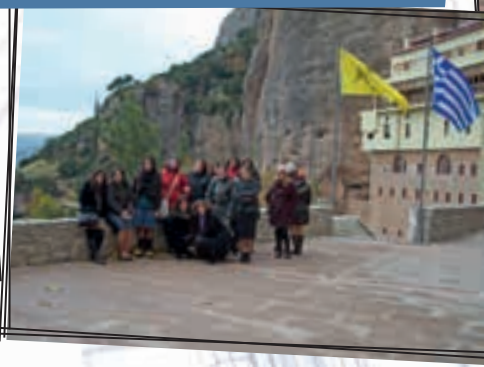
Μεταπ. φοιτ. Θεολογικής Σχολής
ΕΚΠΑ

ΠΗΓΗ:

- Ομιλία περί της των νεκρών αναστάσεως. Αποσπάσματα από Ρ.Γ. 50, 417-432. Ε.Π.Ε. 36, 92-140.

Δραστηριότητες

13 Νοεμβρίου Μονοήμερη εκδρομή φοιτητριών στα Καλάβρυτα. Επίσκεψη στο Μέγα Σπήλαιο και στην Ιερά Μονή Αγίας Λαύρας. Στη συνέχεια επισκεφτήκαμε τον τόπο μαρτυρίου των Καλαβρυτινών όπου πραγματοποιήσαμε τρισάγιο. Τέλος ακολούθησε βόλτα στην όμορφη πόλη των Καλαβρύτων και η μέρα μας έκλεισε με εξόρμηση αγάπης στον οίκο ευγηρίας.

15 Νοεμβρίου Συνάντηση Παρεμβολής - Ραδιοκαταγραφών

27 Νοεμβρίου Εκκλησιασμός φοιτητριών στον Αγ. Αθανάσιο Θεσσαίου, εξόρμηση Παρεμβολής και ξενάγηση στον βράχο της Ακρόπολης από την αρχαιολόγο κα. Ελένη Καλαθά - Βγόντζα.

30 Νοεμβρίου Εξόρμηση Παρεμβολής στη Νομική Σχολή και το Παιδαγωγικό Πανεπιστήμιο Αθηνών

7 Δεκεμβρίου πραγματοποιήθηκε ομιλία της ΧΦΕ στη Φιλοσοφική Σχολή με θέμα «Ανθρώπινες Σχέσεις - Φυλακή ή Λύτρωση» και ομιλήτρια την κα Ελένη Καραγιάννη, ψυχίατρο-ψυχοθεραπεύτρια.

11 Δεκεμβρίου Εξόρμηση Αγάπης Φοιτητριών
στο Νοσοκομείο Παιδών Αγ. Σοφία

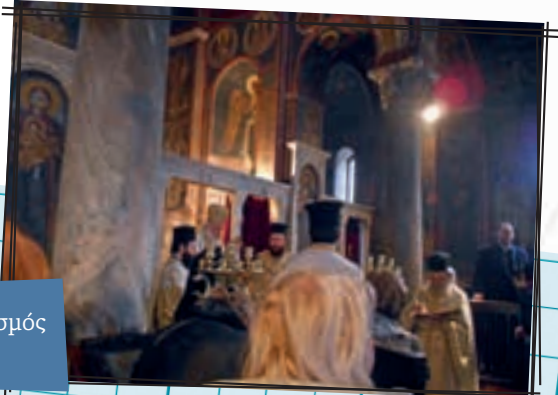
16 Δεκεμβρίου Χριστουγεννιάτικη
Συνάντηση Φοιτητριών, στο εντευκτήριό
του 5ου ορόφου, Καρύτση 14

27-29 Δεκεμβρίου Εκδρομή
Φοιτητών στην Πρέβεζα.

15 Ιανουαρίου Εκκλησιασμός και κοπή
βασιλόπιτας της ΧΦΕ και εξόρμηση
Ημερολογίου της ΧΦΕ στον Αγ. Βασίλειο
οδού Μετσόβου

30 Ιανουαρίου Εκκλησιασμός
στην Καπνικαρέα

ΒΙΒΛΙΟ- παρουσιάσεις

Έλεν Αρζακόφσκι-Κλεπινίν **Η ΖΩΗ ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΑΓΑΠΗ** Και η αγάπη θα είναι ζωή Η ζωή του π. Δημητρίου Κλεπινίν

Εκδόσεις ΑΚΡΙΤΑΣ

πειράθηκαν και τόλμησαν τα πάντα, μεταφέροντας σε κρύπτες την Θεία Κοινωνία, εξομολογώντας στα αποχωρητήρια, διαβάζοντας τις ευχές στους ετοιμοθάνατους και επισύροντας αναπόφευκτα πάνω τους τα καψόνια των κρατουμένων.

Με ιδιαίτερη αγάπη, ξεχωριστή αμεσότητα, γλαφυρότητα, ζωντάνια η συγγραφέας παραθέτει λεπτομερώς τα βήματα της ζωής του. Μέσα από προσωπικές μνήμες, μαρτυρίες συγγενών και φίλων, το πολύτιμο σημειωματάριό του, τα γράμματα απ' το στρατόπεδο ξεδιπλώνεται ο απλός, ακέραιος, χαριτωμένος Ντιμίτρι. «Είσαι μικρός κι ευαίσθητος, μεγαλώνεις πιο αργά από τα παιδιά της ηλικίας σου. Από πολύ νωρίς εκδηλώνεις συμπάθεια για τους αδύναμους και τους κατατρεγμένους. Ανάμεσα στους φίλους σου διακρίνει κανείς πολλά παιδιά αδικημένα από την φύση, στην παρέα σου φαίνεται να ξεχνούν την διαφορά και να ζουν χαρούμενες στιγμές». Κι αργότερα: «Ο Ντιμά, ένας νεαρός κοντός, πολύ μύωψ, ήταν αξιαγάπητος και χαρούμενος. Ήταν πολύ απλός, ακτινοβολούσε σύννεση και αγάπη. Κοντά του ένιωθες να ξαλαφρώνεις, όλα γίνονταν απλά και κατανοητά». Ιερέας πλέον «απαιτήσεις είχε μόνον από τον εαυτό του, ενώ στους άλλους ήταν εξαιρετικά καταδεκτικός, δε φόρτωνε κανέναν με δυσβάστακτες υποχρεώσεις, δε ζητούσε το αδύνατο,

δεν τιμωρούσε, αλλά έδειχνε ευσπλαχνία. Όσον καιρό ήμουν κοντά του ποτέ δεν τον άκουσα να καταδικάσει κάποιον, να εκνευριστεί ή να αγανακτήσει με τον οποιονδήποτε».

Όταν τον συνέλαβαν ήταν τριάντα εννέα ετών. Είχε μόλις επτά ευτυχισμένα χρόνια γάμου και δυο παιδιά, την Ελενίτσα και τον Παυλάκη, ο οποίος ήταν μονάχα ενός χρόνου. Τα γράμματά του -ένας συγκλονιστικός ύμνος για την αγάπη και την ελπίδα- αποτελούν ανεκτίμητη μαρτυρία εκείνης της περιόδου αιχμαλωσίας. Μεριμνά αδιάλειπτα για όλους, με πρωταρχικό του μέλημα να παρηγορήσει και να καθησυχάσει την σύζυγό του. Και το κάνει με όλη την τρυφερότητα, το χιούμορ και την αγάπη που τον πλημμυρίζουν.

Μια βιογραφία ανθρώπινη, πολύτιμη, παραδειγματική, βάλαμο για όλους μας!

Επιμέλεια:

Αναστασία Μπιτσάνη

Φοιτ. Πολιτικών Μηχ/κών ΕΜΠ

Λόγια του ιδίου

«Καθένας μας έχει κληθεί για την αγιότητα, στον καθένα από εμάς προσφέρεται απίστευτη δύναμη για να ζήσει με την προοπτική της βασιλείας»

"παρεμβολές" στην

ΠΑΡΕΜΒΟΛΗ

100 τεύχη Παρεμβολή

Μέ ιδιαίτερη χαρά χαράσσω τις παρακάτω γραμμές για την επέτειο της συμπλήρωσης εκατό τευχών του αξιόλογου περιοδικού «Παρεμβολή», της ιστορικής Χριστιανικής Φοιτητικής Ένώσεως.

Η χαρά είναι και δική μου γιατί πρωτοστάτησα στο ξεκίνημά της και βλέπω τώρα την ωραία συνέχεια. Η «Παρεμβολή» είναι ένα σπουδαίο έντυπο με περιεχόμενο νεανικού ένθουσιασμού, στοχασμού και προβληματισμού. Ωστόσο, ο συγγραφικός κάλαμος των φοιτητών, φοιτητριών και συνεργατών δέν θητεύει σε άοριστολογίες και γενικόττες αλλά έχει βαθύτερη ρίζα την στέρεη πίστη στο Θεό, την αγάπη προς τον συνάνθρωπο, την άφοσίωση στα ιερά και τά όσια της πατρίδος μας.

Αυτό τό περιοδικό μακάρι νά τό κρατούν και νά τά διαβάζουν πολλοί νέοι ώστε νά 'χουν ανώτερες πνευματικού και πολιτιστικού επιπέδου κατευθύνσεις στη ζωή τους.

Η συμβολή της ΧΦΕ στη διάδοση του περιοδικού, είναι μία θαυμάσια ιεραποστολική διακονία και συνιστά όμολογία Χριστού στο σύγχρονο κόσμο.

Συγχαίρω και έπαινώ,
Μέ πολλές εϋχές έν Κυρίω,

Άρχιμ. Χρυσόστομος Παπαθανασίου

Δρ. Νομικής & Θεολογίας

Τεροκήρυξ Μητροπολιτικού Ναού Αθηνών

Διευθυντής Ιδιαίτερου Γραφείου Μακαριωτάτου

Όταν κυκλοφόρησε το πρώτο τεύχος της «Παρεμβολής», πολύ φροντισμένο, τόσο από άποψη ουσίας όσο και από άποψη μορφής, είπα «Σας συγχαίρω, και σας εύχομαι να εκδώσετε και δεύτερο τεύχος». Φανταζόμουν ότι ένα τεύχος ακόμα του ίδιου επιπέδου με το πρώτο θα ήταν κάτι πολύ δύσκολο. Η συνέχεια όμως της Παρεμβολής ήταν καταπληκτική. Συνέχισε επί τόσα χρόνια με επιτυχία, παρ' όλον ότι οι συνεργάτες άλλαζαν συνεχώς, καθώς έρχονταν νέες γενιές φοιτητών. Παρακολουθούσα την πορεία τους με ενδιαφέρον και μερικές φορές τους έδωσα συνεντεύξεις. Τα θέματα που έθιξαν ήσαν επίκαιρα, ενδιαφέροντα, και με σωστές τοποθετήσεις. Τώρα που έφθασαν στο 100ό τεύχος θέλω να τους συγχαρώ ιδιαίτερα και να τους ευχθώ καλή συνέχεια για απεριόριστο ακόμη χρόνο.

Γεώργιος Κοντόπουλος

Πρόεδρος Ακαδημίας Αθηνών

Ομότιμος Καθηγητής του Πανεπιστημίου Αθηνών

INTERVIEW with the Archbishop of Tirana, Durres and all of Albania Dr. Anastasios

Professor Emeritus, University of Athens
Honorary Member of the Academy of Athens

*“God has not ceased to perform miracles.
The history of the Church holds many surprises.”*

Youth and Church in an ever changing world

“Paremvoli”: Nowadays, on average, young people have a loose relationship with faith. He or she does not reject God, but is rather indifferent to the message that the Gospel brings. How would you respond to a young person who has reservations about accepting the Good News of the Church today?

Archbishop Anastasios: First, it is imperative for those who have a specific ecclesiastical responsibility -bishops, priests, theologians- to study carefully the concerns of young people; to try to understand them. The indifference, which you have described, is a prevailing atmosphere in modern society. Deep down, many do not reject, but usually ignore the strength and breadth of the Christian truth. Therefore, before all else, it is imperative to offer it in a true and correct manner to young people, while respecting their freedom. The key message of the Gospel is not certain moral teachings, but the great News: that God himself was Incarnated, He honored with a unique way man, to lead him to a continuous and upward transformation. To the young person that is seeking, I will remind him/her that many things have been questioned over the centuries. Love and freedom, however, are undeniable. One complements the other. In both cases, God's Word gives inspiration and strength to realize them.

But you mentioned the Church and young people as the first being subject and the latter an object. But young people who believe are valuable cells of the Church, and they have the duty to convey the vitality and strength that they have

been offered within the body of the Church, to other young people that still lack them. Many renewal efforts in the Orthodox Church were begun by groups of people moved during their youth by the message of God's Word.

“P”: Why would a young person follow Christ and be crucified with Him (Gal. 2:20)? Doesn't he/she already carry several crosses today? Why should he/she leave his/her comfort zone and choose a life that will bring tribulation in the world? (John 16:33)

AA: Following Christ is the wisest choice a young person can make. He/She comes into communion with He who is Love, who guarantees internal freedom, who has the first and last say in history. He “who is and who was and who is to come, the Almighty.” (Rev. 1:8) Life takes on meaning and the horizon of eternity.

Of course, all this presupposes a deeper awareness and communion with Him. The infamous “comfort zone” is ultimately a waiver of the utilization of the latent ability that a young person has. The Christian way of life surely has sorrows. It is not an escape to imaginary hideouts. But which way of life does not have its own tribulations? The difference is that the Christian way of life has sorrows that make sense, which are interwoven with courage and victory, and a deep joy (“In much affliction, with joy of the Holy Spirit” (1 Thes. 1:6). The sadness is the passage, the bridge. It is not a morass, an impasse.

The prospect of repentance

“P”: The Christian life is a life of re-

pentance. Is such a prospect possible to a man of “here and now”?

AA: Repentance is the fruit of freedom and bravery. It is an effort to see the truth with clear eyes, with determination- a continuous, rejuvenating, transformative movement. In particular, these are true in today's world, as we realize increasingly that we have lost our way and we are moving, hypnotized, in the wrong direction. Self-criticism that does not lead to repentance is sterile.

“P”: The Church always lives in the light and the life of the Resurrection of Christ. What conditions are needed for a person to participate in the joy of this event?

AA: To increase, continuously, his faith and his love for Christ, and the awareness of His presence; to accept and live the whole Gospel – not in fragments, selecting the parts that seem easy. The Lord said: “He who has My commandments and keeps them, it is he who loves Me. And he who loves Me will be loved by My Father, and I will love him and manifest Myself to him.” (John 14:21). You cannot demand right away for the light of the Resurrection to embrace you, ignoring the previous stages: the voluntary acceptance of the sacrifice of the cross in love.

“P”: How hard is it to be a Christian today?

AA: As hard as in any era. Every era and every place had and has its difficulties, and many were even harder. (Consider the period of persecutions, the Ottoman conquest, etc.). The adversities were always

numerous. But Christ has not ceased to be present in our lives. Firmly connected with Him, we feel what Paul has said: "I can do all things through Christ who strengthens me." The crucial question remains whether to take Christ seriously in our lives; the mystery of His incarnation, His continuous presence in the history of humanity.

Albania: from darkness to light!

"P": Your Beatitude, in 1991 you found more than a thousand churches had been destroyed and only 22 priests who had survived. In 1997, fifteen years ago, you almost lost your life. What made you want to stay in Albania, risking your life? Did you not think of a probability of your return to Africa?

AA: The mission in Albania was something that came unexpectedly. I had not even thought of it until then. In a historic turning point, the Church asked me, particularly through the Ecumenical Patriarchate, which has the responsibility for churches in crisis. This clear call led to a freedom from my own plans and programs, to accept a mission of difficult and doubtful outcome: to restore from ruins the Orthodox Autocephalous Church of Albania. By definition this was connected with uncertainty and risk. It would not be over quickly and easily. One should be determined to give his life. The Word of our Lord became more existential. "Unless a grain of wheat falls into the earth and dies, it remains alone; but if it dies, it bears much fruit" (John 12:24). Moreover, I knew and I was sure from my own direct experience, that the common people in Albania, regardless of origin, were the most spiritually wronged. For decades they had been forbidden to believe, to seek the truth, to know God. Such depth and intensity of injustice I had not seen in Africa. Also, the need to work on some mutual understanding, mutual respect and peaceful coexistence among the peoples of the Balkans was imperative.

My love for Africa has obviously not stopped. Thank God, following the path that was opened by our ministry in the 60s and the 80s,

there are other, very worthy brothers that continue to bring the Gospel to the peoples in Africa. Certainly, my personal concern for missionary efforts in Africa did not stop. As a primate of an Autocephalous Orthodox Church, I actively participate in the Pan-Orthodox Meeting of Primates relating to the lives of all Orthodox Churches. There are also other responsible positions in Inter-Christian organizations where one can have the possibility to contribute to missionary efforts, both in Africa and in other continents.

"P": This year marks twenty years since the normal reconstitution of the Orthodox Autocephalous Church of Albania with your election. You assumed a Church devastated by persecution in a dilapidated state. Twenty years later, one encounters a diverse work with over 150 new churches, 60 restorations of cultural monuments, more than 160 old churches repaired, training clergy and laity, an Orthodox youth organization, schools, boarding schools, Higher Theological Academy, a modern medical center, contributing to rural development, hosting and maintenance of thousands of Kosovo refugees, etc. What message would you give as part of a country that now has gone from darkness to light?

AA: God has not ceased to perform miracles. "The things which are impossible with men are possible with God" (Matt. 10:27). The overcoming of the humanly impossible, which was revealed with the Incarnation and the Resurrection of Christ, remains an enduring possibility. The history of the Church holds many surprises. In the 70s and 80s, many had argued that Orthodoxy had been extinguished in Albania. Later on there was the missionary effort that you described, and from the gates of Hades we were led to a resurrectional march. But let's not be complacent. The darkness is not yet defeated. And the Church needs with its presence and its radiation to repeat the paschal invitation: "Come receive the light from the unwaning light" and to share it with persuasive speech and creative work.

«P»: Your Beatitude, you have been writing on Islam. How do you evaluate

the situation in Europe today, regarding the spread of Muslims and their coexistence with Christianity, which, undoubtedly, is part of the European identity?

AA: It is necessary to study and deal with Islam seriously. It is a religion that affects over one billion of our fellow human beings and presents in the last decades diverse turbulences, even internal conflicts on a political, social, and global level. The new element that has been added in our time is terrorism. It is important to reiterate that any form of violence in the name of religion "rapes" in all senses, the religion itself. The coexistence of people, despite the variety of religious beliefs, is in the modern world a corollary of freedom of religious conscience, which is recognized internationally as a basic human right. But to cultivate a positive climate between Christians and Muslims, we must proceed to a study and a focus of anthropological principles of both faiths and mutual respect for the freedom of others. A common starting point is the certainty that every human being is God's creation and therefore by nature endowed with undeniable dignity. Basically I would say that a key axis of Islam is its law, and that it controls everything, while Christianity's is love, as revealed by Christ. Muslims, in the modern era, show great zeal, their fervour is increased by the financial strength of many Islamic countries. On the other hand, in Europe the spread of secularism undermines the Christian tradition. I am convinced that, ultimately, the revitalization and not the marginalization of the Christian faith, the experience of the power and beauty of it, will help Europe to maintain its identity and to move into new prosperity in the modern globalized society.

Μετάφραση:
Νικόλας-Σταύρος Ζευγολάτης
Μεταπτ. φοιτ. Τμήμ.
Οργάνωσης &
Διοίκησης Επιχειρήσεων-
Ολικής Ποιότητας
Πανεπιστήμιο Πειραιώς

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ ΤΕΛΟΣ
Ταχ. Γραφείο ΚΕΜΠΑ
Αριθμός Άδειας 868

ΚΛΕΙΣΤΟ ΕΝΤΥΠΟ - ΑΡ. ΑΔΕΙΑΣ 868 - ΚΩΔΙΚΟΣ 015475
Χριστιανική Φοιτητική Ένωση, Καρύτση 14 - 105 61 Αθήνα

100% νεανική...

100% θυσία...

100% σκέψεις...

100% ενότητα...

100% συνεργασία...

τεύχη αγάπης!

100% χαρά...

100% έκφραση...

